



မြန်မာ့နိုင်ငံတော်

# ပြန်ကြားရေး

နှစ်ပင်လိမ်ပရောပိုင်



ပုံနှိပ်ခြင်း  
ပထမအကြိမ်၊ ဇူလိုင် ၂၀၁၄ ခုနှစ်

ထုတ်ဝေသူ  
ဦးမြိုးကျော်သူ (၅၀၁၆) (ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ)  
အမှတ် ၂၂၁ (၄)လွှာ၊ ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်း၊  
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ  
ဦးအေးလွင် (၂၅၅၉) (ရွှေပဒေသာပုံနှိပ်တိုက်)  
အမှတ် (၃၃) ကျိတော်လမ်း၊  
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း  
ယုဝ

စုစုပေါင်း တန်ဖိုး ၁၀၀ ကျပ်

# မိန်းကလေး

နှစ်ပင်လိပ်ပရော့ဒိုင်း

၇၉၅-၈၃

မိန်းကလေး

နှစ်ပင်လိပ်ပရော့ဒိုင်း / မိန်းကလေး ။ - ရန်ကင်းမြို့  
ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ၊ ၂၀၁၄  
၂၄၈ စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ  
(၁) နှစ်ပင်လိပ်ပရော့ဒိုင်း

အခန်း (၁)

“မီးငယ်ရေ ဟေ့ မီးငယ်”

တကြော်ကြော်ခေါ်နေတဲ့ မေမေအသံကြောင့် ပွင့်သစ်စ ခြေထူးမီးလေး တုံ့ခနဲဖြစ်၏။ ဒါ့ပြင် ပခုံးလေး စုံပင့်ကာ ခပ်ကရိုတ်ကရိုတ် ညှိုးလျက် ကိုယ်လုံးလေးကို ငှက်ပျောချုံနဲ့ ကွယ်နေလိုက်သည်။

“ဒီကောင်မလေး ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ သမီးကြီးနဲ့ သမီးလတ် သမီးငယ်လေး ဘယ်မှာလဲ”

“ခုနစ် အခန်းထဲဝင်နားမယ်ပြောပြပြီး သမီးတို့အခန်းထဲက သွက်သွားတယ် မေမေရဲ့”

“မေမေသမီးက မျောက်မလေး။ လတ်လတ်တို့လိုက်ကြည့်ဖို့ အားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အခန်းရှင်းပြီး ပစ္စည်းတွေနေရာချဖို့ လုပ်နေတာ လေး မေမေရဲ့”

မေကြီးထက် မလတ်က ရှည်လျားစွာပြော၏။ ထိုအခါ ဖွင့်သစ် စ ပြုံးမိလေသည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်သွေးသွေးသစ်က သက်မရှည်ကြီးချ၏။ လက် တစ်ဖက်ကို ခါးပေါ်ထောက်ထားရင်းလည်း သမီးလတ်ပြောတာကို လက်ခံရလေသည်။

ဒါတော့ဟုတ်၏။

အိမ်ပြောင်းလာတဲ့ သူမတို့မိသားစု ပစ္စည်းတွေနေရာချ ဘာညာနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေသလောက် သမီးငယ်မျောက်မလေးကတော့ သူနဲ့ မဆိုင်သလိုပဲ။

ဟိုရန် ဒီဆွ၊ ဟိုဟာဆွဲစား ဘာညာနဲ့ တိုက်ထဲပြေးလွှားနေတာ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ မြင်နေရသည်။

သို့သော်လည်း သတိထားကြည့်မိမှ သမီးငယ်ကိုမမြင်ရလို့ အော်ခေါ်မိသလို သမီးကြီးနှစ်ယောက်ဆီ လာပြီးမေးနေခြင်းရယ်။

“ခက်တယ် ဒီစီးငယ်လေးနဲ့”

ဒေါ်သွေးသွေးသစ် ပွစိစိပြောလျှင် -

“မေမေရယ် လုပ်စရာရှိတာလုပ်နေလော့ အငယ်လေး ခြံထဲ ဆင်း ဆော့နေရင်လည်း ဆော့နေမှာ။ တော်ကြာနေ ပြန်ရောက်လာလို့ မေမေပဲ မျက်စိရှုပ်လို့ဆိုပြီး အော်နေ ဆူနေဖြစ်နေရမယ်”

“အေး ဒါလည်း ဟုတ်တယ်”

သမီးကြီးပြောတာကို ဒေါ်သွေးသွေးသစ် လက်ခံကာ မီးဖိုခန်း ခြံ ပြန်ဝင်ပြီး ပစ္စည်းကိရိယာတွေ နေရာချမြဲ ချနေလိုက်သည်။

အသံတွေတိတ်ဆိတ်သွားတော့မှ ဖွင့်သစ်စ အားရဝမ်းသာဖြစ် တာ တစ်ခုနဲ့ နှစ်ခုနဲ့ ခုန်လျှက် ခြံနောက်တက် သုတ်ခနဲပြေးထွက်ခဲ့သည် - အကြောင်းမဲ့ဟုတ်ရိုးလား။

ဖွင့်သစ်စတို့ပြောင်းလာတဲ့ ခြံရဲ့အနောက်တက် ကျော့ချင်းကပ် မှာ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခြံရှိသည်။ ထိုခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ ခေတ်မီတိုက်ကြီးက ဖြီးထနေသည်။

ထိုတိုက်ကြီးထက် ထိုတိုက်ကြီးရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေတဲ့ ကမ္ဘာလုံးပုံ ဝိုင်းစက်နေသောဒီဝိုင်းနဲ့ တိုက်လုံးလေးတစ်လုံး ရှိနေသည်။ ဖွင့်သစ်စ မျက်စိကျနေတာ ထိုတိုက်လုံးလေးကို ဖြစ်သည်။

ထိုတိုက်လုံးလေး အရောင်အသွေးက တောက်ပနေ၏။ ရုတ် တရက်ကြည့်ရင် တိုက်လို့မထင်ရပါ။ ကမ္ဘာလုံးကြီးတစ်လုံး ချထားသလို ခြံပြီး ထိုကမ္ဘာလုံး၏ မျက်နှာပြင်ကိုလည်း တောက်ပသောအရောင်စုံ

ဆေးတို့ ခြယ်ထားသေးသည်။

ပွင့်သစ်စ မျက်စိကျနေတာ ထိုကမ္ဘာလုံးကြီးဖြစ်တာမို့ အဲဒီ ကမ္ဘာလုံးကြီးဆီသွားဖို့ ပွင့်သစ်စ အာရုံရကာ ဘယ်လိုဝင်ကြည့်ရမလဲ စဉ်းစားလိုက်တော့ အကြံကောင်းရလာသည်။

အုတ်တံတိုင်းစည်းရိုးက ပွင့်သစ်စရဲ့တစ်ရပ်လောက်သာ မြင့် တယ်ဆိုတော့ ပွင့်သစ်စ လှိုက်ခနဲ မြူးရလေသည်။ ထိုအုတ်တံတိုင်းနားမှာ သရက်ပင်ပျိုလေးတွေလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား။

သရက်ပင်ပျိုပေါ်တက်၊ အုတ်တံတိုင်းကိုနင်း၊ ပြီးတော့ ဟိုတက် ခြံဘက်ကပေါက်နေတဲ့ ကွမ်းသီးပင်ကို လှမ်းဖက်ပြီး တွယ်ဆင်းလိုက်ရင် ထိုခြံထဲရောက်ကရော။

ထိုခြံထဲရောက်တာနဲ့ ငတက်ပြားခြေလှမ်းနဲ့ ကမ္ဘာလုံးကြီးကို ဖတ်ကြည့်။

“ဟီး”

ပွင့်သစ်စ စိတ်ကူးနဲ့ ပွင့်သစ်စ ပျော်မြူးနေသည်။ ထို့ကြောင့် ပေပေနဲ့မပတို့အလုပ်များနေတုန်း ဝတ်ထားတဲ့ဂါဝန်ရှည်ကို တစ်ပါတည်း ချွတ်၊ ဒူးဆစ်လောက်ရှည်တဲ့ ဆွဲသားဘောင်းဘီလေးကို တီရှပ်ကိုယ်ကျပ် လေးနဲ့ တွဲဝတ်ပြီး လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်ခဲ့တာလေ။

ပေပေတို့ အလုပ်တွေရှုပ်နေချိန်မှာ ပွင့်သစ်စလည်း ငတက်ပြား

ဘတ်လမ်းလေး ဖန်တီးရင်း၊ ရှုပ်ထွေးနေသည်။

ဒါနဲ့ အရှုပ်ခံလို့ ဘာမှမထူးဘူး။ စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း ငှက်ပျော ချဲ့နောက်ကွယ်နေရာမှ ခြံနောက်တက် သရက်ပင်ပျိုလေးဆီ သုတ်ခနဲ ပြေးကပ်ကာ။

အဟင်း၊ မကြာခင် ပွင့်သစ်စရဲ့ ငတက်ပြားစာတ်လမ်းလေး အသက်ဝင်တော့မှာလေ။

အဟီး။



အခန်း (၂)

“အလိုလေ့လေး”

ဒေါ်မိအိမ် ရင်ဘတ်ဖိကာ နှုတ်ကလည်း အာမေဒိုတ်သံတွေ ခုန်ထွက်သွား၏။

ကြည့်စမ်း။ ကွမ်းသီးပင်ကိုတွယ်ပြီး လျှောခနဲဆင်းလာတဲ့ ကောင်မလေး။ အနက်ရောင်ဘောင်းဘီကျပ်လေးနဲ့ ဝီရှပ်အဝါနုရောင် လေးက ခါးပေါ်ဝဲလျက် ဆံပင်ကတော့ ရှည်လိုက်တာ။ အရွယ်လေး မလိုက်ပါ။

နှစ်ပက်ခွဲပြီးချည်ထားတာက ခါးအောက်ရောက်နေသည်။

ခင်ပင်လိမ်ပရာပိုင်

မျက်နှာလေးကအစ တစ်ကိုယ်လုံးက ဖြူဖွေးနေတာမျိုးမဟုတ်၊ ဝါနစ်ပြီး ဝင်းခနဲ ဖြစ်နေသည်။

မြင်ရရှိခဲ့မတို့ရက် မထိရက်အောင် အလှသွေး ပူးကြွနေတဲ့ ကောင်မလေး။ လှုပ်ရှားနေပုံက ပုံစံလေးနဲ့မလိုက်ဖက်ပါ။ မျောက်ဟစ် ကောင်အလား မငြိမ်မသက်နှင့်။

ကွမ်းသီးပင်ပေါ်က တွယ်ဆင်းပြီးတာနဲ့ ခြံဝင်းထဲ ကျိုးကန်း တောင်းပောက်ကြည့်နေတာက အန္တရာယ်ရှိပုဂ္ဂိုလ်။

ဘာနိုးဖို့လဲ၊ ဘာလဲပေါ့။ ဒေါ်မိအိမ် တိုက်လုံးလေးထဲမဝင်သေး ဘဲ တိုက်လုံးရဲ့မျက်နှာတစ်ဖက်မှ ငြိမ်သက်စွာ အကဲခတ်နေလိုက်သည်။

အမယ် ကြည့်စမ်း။ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နဲ့ တိုက်လုံးနား ကင်လာ သလို ထိုတိုက်လုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေတဲ့မျက်နှာလေးက တစ်ခုခု ကို ခိုးဖို့ တိုဖို့မဟုတ်မှန်း သိသာနေသည်။

ဒါဆို ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ ဒီကောင်မလေး ဘယ်ကလဲ။ ဘာကြောင့် ခြံဝင်းထဲ ခိုးဝင်လာတာလဲ။

ဒေါ်မိအိမ် တစ်ကိုယ်တည်း မေးခွန်းတွေမေးရင်း ဒင်းလေးကို လည်း ချောင်းကြည့်ရင်းပေါ့။ ထိုစဉ် -

“ဟီး ကြီးကြီး”

ဘုရားရေ သူ့မကို သွားခနဲမြင်ရတာနဲ့ ထိုကောင်မလေး ဟီးခနဲ

ရယ်ပြုကာ “ကြီးကြီး” ဟု ရင်းရင်းနီးနီးခေါ်၍ သူမကို ဝင်ဖက်၏။

“အလို”

ဒေါ်မိအိမ် နားမလည်အောင်ဖြစ်ရလေသည်။ ထိုကောင်မလေးကတော့ နှုတ်သွက်နေသည်။

“ကြီးကြီးက ဒီကမ္ဘာလုံးအိမ်ကလား။ စစ်က ဒီအိမ်လေး ထူးဆန်းလို့ အနီးကပ်ကြည့်ချင်တာနဲ့ ခိုးဝင်လာတာ ဟီး”

“အောင်မယ်လေး ညည်းလေးနယ်အေ”

“တကယ်ပြောတာ ကြီးကြီးရဲ့”

“အောင်မယ်လေး။ ကျွန်က ဘာလဲဆိုပြီး တထိတ်ထိတ်နဲ့ ချောင်းကြည့်နေရတာကွယ်၊ နေပါဦး။ သမီးက ဘယ်ကလဲ၊ တစ်ခါမှ ဒေါ်ကြီး မမြင်ဖူးဘူး”

သူမလေးက ဒေါ်မိအိမ်ကို ဖက်ထားရာမှ မြေလွတ်ပေး၍ ချစ်စဖွယ်ကောင်းစွာ ရယ်လိုက်သည်။ ရယ်လိုက်ခါမှ ပါးချိုင့်ရာလေး နှစ်ဖက်လုံးမှာပေါ်လာသည်။

“ဘယ်က မြင်ဖူးမှာလဲ ကြီးကြီးရဲ့၊ စစ်တို့က ဟိုဘက်ခြံကို ပြောင်းလာတာလေ”

“ဪ”

ထိုခြံက ခဏခဏ လူအပြောင်းအလဲ ဖြစ်နေကျသိပေမယ့်

ပြောင်းလာတဲ့သူတွေနဲ့လည်း ဒေါ်မိအိမ်တို့ အဆက်အစပ်မရှိပါ။ အကူးအသန်း။ အပြောအဆို၊ အဆက်အဆံလည်းကင်းသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒေါ်မိအိမ်တို့ရဲ့ အိမ်ကြီးရှင်မိသားစုက ဘယ်သူ့နဲ့မှ အရောတဝင် မဆက်ဆံဘူးလေ။ အထူးသဖြင့် အခုလို အိမ်ငှား၊ ခြံငှားနဲ့ ဟိုပြောင်းဒီရွှေ့နေသူများကို ပို၍ပင် မပတ်သက်ချင်တာကြောင့်ပါ။

အိမ်ကြီးရှင်တွေက မပတ်သက်တော့ ထိုအိမ်ကြီးရှင်ရဲ့ အစေအပါးတွေ ပို၍ပင်မပတ်သက်ခွင့် မရှိခြင်းဆိုလည်း ဟုတ်သည်။

ခုတော့ ဒီကောင်မလေးကိုယ်တိုင် ခြံထဲရောက်လာပြီး ရင်းရင်းနီးနီး ဂင်ဖက်ကာ ပြောလားဆိုလားပြုလာတော့ ဒေါ်မိအိမ် မနေသာ။ ပြောဆိုနေရပြီ။

ဒါပေမဲ့ နောက်ကြောင်းမအေးစွာ တိုက်ကြီးဘက် တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ရသေးသည်။ အိမ်ကြီးရှင်တွေ မြင်သွားရင် ခက်ရမယ်မဟုတ်လား။

အိမ်ကြီးရှင်တွေရဲ့ အရိပ်ကိုမမြင်ရမှ -

“ကြီးကြီးက ဒီကမ္ဘာလုံးအိမ်ပိုင်ရှင်လား”

“ဟယ် ဟုတ်ရပါဘူး”

“ဒါဆို ကြီးကြီးက”

“ကျုပ်က ဒီစံအိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ သက်တမ်းအရှည်ဆုံး အိမ်  
တော်ထိန်းကြီးဆိုပါတော့”

“ဟာ အိမ်တော်ထိန်းကြီးဆိုတော့ ဒီကမ္ဘာလုံးအိမ်လည်း ထိန်း  
ရတာပေါ့နော်၊ အဲဒါဆိုတော့ စစ ကံကောင်းသွားပြီ၊ ဒီအိမ်ကို စစ  
အချိန်မရွေးလာလို့ရတယ်နော် ကြီးကြီး”

“အောင်မယ်လေးလေး”

ဒေါ်မိအိမ် တကယ်ရင်ဘတ်ဖိတာက ထိတ်ထိတ်ပျားပျား  
ပွင့်သစ်စက မျက်လုံးဝိုင်းနဲ့ ပြူးကြည့်၍ -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြီးကြီးရဲ့၊ စစ လာလည်မှာကိုမကြိုက်ဘူး  
လား”

“အောင်မယ်လေး မိစစလေးရယ်၊ ပြဿနာကို မီးထွန်းမခွာ  
ချင်ပါနဲ့”

“ဟွန်း ကြီးကြီးကလဲ”

ပွင့်သစ်စ ခြေဖနောင့်လေးဆောင့်ကာ မူနွဲ့လိုက်သည်။ ဒေါ်မိ  
အိမ်မှာ အခုမှ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးတဲ့ ပွင့်သစ်စကို မမြို့ငြင်ချင်ပါ။ သူမလေး  
မူနွဲ့တာလေးကိုက ချစ်စဖွယ်ကောင်းနေတယ် မဟုတ်လား။

“စစရယ်၊ ကြီးကြီးပြောပြမယ်”

“ဟင့်အင်း မပြောနဲ့၊ ဘယ်သူ့မသိအောင် စစ လာလည်မယ်

စစ လာလည်ပြီးရင် ကြီးကြီးနဲ့ ခုလိုပဲ စကားပြောမယ်၊ ဒီအိမ်လေးကို  
ကြည့်မယ်၊ ပြီးတော့ ကြီးကြီးကို အလုပ်တွေ ဝိုင်းကူပေးမယ်”

“အံ့မယ်”

ဒေါ်မိအိမ် မျက်နှာကြီးပြုံးတက်သွားသည်။ ဒီကောင်မလေး  
ဘာမှ လုပ်တာကိုတင်တတ်မှာမဟုတ်မှန်း ပုံစံလေးက သိသာနေပေမယ့်  
ပြောပုံဆိုပုံလေးနဲ့တင် ဒေါ်မိအိမ် သဘောကျလေသည်။

ပွင့်သစ်စ တစ်ခုခု ပြန်ပြောဖို့ပြင်လျှင် -

“ညီမလေးရေ”

“ဟင်”

မမကြီးရဲ့ခေါ်သံ လွင့်လာတာမို့ ပွင့်သစ်စ နားရွက်ထောင်သွား  
သည်။

“ဟော စစလေးကို ခေါ်နေတာထင်တယ်”

ဒေါ်မိအိမ်ပြောလျှင် ပွင့်သစ်စ မျက်နှာလေးရှုံ့၍ -

“ဟုတ်တယ်၊ ကြီးကြီးရဲ့၊ စစကို မမကြီးခေါ်နေပြီး”

“အဲဒါဆိုလည်း သွားတော့လေ၊ တော်ကြာ အဆူခံနေရမယ်”

“ဒါပဲနော် ကြီးကြီး၊ စစ လစ်ရင်လစ်သလို ဒီဘက်ကူးလာမယ်

ကြီးကြီးမနှင်နဲ့”

“အေးပါကွယ် အေးပါ၊ ကဲ လား၊ အုတ်တံတိုင်းအနီးနားထိ



ကြီးကြီး လိုက်ဖို့မယ်”

ဒေါ်မိအိမ် ပြောဆိုရင်း သူမလေးကို ဆွဲခေါ်သွားလျှင် သူမလေး မျက်လုံးက ကမ္ဘာလုံးပုံအိမ်ကို သံယောဇဉ်မပြတ်ဖြစ်ကာ -

“ဘိုင့်ဘိုင့် နောက်မှပြန်ဆုံမယ်” ဟု ခံပြောဆိုနှုတ်ဆက်စေသည်။

“အရှူးမလေး”

ဒေါ်မိအိမ် ချစ်ခင်စိတ်လေးနဲ့ ပြောမိသွားသည်။

“ရှူးတာပေါ့၊ စစမှ မမြင်ဖူးတဲ့ဟာကိုး”

“အေးပါ အေးပါ၊ ကဲ သွားတော့”

“ဟတ်”

သူမလေး ခေါင်းလေးညှိတ်ကာ ကွမ်းသီးပင်ပေါ် လွှားတက်၏။ သူမကိုယ်လုံးအရှိန်ကြောင့် ကွမ်းသီးပင် လှုပ်ခါသွားလျှင် -

“ဟဲ့ ဖြည်းဖြည်း”

ဒေါ်မိအိမ် စိုးရိမ်စိတ်ကလေးနဲ့ ပြော၏။

“ရပါတယ် ကြီးကြီးရဲ့”

ပြောလည်းပြောရင်း ကွမ်းသီးပင်အလယ်အထိ ဖက်တက်ကာ အုတ်ရိုးပေါ် ခြေတစ်လှိုင်းတင်၏။ ထို့နောက် ကွမ်းသီးပင်အလက်ကို ဆွဲထားရင်း အုတ်ရိုးပေါ် ခြေနှစ်ဖက်ရောက်တာနဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို

တစ်ဖက်ခြံကာ သရက်ပင်အကိုင်းကို ဆွဲယူလျက်။

အုတ်ရိုးပေါ်မှ ကိုယ်လုံးလေးက လှစ်ခနဲဆို သရက်ပင်ပေါ် ဆောက်သွား၏။ ဒေါ်မိအိမ်မှာ ကြည့်နေရင်း အသက်ရှူဖို့ပင် မမှလေသည်။ သရက်ပင်မှတစ်ဆင့် ခြံထဲခုန်ဆင်းကာ လက်ကလေးပြု၍ ပြေးသွားတဲ့ သူမလေးကို ဒေါ်မိအိမ် အမြင်တစ်ဆုံးကြည့်လျက်။



ဒေါ်သွေးသွေးသစ် ချက်ချင်းထကာ ဒေါ်သီရိချိုနား ပြောင်းထိုင်သည်။  
ထို့နောက် ဒေါ်သီရိချို လက်ဖဝါးလေးကို နားလည်စွာ ဆုပ်ကိုင်

ပြီး -

“မမချိုတို့သားရှင်ရဲ့သဘောထားကိုလည်း နားလည်ပါတယ်။  
ဒါပေမဲ့ ကိုခင်ဝင်းက အခုငှားနေတဲ့ ဒီခြံ ဒီတိုက်ထဲမှာ သမီးတွေရဲ့  
မင်္ဂလာကိစ္စကို မလုပ်ချင်ဘူးတဲ့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က သွေးတို့နဲ့စိမ်းနေတယ်  
လေ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ခြံကိုယ့်တိုက် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မင်္ဂလာပွဲလုပ်  
တာက ပိုပြီးဂုဏ်ရှိတယ်လို့ ကိုခင်ဝင်းက ယူဆတယ်။ နောက်ပြီး လော  
လောဆယ် ကိုခင်ဝင်းက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ စင်ကာပူသွားလိုက်၊ မလေး  
ဒေသလိုက်နဲ့ အလုပ်တွေကလည်း များနေတာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခဏ  
လေး နောက်ဆုတ်ထားတာ”

“ဟွန်း ခဏလေးဆိုတာ ခြောက်လ တစ်နှစ်ကြာဦးမှာလေ”

“မကြာပါဘူး မမချိုရယ်၊ အလွန်ဆုံးမှ ခြောက်တတည်းပါ။  
တိုက်ကိုလည်း အားချင်းပြီးဖို့ လူအင်အားအများကြီးသုံးထားပါတယ်။  
စိတ်မပူပါနဲ့ မမချို”

“မမချိုက စိတ်ပူတာမဟုတ်ဘူး။ သားက လောနေပြီး”

ဒေါ်သွေးသွေးသစ် ပြုံးသွားသည်။ သတို့သားဆိုတာကတော့  
ဒီလိုပဲလေ။ မြန်လေကောင်းလေ။ သမီးရှင်ဆိုတာ ဂုဏ်ကြီးဖို့ ချင်ချိန်

အခန်း (၃)

“မင်္ဂလာကိစ္စကို အိမ်သစ်တက်မှ တစ်ပါတည်းလုပ်မယ်လို့  
ကိုခင်ဝင်းပြောတယ်။ မမချို”

ဒေါ်သွေးသွေးသစ် ချိုချိုသာသာပြောပါသည်။ သို့သော် ဒေါ်  
သီရိချို သဘောမကျချင်ပါ။

“သွေးသွေးရယ်၊ အချိန်တွေကြာတာပဲ အဖတ်တင်မှာပေါ့လို့  
ချိုသဘောက”

ဒေါ်သွေးသွေးသစ် လက်ကလေးတားလိုက်လျှင် ဒေါ်သီရိချို  
ကောားပြောရပ်လိုက်၏။ ဒေါ်သီရိချိုနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေရာမှ

အသံမဟုတ်လား”

“သားကိုလည်း နားလည်အောင်ပြောပြထားပါ မမချိုရယ်။ အခုအနေအထားနဲ့လည်း သားကို သမီးနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးထားသားပဲ”

“ဪ သွေးရယ်၊ တွေ့ခွင့်ရတာနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ရတာနဲ့ ဘယ်တူပါ့မလဲ ဒါကြောင့် မမချိုလည်း အပြန်ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ကိုဝင်ဝင်ကို မမချိုပြောမယ်လေ”

ဒေါ်သီရိချို စိတ်မလျှော့ချင်း သမီးရဲ့ဖေဖေကို တိုက်ရိုက်ပြောဖို့ သွေးဆူနေသည်။

မေမေနဲ့ ဒေါ်သီရိချို-ပြုနေတဲ့စကားတွေ နားထောင်ရင်း ပွင့်သစ်စက စိတ်ရှုပ်လာသည်။ ဒါကြောင့် မေမေတို့အနားမှ ထထွက်ခဲ့ကာ မမကြီးအခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

မမကြီးကို မမလတ်က လက်သည်းဆေးဆိုးပေးနေတာမို့ မမကြီးကိုဖက်ပြီး ပွင့်သစ်စ ကပ်လျက်ထိုင်ချ၏။ မမကြီးကိုယ်လုံးလေး လှုပ်သွားတာမို့ -

“ငြိမ်ငြိမ်နေလေ ညီမလေ။ ဒီမှာ အားလုံးပေးကုန်တော့မယ်”

“ပေ ပေ၊ မမကြီး ယောက္ခမကို ကြည့်မရလို့”

“အလိုလေ”

မမကြီး တွန့်ခနဲဖြစ်လျက် ပွင့်သစ်စကို ငဲ့ကြည့်သည်။

“စစက ဘာလို့ ကြည့်မရတာလဲ”

မမကြီးထက်ဦးစွာ မမလတ်က လက်သည်းဆေးဆိုးပေးနေတာကို ခေတ္တနားပြီးမေးသည်။

ပွင့်သစ်စက နောက်ဆုံးဆေးခြယ်ထားတဲ့ မမကြီး၏ လက်သို့ ကြယ်လေးကို ဆွဲယူ၍ ဆေးရည်ခြောက်သွေ့အောင် မှုတ်ပေးပြီးမှ -

“ကြည့်လို့ရစရာလား၊ မဟုတ်ဘူးလားလုပ်ဖို့ တပြောတည်း၊ ခြောက်နေတာလေ”

“ဪ”

မမကြီးက ဪခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း မျက်နှာပေါ်မှာ အကျနပ်ခြင်းတို့နှင့်ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ မမကြီးကရော မြန်မြန်ဆောင်ချင်လို့လား”

“အိုးမဟုတ်တာကွယ်”

ပန်းကဗျာ ခပ်ရှက်ရှက်ငြင်း၏။ အဲလိုငြင်းတာကိုပဲ ပွင့်သစ်စ မကျေနပ်ဖြစ်၏။ ပြုံးပြီးလေး ငေးကြည့်နေတဲ့ မမလတ်ဘက် ပြန်ကြည့်

၏ -

“မမလတ်ယောက္ခမလောင်းပဲ ကောင်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဖေဖေနဲ့မေမေ ပြောတဲ့အတိုင်း လက်ခံလို့”

“ဟွန်း”

ပန်းလင်္ကာက မျက်နှာလေးပဲ့၏။ ဖေဖေခွဲဖေဖေက တစ်မျိုး မင်္ဂလာဆောင်တာပဲ ဘယ်မှာဆောင်ဆောင်ဖြစ်တဲ့ဟာကို။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးကို တိုက်သစ်ပြီးမှ မင်္ဂလာပွဲလုပ်ပေးမတဲ့ အိမ်သစ်တက်ပွဲက အရင်ပေါ့။ အဲဒီတော့ သုံးမင်္ဂလာဆိုတော့ ပိုကောင်းသတဲ့။

တကယ်ဆို ပန်းလင်္ကာက မောင်ခွဲအတူ နေချင်လှပြီ။ မမပန်းကဗျာက လူကြီးချင်းစပ်ဟပ်ပေးခါမှ ကိုယ့်တန်ခိုး ရင်းနှီးခွင့်ရတာလေ။

ကိုယ့်တန်ခိုးက မမကြီးကို မြင်တာနဲ့သဘောကျကျကာ လူကြီးတွေ စီစဉ်သမျှ နာခံလျက်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကြာကြာ စောင့်ချင်ဟန်မတူ။ ဒါကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်သီရိချိုကို လွှတ်လာခြင်း။

မောင့်မာမိက ဖေဖေခွဲဖေဖေရဲ့ အစီစဉ်ကို သဘောကျ၏။

“ပိုပြီးဂုဏ်ရှိတာပေါ့ သွေးရဲ့။ တိုက်သစ်မှာ သမက်အသစ်၊ ခမည်းခမက်အသစ်တွေနဲ့ စည်စည်ကားကားဖြစ်တာပေါ့။ ငှားနေတဲ့ တိုက်မှာ မင်္ဂလာပွဲမလုပ်တာ ကောင်းတယ်၊ လွင်သဘောကျတယ်”

ဒေါ်လွင်လွင်မြင့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ သဘောတူတာမို့ မောင်ဖွတ်ပြောချင်ပေမယ့် နောက်ဆုတ်နေရတာလေ။ ညီမလေးက ကလေး

စိတ်နဲ့ ဘာကိုမှ နားမလည်ဘဲ ပြောနေတာလေ။

“ကဲပါ စစလေးရယ်၊ မေမေတို့လူကြီးတွေကိစ္စထဲ ဝင်မပါပါနဲ့”

“ဝင်ပါတာမဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့၊ ပြောပြတာ”

“ညည်းလေးပြောပြမှ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြစ်ချင်လာပြီး”

“ဘာလဲ မမလတ်ရဲ့၊ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဆိုတာ”

“အိုး ညည်းလေး ဒါတွေ မသိပါဘူး”

မမလတ်က ညည်းတွားတွားလေး ပြောရာသည်။ မမကြီးက

တန့်တားဟန်လေးနှင့် -

“လတ်လတ်ကလည်း စစက ဘာမှ နားလည်တာမဟုတ်ဘူး။

ဘာဘာညာညာ လျှောက်မပြောနဲ့”

“မပြောပါဘူး”

“မပြောရင်လည်း မပြောနဲ့ စစက ကြီးလို့ရတဲ့သူကို ကြည့်လို့ရတဲ့အကြောင်း ပြောမယ်၊ ကောင်းတဲ့လူကို ကောင်းတဲ့အကြောင်း ပြောမယ်၊ ဒါပဲ သိတယ်၊ နေဦး မမကြီးယောက္ခမ ဘာတွေပြောနေလဲ၊ သွားနားထောင်ဦးမယ်”

ညီမလေးက ပြောလည်းပြောရင်း ပန်းကဗျာနားက သုတ်ခနဲ သသွား၏။

“ဟဲ့ စစ”

ပန်းကဏ္ဍာ ဟန့်တားပေမယ့် မရ။ ညီမငယ်က ထိုသို့နည်း  
သူ့စိတ်နှင့်သူ မြူးကြွကြွလေး ထွက်သွားချေသည်။ လတ်လတ်နဲ့သူမမှာ  
သာ မချင့်မရဲ ရင်တမောမောနဲ့ ကျွန်ရစ်ကာ။

တကယ်ဆို သူမလည်း ကိုသူတနဲ့ နီးနီးလေးနေချင်လှပြီ။  
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုသူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ရချိန်လေးဟာ ပန်း  
ကဏ္ဍာအဖို့ ရင်ဖိုစရာကောင်း၏။ ဒါ့ပြင် ကိုသူရဲ့နှုတ်ခမ်းအစုံက ပန်း  
ကဏ္ဍာ ပါးပြင်မှာ ခွဲပြီစေတဲ့ ယုယအနမ်းတို့ ဖြစ်တည်ရာမဟုတ်လားလို့  
ဒါကြောင့် နီးချင်ပြီကိုသူရယ်။



အခန်း (၄)

ကမ္ဘာလုံးအိမ်လေးပေါ် ဆလိုက်ထိုးထားသလို နေရောင်ပြာကျ  
နေသည်က တစ်မျိုးလှနေသည်။

ထိုသို့ လှနေခြင်းကို ပွင့်သစ်စ တစ်ငေးတည်းငေးကြည့်နေရုံနဲ့  
အားမရတော့ပါ။ မေမေခွဲမမနှစ်ယောက် အပြင်သွားနေတုန်း အိမ်စောင့်  
ခြစ်နေတဲ့ ပွင့်သစ်စ။ အချိန်ကိုအကျိုးရှိစွာသုံးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်မှ ရင်ကြည့်နေတဲ့ ခြေလှမ်း  
တို့ ရွေ့လျားကာ။ ဒီအချိန်ဆို ကြီးကြီးခွဲတွေ့နိုင်သည်။ ကြီးကြီးအတွက်  
ခရဲခဲသေတ္တာထဲက ထိုးမုန့်တစ်ဘူး ဆွဲယူလိုက်၏။

ဒီနေ့ ကြီးကြီးနဲ့တွေ့ရင် ထိုအိမ်လေးထဲဝင်ကြည့်မယ်လို့ ပြောမယ်။ ကြီးကြီးက ကြည့်ခွင့်ပေးမှာပါ။ ပွင့်သစ်စအတွေးကို ပွင့်သစ်စထောက်ခံကာ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဖက်ခြံသို့ ကူးလေသည်။

ထိုးမှန်ဘူးလေးထည့်ထားတဲ့ လက်ဆွဲကိုင်အိတ်လေးကို ဆွဲရင်းပေါ့။ ထိုခြံထဲ ခြေချမိသည်နှင့် ပွင့်သစ်စ ရင်အနံ့မြန်သလိုဖြစ်နေတာ ထူးခြားသလို ရှိ၏။

ဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ ပွင့်သစ်စရင်ထဲမှ မေးခွန်းလေးပင် မဆုံးသေးပါ။ ပွင့်သစ်စခြေလှမ်းက ထိုတိုက်လုံးလေးရဲ့ ဝင်ပေါက်တံခါးနားရောက်ချေပြီ။

ရောက်ချင်းချင်း ပွင့်သစ်စ တံခါးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးက အနက်ရောင် တွန်းမှန်တံခါး။ ထို့ကြောင့် ပွင့်သစ်စလက်က တွန်းပြီးသာဖြစ်ကာ တံခါးပွင့်သွားလျှင် အထဲကို ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

မြင်လိုက်ရတာက ဧည့်ခန်းဖြစ်ပေမယ့် ဧည့်ခန်းနှင့်ပတူနဲ့ ဆိုတာ ခုံတွေကြားမှာ ပန်းပင်တွေနဲ့ပွဲ ပန်းဥယျာဉ်နဲ့ ဆင်တူနေသည်။

ပန်းပင်တွေက အခန်းပတ်လည်မှာနေရာပူနေသလို ရောင်နဲ့ ပန်းတွေ ပွင့်နေကြတာက လှပါတဲ့။ ဒါ့ပြင် ပန်းပွင့်တွေက အရွယ်ပုံရယ်။ သေချာတယ်။ ဒါ ပန်းပင်အစစ်၊ ပန်းပွင့်အစစ် မဖြစ်နိုင်။

နားခြောက်ပင်တွေပဲဖြစ်ရမယ်။  
ပွင့်သစ်စအထင်နောက်မှာ ပွင့်သစ်စ လက်ပါ ပါသွား၏။

ပွင့်ပွင့်နဲ့ပန်းပင်တွေကို တို့ထိရုံရှိသေးသည်။  
“ဟိတ်”  
“အမေ့”

ဘွားခနဲပေါ်ထွက်လာတဲ့ ဟန့်တားသံကြောင့် ပွင့်သစ်စ လန့်ခဲ့ကာ ကိုယ်လုံးလေးပါ ဆတ်ခနဲဖြစ်၏။ ဒါ့ပြင် တစ်ဆက်တည်းလည်း သေသွားကြည့်တဲ့အခါ -

“အလို” အပြင်သွားတော့မယ့်ဟန့်နဲ့ ကြော့မော့အောင်ပြင်ဆင်ထားတဲ့သူ။ အရပ်ကြီးက မြင့်လွန်း၏။ သေချာတာ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်ထင်ရဲ့။

အိမ်ထဲ ကျူးကျူးကျော်ကျော်ဝင်ရောက်လာတဲ့ ပွင့်သစ်စကို သံသ နှစ်မျိုးခြင်းရှိဟန်မတူ။ ပွင့်သစ်စဆီ လှမ်းလာရင်း -

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာသို့ဖို့လာတာလဲ”  
“ဘုရားရေ”

ပွင့်သစ်စမျက်နှာလေး ဆတ်ခနဲမော့သွား၏။ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ထဲထဲဆိုတာထက် ဘာသို့ဖို့လာတာလဲဆိုတဲ့မေးခွန်းက အခံရအခက်ဆုံးဖြစ်ကာ ပွင့်သစ်စ နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်မိသွားသည်။

“ဟေ့ မေးနေတယ်လေကွာ”

“လာလည်တာ”

“ဘာ”

ပွင့်သစ်စ ခပ်တည်တည်ပြောပြီး ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ သူ ဘာခနဲဖြစ်ရုံမက မျက်လုံးပါပြူးသွားပြီး မယုံနိုင်စွာ မေး၏။

“လာလည်တာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ လာလည်တာ၊ ဒီမှာ မုန့်ထုပ်တောင်အဆစ်ပါ သေးတယ်”

ပွင့်သစ်စယူလာတဲ့ ထိုးမုန့်ကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း ပြောလိုက် သည်။ သူက ပိုပြီး ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်ကာ -

“နေ နေစမ်း။ မင်းကို ဘယ်သူက လာလည်ခိုင်းလဲ၊ ဘယ်သူ ဖိတ်လို့လဲ”

“ကြီးကြီး”

“ဘယ်က ကြီးကြီးလဲကွ”

“ဒေါ်မိအိမ်လေ၊ အဲဒီကြီးကြီးပေါ့”

“တောက်၊ ခေါ်မိ”

သူ့အသံက ပို၍တင်းမာသွားသည်။ ကြီးကြီးအပေါ်လည်း

လေးစားမှုတွေမပါသော အသံမျိုးနဲ့ တောက်ခတ်ရင်း မိခေါ်လိုက်၏။

“ရှိတယ်၊ လာပါပြီလူလေးရဲ့”

ကြီးကြီးအသံက သူ့အပေါ် လှိုက်လှဲနွေးထွေးခြင်းတွေနဲ့ အတွင်းခန်းဇာတ်က အသံပေးသလို သုတ်ခနဲလည်း ပြေးထွက်လာသည်။

“ဒီဟာမလေးကို ခေါ်လည်တယ်ဆို”

ကြည့်စမ်း။ ပွင့်သစ်စကို နှာမိစားသုံးတာ ဒီဟာမလေးတဲ့။ သူ့လက်ညှိုးနောက်မှာ ဒေါ်မိအိမ်မျက်လုံးက ဆိုဖာပေါ် အကွအနာထိုင်နေ တဲ့ ပွင့်သစ်စဆီရောက်၏။

“ဟင် စစလေး”

ဒေါ်မိအိမ် လန့်ဖျပ်သွားသည်။

“ဘာ ဘာ လာ”

“ကြီးကြီး”

ဒေါ်မိအိမ် စကားမဆုံးလိုက်ပါ။ ပွင့်သစ်စ အားရဝမ်းသာခေါ် ရင်း ဒေါ်မိအိမ်ကို ပြေးဖက်၏။

“အလို ဘုရားရေ”

ဒေါ်မိအိမ် မျက်နှာပို၍ပြာသွား၏။

“ကြီးကြီးကို သတိရလို့ စစ လာခဲ့တာ၊ ကြီးကြီးအတွက် မုန့်တောင်ပါသေးတယ် အဟီး”

စေ သဘောတကျရယ်ရင်း ပြောလိုက်တာက သူ့ကို အရွဲ့တိုက် သလို ဖြစ်၏။ ကြားထဲက ဒေါ်မိအိမ် မျက်နှာမထားတတ်အောင်ပျက်ကာ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရကောင်းမှန်းမသိအောင် ပျာယာခတ်သွား၏။

“လူလေး ခေတ်”

“ဒေါ်မိ ဘာမှမပြောနဲ့၊ ချက်ချင်းနှင်ထုတ်စမ်း၊ တောက်”

“ဟင်”

စေကိုနှင်ထုတ်ဖို့ အမိန့်ပေးရင်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် အတွင်း ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတဲ့ သူ့ခြေလှမ်းကို ပွင့်သစ်စ အငေးသားဖြစ်သည်။ ဘာဆိုလို့လဲဟု ရင်ထဲမှာလည်း မေးမိသွားသည်။ ဒေါ်မိအိမ် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ပွင့်သစ်စကို အားနာပါးနာကြည့်ပြီး -

“စလေးရယ်၊ ဘာလို့ စွတ်ရွတ်ဝင်လာတာလဲ”

“ကြီးကြီးကိုခင်လို့ ဝင်လာတာလေ”

“အို၊ ဒါက မောင်ခေတ်တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့နေရာ၊ မောင် ခေတ်က ဒီအထဲ ဘယ်သူမှဝင်တာမကြိုက်ဘူး၊ လာပါ စလေးရယ်”

ဒေါ်မိအိမ် ပြောဆိုရင်း စလေးကို အပြင်ခွဲထုတ်ခဲ့သည်။

“ကြီးကြီး”

“ကလေးရယ်၊ ကြီးကြီးကို ခင်ချင်ရင် ကြီးကြီးစကား နား ထောင်ပါကွယ်၊ နောက်မှ ခေတ်ကြောင်း ကြီးကြီးပြောပြမယ်၊ အခု

ပြန်ပါတော့နော်၊ လာ လာ၊ ခြံစည်းရိုးအထိ ကြီးကြီးလိုက်ပို့ပေးမယ်”

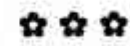
“ဟွန်း ကြီးကြီးကလည်း”

“လာပါ ကလေးရယ်”

ဒေါ်မိအိမ် မရအရ ချော့မော့ကာ သူမလေးကို ဟိုဘက်ခြံထဲ ပြန်ကူးစေခဲ့သည်။ ရှင်ထဲမှာတော့ ပူလျက်။

မောင်ခေတ်ဘုရင် မေးမြန်းလာရင် ဒေါ်မိအိမ် ဘယ်လိုဖြေရ မလဲ။ စဉ်းစားရကျပ်စွာ။ သူမလေးကတော့ “ကြီးကြီး၊ စစ ညနေလာခဲ့ မယ်နော်၊ ဒါပဲ” ဟု ဇွတ်ပြောသွား၏။

ခက်တယ် စစလေးရယ်။ စစလေးကြောင့် သိပ်ခက်တယ်။ မောက်ပြီး ခေတ်တုရင်ကြောင့်လည်း ခက်ရတာပဲ မဟုတ်လား။ ခက်တာ တွေ့ကြားမှာ ဒေါ်မိအိမ် ပိတ်မိနေတာက ရှေ့ဆက် ဘာပြဿနာတွေ ခြင်စေမလဲ။ ကြီးမသိနိုင်တာက အခက်ဆုံးပါပဲ။





အခန်း (၅)

“ဟော မောင်စိုးရာစာနဲ့ မောင်သုတတို့ လာကြ”

မေမေ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲခေါ်ဆိုလျှင် မမလတ်ချစ်သူ ကိုစိုးရာစာ နဲ့ မမကြီးနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ ကိုသုတနိုင်တို့ ပြီးပြီးကြီး ဝင်လာကြသည်က ပြိုင်တူ။

“ဟေ့ စစ၊ နေကောင်းလား”

ကိုစိုးရာစာက နှုတ်သွက်သူပီပီ စစကိုလှမ်းမေးသည်။ ပွင့်သစ်စ က ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ရင်း နေကြာစေ့ခွာစားမပျက်ဘဲ -

“ကောင်းလည်းကောင်းတယ်၊ မကောင်းလည်း မကောင်းဘူး”

“ဟွန်း၊ မကောင်းတာက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စစကိုချန်ထားလို့”

“ဟယ် ဒီကလေး”

မေမေက ဟန့်တားရင်း သမက်လောင်းတွေကို မျက်နှာချို သွေး၍ ပြောလေသည်။

“စစက စိတ်ကောက်ချင်နေတာကွယ်၊ ပဲခူးဘုရားဖူးဆိုတော့ ဘဝမနှစ်ယောက်နဲ့ အတူလိုက်ချင်သတဲ့”

“လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့လေ ညီမလေး”

ကိုသုတနိုင်က အားနာပါးနာ ဝင်ပြောသည်။

“လိုက်ဘူး”

ပွင့်သစ်စ ဒါပဲပြောကာ ဧည့်ခန်းထဲက ထထွက်ခဲ့သည်က မကျေနပ်တဲ့ အမူအရာနှင့်။ မေမေကတော့ အရယ်မောမပျက်ဘဲ။

“အဲဒါသာကြည့်တော့၊ မင်းတို့နှမက ကလေးစိတ်မကုန်ဘူး၊ သဏ္ဍာန်ကြီး၊ သမီးတို့ ပြင်ဆင်နေတာ မပြီးသေးဘူးထင်တယ်၊ မေမေ သွားခေါ်လိုက်မယ်”

မေမေက အဲသလိုရယ်၊ တကယ်ဆို ညီအစ်မသုံးယောက်တည်း မို့တာ။ အတူတူသွားကြဆို ပြီးတဲ့ကိစ္စ။

“မသွားပါနဲ့သမီးရယ်၊ မေမေတစ်ယောက်တည်း ပျင်းကုန်ခဲ့မှာ”

သင်္ခါလီက သေမေ့အဖော်နေခဲ့၊ မကြီးမလတ်ပဲ သွားပါစေခန့်  
သင်္ခါလီ သေသွားလိမ္မာပါတယ်”

မေမေက ထိုသို့ပြောဆိုပြီး ကြီးတင်တာခဲ့တာလေ။ မသိရင်  
ခင်မယ် စိတ်ကြိုက်သိန်းတွေကြဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ပဲခူးဘုရားဖူးသွားကြလို့  
သွားသေလိုက်တာ။

ကေကိုတော့ ဘာညာနဲ့ အကြောင်းပြနေတာ။ မမနှစ်ယောက်  
ကလေး ဘာထူးလဲ။ မေမေအစီအမံအတိုင်း -

“စေလေးအတွက် မမတို့ မှန်တွေဝယ်လာမယ်လေ နော်၊  
ညီမလေး” ဟု ချောလေသည်။ နောက်ဆုံး စေပဲ စိတ်လျှော့ရတဲ့အဖြစ်။

မမတို့နှစ်ယောက် အလှပြင်ပြီးတာနဲ့ အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာ  
ကြတာ။ မေမေက ရှေ့ကဦးဆောင်ပြီးပေါ့။ စေပဲ မပြင်ချင်ဟန်ဆောင်ကာ  
အဆင့်တစ်ဆင့်လေးထဲ ဝင်ခိုနေရတာ။ စိတ်ထဲမှာ မကြည်လင်။ မကြာခင်  
မမတို့နှစ်ယောက် ကိုသုတနိုင်နဲ့ကိုစိုးရာဇာနောက် ပါသွားလေသည်။

မေမေက သမက်လောင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင်  
နောက်ဆင့် ထွက်သွားတာကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ရင်း ပြီးနေသေးသည်။

သမီးနှစ်ယောက်ပါသွားတဲ့ ကားရိပ်လေး ဖြစ်ကွင်းထဲက ပျောက်  
ကွယ်သွားမှ တိုက်ထဲပြန်ဝင်ကာ “သမီးငယ်ရေ” လို့ စေကို သတိထရ  
ခေါ်လေသည်။ စေ မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ခြေထောက်လေးဆောင်၍ အပေါ်

ထပ် ပြေးတက်သွား၏။

“ဟေ့ မီးငယ်၊ နေပါဦး။ မေမေပြောစရာရှိလို့”

“ပြောနဲ့၊ စေ နားချင်ပြီး”

ပွင့်သစ်စ ဒါပဲပြောကာ အခန်းထဲ တန်းဝင်ခဲ့သည်။ မေမေကို  
စိတ်ကောက်နေသေးကြောင်း သက်သေပြုဖို့ အခန်းတံခါးပါ ဆောင့်ပိတ်  
လေသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါ။ စေရင်မှာ ထိုသို့ခံစားနေရသည်က  
ဆန်းလှသည်။ ဒါတင်မက ခြံနောက်ဘက်က တိုက်လုံးလေးအမိုးကို  
ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရလေ စိတ်က ပို၍မကြည်လေ။

စေကို မေမေက ဘေးဖယ်သလို သူက နှင်ထုတ်၏။ တကယ်  
ဆို သူ့ထက် စေ အများကြီးငယ်မယ်ထင်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ စေက  
ခဲမှ ကျောင်းပြီးစ။

သူက ကိုသုတနိုင်ထက်ကြီးဦးမယ်။ ကိုသုတလို အရပ်မနိမ့်  
သလို ကိုယ်နေဟန် ခပ်သေးသေးမဟုတ်။ ခန္ဓာကိုယ်က ဖွံ့ထွားပေမယ့်  
ကုန်လျစ်နေသည်။ ကိုစိုးရာဇာလို ဘီယာခိုက် ခပ်ရွဲရွဲမဟုတ်။

ဝိုက်သားရှုပ်သလို ပေါင်တံတစ်ဖြောင့်တည်း ဆင်းသွားပုံက  
အစ ကိုသုတနိုင်နဲ့ ကိုစိုးရာဇာတို့နဲ့မတူ။ ခဲအိုလောင်းနှစ်ယောက်နဲ့  
ညှင်ရပ်လျှင် သူက သိသာနေသည်က တကယ်ကို ယောက်ျားဆိုဖို့ကို

ပြည့်တဲ့ဟန်။

ခက်တာက ခဲဒိုနှစ်ယောက်လို မျက်နှာမချို၊ မျက်လုံးအကြည့်က စိမ်းသက်ရုံမက မနှစ်ယျိုခြင်းတွေနဲ့။ စစကို နှင်ထုတ်တာ စမကျေနပ်ဆုံးပဲ။

စစကို မကျေနပ်အောင်လုပ်တဲ့သူ စစအကြောင်း သိရစေမယ်။ မယုံရင်စောင့်ကြည့်လိုက်။ ကိုခေတ်ဘုရင်ဆိုတဲ့ လူကြီး။



အခန်း (၆)

“တောက်”

ခေတ်ဘုရင် မကျေနပ်ဖြစ်နေတာကို ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရပါ။ ဘယ်ကဟာမလေးမှန်းမသိဘဲနဲ့။

“စလေးက ကလေးစိတ်ပါ လူလေးရယ်”

“ဘာကလေးစိတ်လဲ၊ ဘာအကြံအစည်နဲ့ ရောက်လာတာလဲ၊ အဲဒါကို ဒေါ်မိသိလို့လား”

ခေတ်ဘုရင်ပြောနေတဲ့နောက်မှာ ဒေါ်မိအိမ် ချွတ်ဆိတ်နေလိုက်နေသည်။ ဘာအကြံအစည်နဲ့ဆိုတဲ့ ခေတ်ဘုရင်စကားက တာအများကြီး

သွားတယ် မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မိအိမ်စိတ်ထဲမှာ သိနေတာက စစလေး ရိုးသား ဖြူစင်တယ်ဆိုတာကို။

“ဘာသဘောနဲ့ ဒေါ်မိ အဆက်အသွယ်လုပ်တာလဲ၊ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး ဒေါ်မိ”

“ဟို ဒေါ်မိ အဆက်အသွယ်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူကလေး ရယ်၊ စစလေးဘာသာ ရောက်လာတာ”

“ဘာ”

ခေတ်ဘုရင် နောက်ပြန်လှည့်လာပြီးမေး၏။

“ဘယ်လို၊ သူ့ဘာသာသူရောက်လာတာ ဟုတ်လား”

ဒေါ်မိအိမ် ပြောရခက်ခက် မပြောရခက်ခက် ဖြစ်ရလေပြီ။

“ဟို”

“ပြောလေ ဒေါ်မိ၊ သူ့ဘာသာသူရောက်လာတာက မရိုးသား ဆုံးပဲ၊ ပြောစမ်းပါ။ သူက ဘယ်ကဘယ်လို ဒီဝင်းထဲ ဝင်လာနိုင်ရတာလဲ၊ ခြံရှေ့အပေါက်မှာ ဦးတူး နှစ်ဆယ့်လေးနာရီစောင့်နေတာလေ၊ ဦးတူးက ဝင်ခွင့်ပေးလို့လား”

ဒေါ်မိအိမ် လခွတ်တကာကာနဲ့ -

“မဟုတ်ရပါဘူး။ ဟို ခြံနောက်က ကျော်ဝင်လာတာ”

“ဟင်”

ခေတ်ဘုရင် ပြတင်းတံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခြံနောက်ဘက် ဆုတ်တံတိုင်းက တံခါးပေါက်မရှိပါဘဲနဲ့။

“အဲဒီဟာမလေးက ခြံတံတိုင်းကိုကျော်ပြီး ဝင်လာတာ၊ ဟုတ် လား”

ဒေါ်မိအိမ် ခေါင်းပဲ့ညိတ်ရတော့သည်။

“တောက်”

ခေတ်ဘုရင် ဒေါသထွက်လို့ မဆုံးတော့ပါ။ ဒင်းက တံတိုင်း ကျော်ပြီး ဝင်လာရအောင် ငှက်တစ်ကောင်လို အတောင်ရှိလို့လား။ မဟုတ် ခုန်ကျော်ပြီးဝင်လာတာလား။ နေနှင့်ဦး။

ခေတ်ဘုရင် သတိထားကြည့်နေလိုက်သည်။ ဒင်း ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဝင်လာတာလဲ။ ဒင်း ဝင်လာပုံကိုသိရမှ ဒင်း ဝင် လာနိုင်အောင် ဘယ် ကာကွယ်ရမလဲဆိုတာ သိရမယ်။

ဟုတ်ပြီ ခေတ်ဘုရင်ရင်ထဲ ထိုဖြစ်စဉ်ကို ကျိတ်ထားကာ စောင့် ကြည့်နေလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း အချိန်ကြာကြာ မစောင့်ရပါ။

ခေတ်ဘုရင် စက်ရုံသွားဟန်နှင့် ဒေါ်မိရှေ့က ထွက်ခဲ့လေသည်။ စက်ရုံထွက်သွားပြီးဆိုတော့ ဒေါ်မိမျက်နှာလေး အပူအပင်တို့ကင်သွား

သူက ဟင်္သာတိုက်ကြီးနောက်ဘက်ရှိ နားနေတဲ့ မျှော်စင်အပြင် ပုံစံဆောက်ထားတဲ့ ဘန်လလိုဆောင်လေးထဲဝင်ကာ စက်ရုံကိစ္စတွေကို လက်တွေ့စွဲဖွင့်ပြီး အလုပ်လုပ်နေခဲ့သည်။

ခြံနောက်ဘက်လည်း သတိထားရင်းပေါ့။ သူက မျှော်စင်အပြင် ဝေါ့မုတ်စွဲ ဘစ်ခြံဝင်းလုံးကို ခြံပြီးမြင်နေရသည်။ ဒါပြင် သူတို့အုတ်ရိုး နောက်ဘက်ခြံမှ သရက်ပင်တွေကိုပါ စီးမိုးမြင်ရ၏။

ထိုစဉ် တစ်ဖက်ခြံတွင်းမှ သရက်ပင်အကိုင်းအခက်တွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာတာဖြစ်သည်။ ခေတ်ဘုရင် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့် နေလျှင် ပုံရိပ်လေးက ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။

ကြည့်စမ်း။ သရက်ပင်ပေါ်က အုတ်ရိုးပေါ်ခြေချ ထိုမှတစ်ဆင့် သူတို့အုတ်က ကွမ်းသီးပင်ကို လှမ်းဖက်ပြီး ခြံထဲ လျှောဆင်းလိုက်တာ ဝတ်ထားတဲ့ ဂါဝန်ဖြူဖြူလန်ကာ ပေါင်တံဖွေးဖွေးလေးပါ ပေါ်သွားတဲ့ အထိ။

တောက်၊ တော်တော်အတင့်ရဲတဲ့ဟာမလေး။ ပျံလွှားမလေးလို ဒင်းလေးဖြစ်နေတာ ဘယ်အဆင့်တန်းကလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရသည်။

အောင်မာ၊ ခြံထဲရောက်တာနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ပြီး သူတိုက်လုံး လေးဆီ အပြေးလေးကန်လာသည်။

နှုတ်ကလည်း တကြော်ကြော်ခေါ်သည်။ ဟော မကြာဘူး ဒေါ်မိ

ဒေါ်မိ ထွက်လာပြီး ဒင်းလေးနဲ့တွေ့ပြီး စကားတွေ ရေပက်မဝင်ပြောကြ တာလေ။

ဒါတင်မက ဒီဟာမလေး ပူဆာတဲ့အတိုင်း သူတိုက်ထဲ ဒေါ်မိ ခေါ်သွင်းသွားလေရဲ့။

“တောက်”

သူကိုယ်တိုင်နှင်ထုတ်ထားလျက်နဲ့ ဒင်း လာရဲသလို ဒေါ်မိက လည်း လက်ခံနေသည်။ ဒါ ဘာသဘောလဲ။

သူ့အမိန့်ကို လွန်ဆန်လိုက်တာက လုံးလုံးလျားလျားလေ။ သူ့ အမိန့်ကို လွန်ဆန်နေတဲ့ ထိုနှစ်ယောက် ခေတ်ဘုရင် ဘာကောင်ဆိုတာ မကြာခင် သိရစေမယ်။



စစ တစ်ရပ်နီးပါးရှိတဲ့ ယခင်အုတ်ရိုးက သုံးပေမကမြင့်တက်  
နေကာ ထိုအုတ်ရိုးပေါ်မှာ သွပ်ဆူးကြီးအရွှေ့ပိုင်းတွေ ထောင်လျက်သား  
နှင့်။

ပွင့်သစ်စ အပြေးကလေးလာပြီး သေချာကြည့်တော့မှ အရင်  
ဘုန်းကလို ဟိုဘက်ခြံထဲ ဘယ်လိုမှ ကူးသွားလို့မရတဲ့ အနေအထား။

စစ ရင်မှာ ဝမ်းအနည်းကြီးနည်းကာ။ မျက်ရည်စလေးများပင်  
ဆို့လာသည်။ ဒါ့ပြင် မျက်ရည်ဆို့တဲ့မျက်ဝန်းမှာ မြင်ယောင်သည်က  
ခေတ်ဘုရင်ဆိုတဲ့ လူကြီး။

လူပုံက ချောပေ ခန့်ပေဖြစ်ပေမယ့် စိတ်သဘောပကောင်းပန်း  
ဒီတံတိုင်းကြီးကို ညတွင်းချင်းကာရံလိုက်တဲ့ သူ့အပြုအမူက သက်သေခံ  
နေသည်။

ဆူးတံတိုင်းကြီးကာပြီး စစကို ခွဲခြားလိုက်တာ စစ စိတ်ထိခိုက်  
သေ့ပေါ့။

သူ့ကြောင့် စစ စိတ်ဝင်စားတဲ့သူတိုက်လုံးနဲ့ ဝေးရပြီ။ ဒါ့ပြင်  
ကြီးကြီးနဲ့ စကားပြောခွင့်မရတော့တဲ့အဖြစ်။

ဒီလို တားဆီးကာရံလိုက်တာ ဘာကြောင့်လဲ။ စစ သိလိုလှ  
ဘယ်ကွယ်။ သိလိုစိတ်လေးဖြစ်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကြီးကြီးပြောတဲ့  
ကေားတချို့ကို ပြန်ကြားယောင်လာသည်။

အခန်း (၇)

“ဟင်”

မနက်အိပ်ရာထပြီး လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေရင်း ပွင့်သစ်စမျက်လုံး  
ခြုံနောက်ဘက်ရောက်သွားလျှင် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွား၏။

ကြည့်စမ်း။

ဟုတ်ပဲဟုတ်ရဲ့လား။ စစပဲ အမြင်မှားနေသလား။ မျက်လုံးကို

သေချာပွတ်ပြီးကြည့်၏။

အမြင်မမှား။

တကယ်ဖြစ်နေတာလေ။



“ခေတ်လေးက စိတ်ရင်းကောင်းရှာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ခါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ကြီးကြီး”

“အင်း”

ဒေါ်မိအိမ် သက်မရှည်ကြီးချစ် ပြောရှာသည်။



**အခန်း (၈)**

“လှလှရှင်လေးက ရှင်ရှင်လေးလည်းလှတယ်၊ သဘောလည်း ကောင်းတယ်၊ မျိုးရိုးအဆင့်အတန်းကလည်း ပြောရောမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် မာမိကတော့ လှလှရှင်ကို သားအတွက် ကမ်းလှမ်းထားတယ်၊ သား သဘောလည်း ပြောဦး”

မာမိမေးမြန်းပေမယ့် ခေတ်ဘုရင်မဖြေ။ မမ ရှားသရဖူက ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ဝင်ပြော၏။

“မာမိကလည်း မောင်လေးသဘောကို အရေးတယူမေးနေရ တယ်လို့ မောင်လေးနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးပိန်းကလေးကို မာမိရွေးထားပြီးပဲ”

မာမိ စီစဉ်ရော့ရှိတာ စီစဉ်လိုက်၊ လှလှကို သမီးလည်း ယောက်မတော် နို့ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ တော်တန်ရုံမိန်းကလေးဆို မမရော မာမိရော စိတ်မဝင်စားဘူး။ မောင်လေး ခေါင်းညိတ်လိုက်”

“ဟေ့ ခွားကိုမေးပြီး မြက်မကျွေးနဲ့”

ဒယ်ဒီကပါ ပါလာသည်။ သူ့ဆန္ဒ၊ သူ့သဘောထက် မိဘနဲ့ မမတို့စီစဉ်တာကို ငြိမ်သက်စွာ လက်ခံပါလို့ပြောနေကြခြင်း။

“မိဘစီစဉ်တာ နာခံရမယ်ကွာ မိဘက ဒီမိန်းကလေးနဲ့စီစဉ်ရင် ဒီမိန်းကလေးကိုယူလိုက်၊ ဒါပဲ၊ ကဲ ရွှေစင်၊ သားကိုမေးမနေနဲ့၊ စေ့စပ်ပွဲ ကိစ္စ ဆွေးနွေးဖို့ ကိုမင်းသစ်တို့ ချိန်းထားတာ နောက်ကျနေဦးမယ်၊ သွားကြစို့”

ဒယ်ဒီတို့က ထိုသို့ရယ်ပါ။ ဘယ်တုန်းကမှ ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် တစ်သဘောတည်းစီစဉ်ဆုံးဖြတ်တတ်ကာ၊ ခုကိစ္စမှာလည်း အပြင်းထန် ဆုံး ဖြစ်သည်။

တာတစ်ခွန်းမှ သူ့ဘက်က ပြောခွင့် ဆိုခွင့် မရတဲ့အနေအထား ဖြစ်နေသည်။ လှလှရှင်ကို ခေတ်ဘုရင် မြင်ဖူး တွေ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် ရင်းနှီးစွာ ပြောဆိုတာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။

မာမိတို့က ဂုဏ်အဆင့်အတန်းဆိုတာကို ဦးစားပေးသူများမို့ ထိုဂုဏ်နဲ့ညီခြင်းသည်သာ တန်းတူသည်ဟု ယူဆလေသည်။ ထို့ကြောင့်

သူ့မှာ သက်မချွန်သာ တတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဒီလိုနဲ့ စေ့စပ်ပွဲနေသို့ ရောက်ခဲ့ သည်။

စေ့စပ်ပွဲအခမ်းအနားသို့ သူနဲ့ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းအားလုံး ပုံရုံညီညီရောက်နေသည်။ သတို့သမီးဘက်က ဧည့်သည်တွေလည်း များ ဘဲ။ တကယ်တမ်း ရောက်မလာတာက သတို့သမီးပါ။

ဗျူဟာပါလာမှာ အလှပြင်ဖို့သွားတာ အချိန်နှောင်းတဲ့အထိ ဧည့်ခံပွဲသို့ရောက်မလာ။ နှစ်ဖက်မိဘ ပျာယာခတ်ဖြစ်ရသလို ဧည့်သည် တွေကလည်း စူးစမ်းလာကြပြီ။ တချို့က သူ့ကိုကြည့်ကာ ဘာဘာညာညာ ဝေဖန်တဲ့အမူအရာမျိုးတွေဖြစ်လျက်။

ကြားထဲက သူ့မှာ အနေရခက်သလို အောင့်သီအောက်သက် လည်း ဖြစ်ရလေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားပြောရင်း ကူငြိမ်ဆည်နေ ရပေမယ့် တစ်ခုခုဖြစ်တော့မှာကို ရင်ထဲကသိနေသည်။ ထိုစဉ် -

“လှလှ ဗျူဟာပါလာရောက်ပြီးမကြာဘူး၊ သူ့ချစ်သူဆိုလား၊ ဘာလား၊ မသိဘူး၊ ကောင်လေးတစ်ယောက် လာခေါ်သွားလို့ ပါသွားတာ၊ အဲဒီကောင်လေးက လှလှကိုကြိုက်နေတာတဲ့”

ထိုသတင်းက သူ့အတွက် အရှက်တက်ပွဲဖြစ်ရကာ ထိုသတင်း နောက်မှာ ဝေဖန်သံတွေ ကဲ့ရဲ့သံတွေ ညစ်သွားခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့စေ့စပ်ပွဲက သူ့ရဲ့အရှက်ခွဲပွဲဖြစ်ရကာ ထိုအရှက်ခွဲပွဲကို ဘယ်သူပြုတာလဲ။



ထိုမေးခွန်းနောက်မှာ သူ့မျက်နှာကြီး တစ်စစီ ပျက်ယွင်းသွားခဲ့သည်။



“မင်းသမီးအတွက် လင်မရှားသလို ငါ့သားအတွက်လည်း မယားမရှားဘူးကွ၊ ဒီမှာ၊ တစ်ပတ်အတွင်း ငါ့သားမဂ်လာပွဲ ဖြစ်စေရမယ်၊ စောင့်ကြည့်လိုက်”

သူ ဒေါသဖြစ်ကာ အရှက်သည်းနေသလောက် ဒယ်ဒီက ထိုထုံကြွေးကြော်ကာ မာမိကလည်း -

“ခိတ်ချ၊ အခုကတည်းက ကြိုစိတ်လိုက်မယ်၊ သားမဂ်လာပွဲက နောက်အပတ်ဆန်းဒေး” ဟု ကြော်ငြာလေသည်။ ကြော်ငြာတဲ့အတိုင်းပင် မာမိမိတ်ဆွေ ဦးမျိုးနဲ့ဒေါ်တင့်မယ်တို့ရဲ့သမီး ယုသခင်နဲ့ အားချင်းစီစဉ်မေး

ဒီတစ်ကြိမ်မှာ အရင်တစ်ခါလို သူ့ဘက်က စောဒကမတက်ဆဲ မနေနိုင်။

“ဘာပြောတယ် သား”

“ကျွန်တော် တယ်သူ့မှ မယူပါရစေနဲ့ မာမိ”

“ဘာကွ”

သူ့စကားမဆုံးခင် ဒယ်ဒီ လက်သီးရွယ်လေသည်။ ထိုးချင်လည်း ထိုးပါစေတော့။ ပြောစရာရှိတာ ပြောရမှာပဲ။ ဒါကြောင့် -

“မနေ့တစ်နေ့ကပဲ အရှက်ခွဲခံရပြီဦး၊ အခုတစ်ခါ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ပြန်စီစဉ်တာ ဘယ်မျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော် လူကြားတိုးရမလဲ ဒယ်ဒီ”

“ဟေ့ ပင်းကယောက်ျားကွ၊ ယောက်ျား၊ သောက်ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး။ ဒင်းတို့တောင် မျက်နှာမထောက်မှ ငါတို့က မျက်နှာကို ပိုပြီး မော့ထားနိုင်ရမယ်၊ ယုသခင်က လှလှရှုတ်ထက် ရှုပ်ရှည်ကအစ ပိုသာတယ်၊ ပညာဂုဏ်ကြီးလည်းကြီးတယ်၊ လှလှရှင်မိတာထက် ယုသခင်မိတာက ပိုပြီး အရှိန်အဝါကြီးတယ်”

“ဟုတ်တယ် သား။ သူတို့သမီးထက်သာတဲ့ မိန်းကလေးကို မာမိတို့ ခေါင်းခေါက်ရွေးယူလို့ရတယ်ဆိုတာ ဒင်းတို့ကော အသိုင်းအဝိုင်းကပါ သိသွားဖို့လိုတယ်၊ ဒါကြောင့် စီစဉ်တာ၊ သား ဘာမှ ပြောခွင့်မရှိဘူး။ မာမိတို့အမိန့် မာမိတို့အစီအမံကို နာခံရမှာ သားတာဝန်”

ဒယ်ဒီနဲ့မာမိရဲ့ ပြင်းထန်မှုနောက်မှာ သူ ဘာမှပြောခွင့်မရခဲ့ပါ။

“မာမိနဲ့ဒယ်ဒီစီစဉ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ မောင်လေး၊ ငြင်းလို့ မရဘူး။ မငြင်းရဘူး”

မမကပါ ဒီအားပေးလာသည်။ ယုသခင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ စိစဉ်တဲ့အတိုင်း လက်ခံဖို့။ သူ့စိတ်က အကြိမ်ကြိမ်ငြင်းနေပေမယ့် တကယ် ငြင်းပယ်ခွင့်ဆုံးရှုံးကာ -

“ဒီကိစ္စက မင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ပြန်ဆပ်တဲ့သဘောပဲ။ မင်း ဒယ်ဒီတို့စိစဉ်တာမှန်တယ်”

သူ့သူငယ်ချင်းနိုင်ကြီးက ထောက်ခံသလို ဇော်ထွန်းကလည်း

“မင်းကယောက်ျားပဲ။ မျက်နှာကိုမော့ထားလိုက်၊ ဒင်း လင် နောက်လိုက်တာက မင်းနဲ့ မထိုက်တန်တဲ့သဘောပဲ။ ဒါကြောင့် ထိုက်တန် တဲ့မိန်းမကို ယူပြလိုက်တာ ပိုပြီးဂုဏ်ရှိတယ်”

ဒီလိုနဲ့ပဲ သူ့ရဲ့ဒေါသ လွင့်ပါးကာ မာမိတို့စိစဉ်တဲ့အတိုင်း နာခံ ရလေသည်။ နာခံလိုက်ခါမှ အဖြစ်တို့ပိုဆိုးစွာ။



အား (၉)

“ဘာ”

သူ့အသံကြီး မယုံနိုင်အောင် ကျယ်ထွက်သွား၏။ နိုင်ကြီးနဲ့ ဇော်ထွန်းမျက်နှာ အကြီးအကျယ်ပျက်ကာ -

“ဟုတ်တယ်၊ မင်္ဂလာဝတ်နံဒီခိုင်းရွေးဖို့သွားတာ ကားအက်ဆီး ခန့် ဖြစ်လို့”

“ယုသခင် ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“နေရာမှာတင် ဆုံးသွားတယ်”

“ဟာ”

သူ့ရင်မှာ အတိုင်းအဆမဲ့ ခံစားလိုက်ရတာက ရှေ့ဆက်မတွေ့  
ရဲစွာ။ လှလှရှင်ကြောင့် သူ့ အရှက်ကွဲပြား အခုတစ်ခါ ကားအက်ဆီးဒင်  
ကြောင့် ယုသခင် ဆုံးသွားသတဲ့။

ထိုသတင်းက အသိုင်းဝိုင်းကြားမှာ ဟုန်းခနဲယုံကာ တချို့  
တအံ့တသြ ဖြစ်ကြ၏။ တချို့က သူ့ကို ငြိုဟ်ကောင်သဖွယ် ကြည့်ကြ  
၏။

“ဒီကောင်လေးကံစာတာကိုက မိန်းကလေးတွေ့ရဲ့ ဇာတာကို  
ပျက်စီးကိန်းကြံစေတယ်။ ဒီကောင်လေးနဲ့ပတ်သက်ရင် မိန်းကလေးတိုင်း  
ကံဆိုးရတယ်။ ယုသခင်က သေရလည်း လှလှရှင်ကရော ဘာထူးလဲ”

“ဘယ်လို လှလှရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တစ်ယောက်က မေးသည်ကို တစ်သိုက်လုံး ဝိုင်းကြည့်ရုံမက  
ကျွန်တစ်ယောက်က ပြောပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ လှလှရှင်က သူ့ကောင်လေးနဲ့ ထွက်ပြေးပြီး  
ရှောင်နေတဲ့ဆီမှာ လေ့ကားပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး ခါးရိုးကျိုးသွားသတဲ့”

“ဘုရားရေ၊ ဒီကောင်လေးကြောင့်”

အားလုံး ဘုရားတကာ သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဝိုင်းကြည့်ကြ  
သည်အထိ။

ဒါတင်မက -

“ဟေ့ ကောင်မလေးတွေ သေချင်ရင်၊ စိန်မစားနဲ့ ခေတ်  
တရင်နဲ့ မက်လာဆောင်ဖို့ စီစဉ်လိုက်၊ အသေဆိုးနဲ့သေရကိန်း ကြုံရမယ်  
သေ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“ဟုတ်ပါ၊ ခါးကျိုးချင်ရင်တော့ ခေတ်တုရင်နဲ့ စေ့စပ်ရုံပဲ စေ့စပ်  
ခေါက်၊ ချော်ကျရန်နဲ့ ခါးကျိုးကိန်းဆိုက်လိမ့်မယ်” ဟု ပြောဆိုလှောင်ပြောင်  
ပြောသည်အထိ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်လေသည်။

မသိရင် သူဟာ မိန်းကလေးတွေကို ငြိုဟ်ဝင်စေတဲ့သူ။ အသေ  
ဆိုးနဲ့ သေစေသူ (သို့မဟုတ်) မိန်းကလေးတွေ့ရဲ့ဘဝကို အဆိုးတရားနဲ့  
ဆင်ဆိုင်ရအောင် လုပ်တဲ့သူအဖြစ် ပြင်ယောင်ကြကား။ အသိုင်းအဝိုင်း  
ကြားထဲ မတိုးရဲအောင် သူ့စိတ်က ပြင်းထန်နေခဲ့သည်။ ဒယ်ဒီနဲ့ဟာမိက-

“အိုး သူများပြောတိုင်း ရှောင်နေရမှာလား”

“မရှောင်လို့ ဘယ်မျက်နှာနဲ့ ဝင်ကိုးရလဲ ဟာမိ”

“ဟေ့ကောင်၊ မိဘမွေးထားတဲ့မျက်နှာနဲ့ပဲ ဝင်တိုးရမယ်ကွ၊  
အယ်နယ်ကွာ မတော်တဆဖြစ်တဲ့ကိစ္စ၊ ဘာဆိုင်လဲ”

“ဆိုင်တာ၊ မဆိုင်တာ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ခံနေရတာက ကျွန်

တော်”

“အေး အဲဒီခံရတာတွေ ငြိမ်းသွားအောင် ဒယ်ဒီစီစဉ်မယ်”

“ဘာ”

သူ လန့်ဖျပ်သွား၏။ ဒယ်ဒီစိစဉ်မယ်တဲ့။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒယ်ဒီစိစဉ်မယ်၊ သားဘဝ အမည်းစက်ဖြစ်တာကို ဒယ်ဒီတို့ ပြန်ဖျက်ပေးမယ်၊ သားအတွက် နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရှာပေးမယ်”

“တော်ပါတော့ ဒယ်ဒီရယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝကို အစွန်းအထင်း ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့တော့”

သူ ပြတ်သားစွာပြောလိုက်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီက စိတ်မလျှော့ပါ။ ဝင့်ပတ္တမြားဆိုသော မိန်းကလေးကို သွားရောက်တောင်း ရမ်းလေသည်။ ထိုတောင်းရမ်းမှုနောက်ဆက်တွဲက ဝင့်ပတ္တမြား၏ ညီ အစ်ကိုတစ်စု မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ -

“မင်းလိုကောင်မျိုးနဲ့ ငါ့နမကို ပေးစာမယ့်အစား ငါ့ညီမကို သင်္ချိုင်းကုန်းပို့ထားတာတောင် ကောင်းဦးမယ်”

သူ့ကို သူ့စက်ရုံအထိ လိုက်လာပြီး ထိုသို့ပြောဆိုသလို -

“မင်းမိဘကို မင်းပြော၊ ခြေလှမ်း ရှေ့မတိုးနဲ့လို့ ငါတို့မိဘက မင်းမိဘကိုအားနာလို့ လက်ခံစကားပြောတာ၊ ပေးစားဖို့ဆိုတာ ဝေလစား ဝေးပဲ၊ အေး မင်းမိဘကော မင်းကော အရှက်မရှိ ရှေ့တိုးလာမယ်ဆိုရင် ပြည်ထားဦးကွ”

“ခွပ်”

မထင်မှတ်ဘဲ ပြေးဝင်လာတဲ့လက်သီးချက်တွေ။

“ဟာ”

သူ ရှောင်လွှဲချိန်မရလိုက်ပါ။ ဝင့်ပတ္တမြားခေါ်အစ်ကိုနှင့်ညီ နှစ်ယောက်၏ အထိုးအကြိတ်က ခုခံခွင့်မရသလို အကွဲအပြဲနဲ့ ရင်ဆိုင်ရကာ။ ထိုဖြစ်စဉ်ကို ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ မကျေမနပ်ဖြစ်၏။ ရဲစခန်းတိုင်မည်၊ အမှုဖွင့်မည် ပြင်းထန်နေခဲ့သည်။

“တော်ပါတော့ ဒယ်ဒီ၊ ကျွန်တော့်ကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အရှက်ကွဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ စခန်းရောက်၊ ရုံးရောက်နဲ့ အကျယ် အကျယ်ဖြစ်လေ ကျွန်တော့်ဘဝ အမည်းစက်ကြီးလေ၊ လူတကာ လှောင်ပြောင်လေ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒါကြောင့် တောင်းပန်တယ် ဒယ်ဒီ၊ ကျွန်တော် အေးအေးချမ်းချမ်းနေပါရစေ၊ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ ဒယ်ဒီတို့ မစိစဉ်ပါနဲ့တော့၊ ဒါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ”

“တောက်”

ခေတ်ဘုရင် အပြင်းထန်ဆုံးပြောဖြစ်သလို နောက်ဆုံးမှာ တိုက်ကြီးပေါ်မှဆင်းခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း တည်ဆောက်ထားတဲ့ ကမ္ဘာလုံးအိမ်လေးမှာ တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာနေရင် ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ရှောင်ခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့စက်ရုံကို သူ့လွှားလျှင် အရင်လို ဝန်ထမ်းတွေ ချေ မားမားမတ်မတ်နေဖို့ မရဲလောက်အောင် အရှက်သည်းခြင်းတို့

ဖြစ်နေသေးသည်။

ယိုးကြောင့် စက်ရုံကိစ္စကို မန်နေဂျာနဲ့ လွှဲထားသလို ယိုမန်နေဂျာ နဲ့ပင် ပြောဆိုဆက်ဆံနေခြင်းဖြင့်သာ သူ့နေလာခဲ့တာ နှစ်ပေါက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဟော ခုတော့ မထင်မှတ်ဘဲ ဒီဝိန်းကလေး သူ့ခြံထဲသာမက သူ့တိုက်လုံးအိမ်လေးထဲ ရောက်လာပြီ။ ဒီကောင်မလေး ရောက်လာပုံက ခြံစည်းရိုးကျော်လျက်။ မတော်တဆကျပြုမှုဖြင့် သူ့နာမည်က ပိုပြီးဆိုးမှာ သေချာသည်။ ဒါကြောင့်။



အခန်း (၁၀)

“ဟွန်း။ သူ့ဘာသာသူ မိန်းမ မရလို့ ပေါက်နေတာမဟုတ် သာ။”

“အိုး မဟုတ်တာဘဲ စစလေးရာ”

စစ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောချလိုက်တော့ ဒေါ်မိအိမ်က သူ့ ဘက်မှ ကာကာကွယ်ကွယ်ပြော၏။ စစက ပို၍ မကြည်မလင်ဖြစ်ကာ-

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ”

“စစလေးရယ်၊ မောင်ခေတ်က နောက်ထပ် ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မပတ်သက်ချင်လို့ပါ”

“ဟွန်း”

စစ မကျေနပ်စွာ နှုတ်ခမ်းချွန်ပစ်လိုက်သည်။ ဒေါ်မိအိမ်က စစလေးကို ချစ်စဖွယ်ကြည့်ရင်း -

“ကဲပါ ကလေးရယ်၊ မောင်ခေတ်အကြောင်း သိပြီးပဲ၊ မောင်ခေတ် နှင်ထုတ်တာကို ငွေမယူပါနဲ့နော်၊ ကဲ သွားပါတော့ စစလေးရယ်နော်”

သူနှင့်ထုတ်စဉ်က ကြီးကြီး ထိုလို့ချော့မော့ရင်း စစကို အုတ်တံတိုင်းနားသာမက စစတို့ခြံဘက်ကူးတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

ထိုစဉ်က သူ ညတွင်းချင်း ထိုကဲ့သို့ ခြံတံတိုင်းကို မြှင့်တင်ရုံမက ဆူးကြိုးနဲ့ပါ ကာရံလိုက်မယ်လို့ မထင်ခဲ့။

ခုတော့ ထိုခြံစည်းရိုးပြင်ပြင်ကြီးကိုကြည့်ရင်း စစ ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ ခံပြင်းသလိုလိုနှင့် ရင်ထဲ မကျေနပ်ဖြစ်နေမိသည်။ ထို့ပြင် မကျေနပ်ဖြစ်တဲ့စိတ်နဲ့လည်းတစ်ခုခု လုပ်ချင်နေမိသည်။

စစ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဒါပဲ တစ်တွေးတည်း တွေးနေမိသည်။ ထိုစဉ် -

“မီးငယ်လေးရေ၊ မီးငယ်”

မေမေ အခန်းတံခါးထု၍ ခေါ်လေသည်။ ထိုအခါ အတွေးစဉ်

မဖြတ်ချင်ဘဲဖြတ်ရကာ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ မေမေ စိုးရိမ်တဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ အခန်းထဲဝင်လာ၍ -

“သမီး စိတ်ကောက်မပြေသေးဘူးလား”

“ဟွန်း ပြေစရာလား၊ စစလည်း လည်ချင်ပတ်ချင်တာပေါ့”

“အဲဒါဆို မီးငယ်လေးအတွက် မေမေ သမက်ရွေးပေးမယ်လေ”

“မေမေနော်”

စစ ပို၍ ဒေါသထွက်ရှင်လာသည်။ မေမေက ရယ်ရယ်မော့မော့ပင် ပွင့်သစ်စပန်းလေးကို ငွေဖက်ကာပြော၏။

“တကယ်ပြောတာ”

“မေမေ”

“နောက် သမီးပဲ လည်ချင်ပတ်ချင်တယ်ဆို”

“လည်ချင်တာက မမတို့နဲ့”

မေမေက စစဆံပင်ရှည်လေးကို ကြင်နာစွာပွတ်သပ်ပေးရင်း-

“မမတို့နဲ့ လည်ချင်တိုင်း လည်လို့ရပေမယ့် အခြေအနေက ခိုသေးတယ် မီးငယ်လေးရယ်၊ ဒါတွေ မီးငယ်လေး မသိပါဘူး”

“မေမေတို့ပြောလိုက်ရင် ဒါချည်းပဲ”

စစ မကျေနပ်ကာ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေတဲ့ အုတ်ရိုး

မြင့်မြင့်ကြီးကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်၏။

“ဒါချည်းပဲဆိုတာက ဒီလိုရှိတယ် မီးငယ်ရဲ့”

“မပြောပါနဲ့တော့ မေမေ”

“မီးငယ်လေးကလည်း စိတ်ကောက်ပြောပါတော့”

“ပြောဘူး၊ ဖေဖေလာရင် တိုင်ပြောဦးမယ်”

ကလေးဆန်ဆန်ပြောလိုက်တဲ့ မီးငယ်လေးစကားနောက်မှာ ဒေါ်သွေးသွေးသစ် အားရပါးရ ရယ်မောမိလေသည်။

ပြီးတော့ မီးငယ်လေးရဲ့ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော နှာတံလုံးလုံးလေးကိုလည်း ဖွဖွလေး ဆွဲ၏။ စစက မျက်နှာလေးစွန့် မေမေ့လက်ကို ပုတ်ချကာ -

“တကယ်ပြောတာ မေမေ၊ ဖေဖေလာရင် တိုင်ပြောမယ်၊ မေတို့ ပဲခူးဘုရားဖူးသွားတာ စစကို ချန်ထားခဲ့တယ်လို့”

စစပြောလို့မဆုံးသေးပါ။ မေမေက ရယ်ပြန်သည်။ မေမေ ရယ်နေလေ စစ ပို၍ ခံပြင်းလေ။

“ဟွန်း ဖေဖေလာမှ မဟုတ်ဘူး၊ အခုပဲ ဖုန်းဆက်ပြီးတိုင်မယ်”

မီးငယ်လေးက အဲသလိုရယ်။ တကယ်ပဲ ဖခင်ဖြစ်သူကို ချက်ချင်း ဖုန်းခေါ်လေသည်။ ဒေါ်သွေးသွေးသစ် ဘာမှ မပြောသာတော့ပါ။

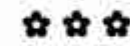
မီးငယ်လေး စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ ပြုံးပါစေတော့ဟု လွှတ်

ထားပေးကာ မီးငယ်လေးအခန်းထဲက လှည့်ထွက်ခဲ့သည်က ကြည်နူးစွာ။ မီးငယ်လေးက ကလေးစိတ်မဟုတ်လား။

ကလေးစိတ်ဖြစ်နေလေ ကောင်းလေပဲလို့ ဒေါ်သွေးသွေးသစ် ယူဆသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မကြာခင် တိုက်သစ်ပြီးရင် သမီးအကြီး နှစ်ယောက်ကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးရတော့မယ်။

မင်္ဂလာပွဲပြီးရင် သမီးနှစ်ယောက်လုံးက သမက်တွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်တိုက်မှာ လိုက်နေကြမည်။ ဒီတော့ သူမတို့လင်မယားနှစ်ယောက် တည်း တိုက်သစ်ကြီးမှာ ကျန်ခဲ့ရင် ပျင်းစရာကြီး။

မီးငယ်လေး အနီးကပ်ရှိတော့ စိတ်ကြည်သာရတယ်လေ။ ဒင်းလေးက ဆည်းလည်းလေး မဟုတ်လား။



မနေဖို့ပသင့်ပါ။ ဒါကြောင့် လာခဲ့၏။

ညပိုင်းညေညံ့ပွဲပွဲ ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးမှာ ရောင်စုံမီးတို့နှင့် ပန်ရရ ညပနေတာကိုက ဝေးကြည့်ချင်စဖွယ်ကောင်းလေသည်။

ထိုစဉ် -

“ဟေ့ ခေတ်”

အဝေးက လှမ်းခေါ်တဲ့ နိုင်ကြီးအသံ။ ခေါ်သံနှင့်အတူ သူ့ဆီ နိုင်ကြီး အပြေးအလွှားရောက်လာလေသည်။

“လာ သူငယ်ချင်း။ မင်းရောက်လာတာ ကျေးဇူးအများကြီး ခင်တယ်။ စီစီရေ ဒီမှာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ခေတ် လာတယ်ကွ”

နိုင်ကြီးက ဧည့်သည်တွေဧည့်ခံနေသော ဇနီးသည်စီစီကို အားရဝမ်းသာ လှမ်းပြော၏။

စီစီစံ ဧည့်သည်တွေဧည့်ခံနေရာမှ သူ့ဆီ အားရဝမ်းသာ ချောက်လာပြီး -

“လာ ကိုခေတ်၊ ကိုခေတ် လာမှလာပါ့မလားလို့ ကိုနိုင် ဘစ်ပြောတည်းပြောနေတာလေ၊ ခုလိုရောက်လာတော့ စီစီတို့ဧည့်ခံပွဲ ပြည့်စုံသလိုပဲ၊ ကိုဇော်ထွန်းတို့လည်း ရောက်နေကြပြီ”

“ဟုတ်တယ် ခေတ်ရဲ့ လာကွာ၊ ဒီည ကိုယ်တို့ အိမ်အပြင်ကဲကြ မယ်”

အခန်း (၁၁)

သံစဉ်တွေက မြိုင်သလို စိတ်ကိုလည်း မြူးနေစေသည်။ ဂီတသံ မြူးကြွကြွကို နားဆင်ရသည်နှင့် စိတ်ခံစားချက်တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်စေပြီးထင်။

ထို့ကြောင့် စည်ကားနေသော ညဧည့်ခံပွဲကို ခေတ်ဘုရင် အဝေးသာကြည့်နေလိုက်သည်။

သူပြဿနာတွေကြောင့် ဒီလိုဧည့်ခံပွဲနီး မတက်တာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဒီဧည့်ခံပွဲက နိုင်ကြီးရဲ့ နှစ်နှစ်ပြည့် မင်္ဂလာအထိမ်းအမှတ် အခမ်းအနားဖြစ်တာမို့ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးဖြစ်တဲ့ သူ့အနေနဲ့ ရှောင်



နိုင်ကြီးတို့လင်မယား အားရဝမ်းသာဆွဲ၍ သူ့ကို ဧည့်ခံပွဲထဲ သွင်းလေသည်။

“ခေတ် လာကွ”

ဇော်ထွန်းကလည်း သူ့ကို အားရဝမ်းသာဆွဲ၍ ထိုင်စေသည်။ ထိုအခါ အခြားသူငယ်ချင်းများကလည်း အားရဝမ်းသာနှင့် နှုတ်ထက်ကြ တာညာနဲ့ စိုပြည်သွား၏။

စိစိစံက ကိုယ်တိုင်ပဲ စားသောက်ပွဲပြင်ပေး၏။ ဧည့်ပရိသတ် တွေကတော့ လက်ကုန်ကဲနေကြသည်။ တီးဝိုင်းအဖွဲ့လည်းရှိ Danser အဖွဲ့လည်းရှိလို့ ထိုအဖွဲ့တွေနဲ့အပြိုင် သီဆိုကြ ကြနှင့် အတော်ပျော်နေ ကြသည်။

သူတို့သူငယ်ချင်းတွေလည်း ထုံးစံအတိုင်း သောက်စားကြ သည်မှာ အတော်လေး အရှိန်ကောင်းလျက်ရှိသည်။

ထိုစဉ် -

“ဦးဖော် ဘိုဘိုတို့ကော”

ဇော်ကြီးအနားလာပြီး မေးလာတဲ့မိန်းကလေးသံ။ ချိုချိုလွင်လွင် လေးမို့ ဒီအသံကြားဖူးသလို ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဇော်ကြီးကိုလာမေးတဲ့ မိန်းကလေးကိုကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ထိုအခါ သူ့ပြင်လွှာမှာ မယုံနိုင်အောင် ဝိုင်းသွား၏။ ဒါ ခြံကျော် ဦးဝင်လာတဲ့ ပွင့်သစ်စဆိုတဲ့ဟာလေး။

“ဘိုဘိုတို့ရှိတယ် စစလေး။ တီးဝိုင်းအဖွဲ့နဲ့ အနောက်ဘက်မှာ အုပ်စုလိုက်ရှိတယ်။ ဝင်သွားလိုက် စစလေး”

“ဟတ်”

ထိုကောင်မလေးက ဇော်ကြီးပြောတဲ့အတိုင်း မြူးမြူးကြွကြွလေး ဝင်သွားလေသည်။ ထိုအခါ ခေတ်တုရင် မသိမသာ သက်မချလှိုက်သည်။ မဆုံချင်၊ မကြိုချင်တဲ့ဟာကလေးနဲ့မှ လာတွေ့နေရတယ်လို့။

“ကိုယ့်တူတော်ရဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်မလေးပါ။ ကလေးဆန် ဘယ် ဒါပေမဲ့ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်ကွ”

“ဟား ဟား၊ ဇော်ကြီး၊ မင်းစကားပြောတာ လျှော့ပြောဦး”

သူရ တဟားဟားရယ်ရင်း အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးနှင့် နောက်၏။

ဇော်ကြီးက အရယ်မပျက်ဘဲ -

“လျှော့ပြောလို့မရဘူး သူရ၊ ဘိုဘိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်တူမ ခြစ်လာနိုင်တယ်။ ဒီထက်ပိုပြောသင့်ရင် ပြောရမယ်”

“ဟတ်တယ်၊ ဒါတော့ထောက်ခံတယ်၊ ကောင်မလေးအလှက ကြည့်လင်နေတာက သားမန်မိန်းမလှတွေထက် ထင်ပေါ်တယ်။ ဘိုဘိုကို မြော မလွတ်စေနဲ့၊ အပီဒမ်းလို့”

ခေတ်ထွန်းကလည်း အတည်အခန့်ပြောပြနိုင်သည်။ ထိုအခါ သူ့ရယ်လျက်ပေး၏။

“ခေတ်ကော ဘယ်လိုမြင်လဲ၊ ဘိုဘိုနဲ့ အဲဒီကောင်မလေး”

ခေတ်ဘုရင် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး -

“ကြည့်လို့မရဘူး”

“ဟေး”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ပြင်တူအသံတွေ ထွက်ကာ သူ့ထက်ထိ

ဦးစွာ မေးကြသည်က -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟဲ့..

“ဣန္ဒြေမရှိဘူး”

“ဟာ ခေတ်ဟောင်းပေတံကြီးနဲ့ မတိုင်းနဲ့လေကွာ”

နိုင်ကြီး သဘောမကျသလိုပြော၏။ သူ့ဘက်က ခေတ်ဟောင်း

ပေတံနဲ့ တိုင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမိန်းကလေး ဘယ်လောက်တောင် ပေါက်ကျော်မ ဖြစ်နေလဲဆိုတာ သူ အသိဆုံး။

ထိုအသိနဲ့ သူပြောခြင်းပါ။ သူငယ်ချင်းတွေက မကြုံဖူးတော့ အံ့ဩသလို ဣန္ဒြေမရှိဘူးပြောတာကို လက်သင့်မခံလိုကြ။

“ဒီခေတ်မှာ” မိန်းကလေးတွေ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်း

လုပ်နေရင် သူများနောက်မှာ ကျန်ခဲ့မယ်ကွ၊ နေရာတကာမှာ ဆိုးဆိုး

ဆတ်ဆတ် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ဖြစ်နေရမယ်၊ ဒါမှ ခေတ်နဲ့ရင်ပေါင်ဘန်း နိုင်မယ်၊ ငါတို့ကောင်တွေတော့ သဘောကျတယ်”

“Good နိုင်ကြီ။ မင်းပြောတာ ကိုယ်ထောက်ခံတယ်”

သူရဲနဲ့ခေတ်ထွန်းက ပြင်တူပြောရင်း ပွင့်သစ်စဆီ လည်ပြန်ကြည့်ကြသည်။

ပွင့်သစ်စက ဘိုဘိုတို့ရှိတဲ့ အခန်းဘက်ဝင်သွားလေပြီ။ ခေတ်

ဘုရင်မြင်လွှာက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ပွင့်သစ်စနောက် အကြည့်တွေ သိသွား၏။

အဖြူရောင်ဂါဝန်တိုလေးနဲ့ သူမက ပန်းဖူးလေးလို လှပါဘီ။

သို့ပေမယ့် သူ့အာရုံကို ကြည်လင်မှု မပေးနိုင်ပါ။

“ကဲ ခေတ်၊ ကိုယ်တို့အုပ်စု သီချင်းဆိုရအောင်”

သောက်ထားတဲ့အရှိန်ကရမေ့ပြီမို့ သူ့ လောဆော်နေလေပြီ။

သူရက ဘယ်ဖွဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဆိုနေကျ။ အသံမကောင်းသော်လည်း ဝါသနာက ကြီးသည်။

ခေတ်ဘုရင်က သီဖို့ဆိုဖို့ ဝါသနာမကြီးလှတာမို့ -

“မင်းတို့ပဲဆိုကွာ၊ ကိုယ်အားပေးမယ်”

“အိုကေ”

သူငယ်ချင်းအုပ်စု သီချင်းဆိုဖို့ ထသွားသည်ကို သူ ငေးနေ

လိုက်သည်။ ဆိုကြကွား။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ပြန်ဆုံရတာကို မကြည်လင်ဆုံးပဲ မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် ဒီသောက်လျက် အာရုံရှင်းနေရသည်။ ပွင့်သစ်မင်းနဲ့ နောက် ဘယ်တော့မှ မဆုံချင်ဘူးကွ။



အခန်း (၁၂)

“စလေး”

“ပြောလေ မမ”

ပွင့်သစ်စ လိုးရှင်းလိမ်းမပျက်ဘဲ ပြော၏။ မမက မှန်တင်ခုံထက် လျှောက်လာသည်။ လိုးရှင်းရန်လေး ဖွေးသင်းနေတာကို တစ်စုံစာရင်း ပန်းကယျာ ပြုံးလျက်။ စလေးကို ချစ်စိတ်အပြည့်ဖြင့် ဝေးကြည့်လိုက်သည်။

ညီမငယ်လေးက ငယ်ပေမယ့် အလှအပတော့ ကြိုက်တတ်၏။ ချွေးပြီးတာနဲ့ လိုးရှင်းလိမ်းထားလိုက်နဲ့ ညီမလေးကိုယ်ရောင်က ဝင်း

ခနဲ မြစ်သလို သင်းအိပွေးပြနေတာကလည်း ပွေးကြူချင်စိတ်ကို ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစိတ်ကြောင့် ညီမလေးကို သတိပေးစကားပြောမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းရာလေးပါ မေ့ချင်ချင်။ ဒါပေမဲ့ မမေ့အောင် သတိလုပ်ရင်း ညီမလေးခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ စစလေးက လည်ပြန်ခဲ့ကြည့်၍

“ဘာပြောမလို့လဲ မမ”

“စစလေး ဘိုဘိုတို့နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်နေတာကို မေမေတို့ သိပ် သဘောမကျဘူးတဲ့၊ အဲဒါ”

“ဘယ်လို”

ပွင့်သစ်စ အံ့ဩသွားသည်။ မမနားဝင်ထိုင်ရင်း ဘာကြောင့်ဆိုတာ သိချင်တဲ့မျက်နှာလေးနှင့် ဟောကြည့်သည်။ မမပန်းကဗျာက ပွင့်သစ်စကို ချစ်စိတ်နဲ့ပဲ ပြုံးကြည့်၍ -

“ဟုတ်တယ်၊ စစလေးက ငယ်သေးတယ်၊ ဘိုဘိုတို့က လူပျိုစိတ်ပေါက်နေပြီ၊ ဘိုဘိုတို့နဲ့ စစလေး ရင်းရင်းနှီးနှီးနေရာကနေ လွန်လွန်ကဲကဲ ရင်းနှီးသွားရင်”

“အိုး စစနဲ့ဘိုဘိုက သူငယ်ချင်းလေ မမရဲ့၊ မေမေ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“အဲဒါပေါ့၊ စစလေး ကလေးဆန်တယ်ဆိုတာ၊ မမညီမလေးက

အနီးခံစိတ်လေးပါ၊ ဘိုဘိုကမရိုးရင်”

“ဟွန်း ဘိုဘိုရိုးသားတာ စစသိတယ်”

“အဲဒါပဲ စစလေးနဲ့ခက်တာ”

မမပန်းလက်ကဝင်လာပြီး မျက်စောင်းထိုးလှလှကြည့်ရင်း ပြော

“ဘာခက်တာလဲ မလတ်ရဲ့”

စစ မခံချင်စိတ်နဲ့ ပြန်မေး၏။

“စစရယ်၊ ညည်းလေးဟာလေ ဘာမဆို မစူးစမ်း မဆင်ခြင်ခဲ့ပေမက မပြောချင်လို့ မမကို ပြောခိုင်းတာ၊ ဘိုဘိုနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးပနေနဲ့ ခဲ ဟုတ်ကဲ့လို့ ခေါင်းညိတ်ရင်ပြီးတာပဲ”

“ဟွန်း စစနဲ့ဘိုဘို ရင်းနှီးတာ ပိုစိလေးပါ၊ မမတို့ဆို ကိုသူတို့နဲ့ ကိုစိုးတို့နဲ့ ရင်းနှီးလွန်းတာ အကြီးကြီး၊ အဲ ကိုတော့ ပေပေက တားဘူးလား”

“ဟဲ့ စစလေး”

မမကြီးက မျက်နှာပျက်သွား၏။ မမလတ်က မျက်နှာကြီးနီပြင်း

“တော်ပြီ မမ မပြောနဲ့တော့၊ ပေပေပဲပြောပါစေ၊ ဒီကောင်မလေး ပြောလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ ဟိုယုလွတ်ဒီယုလွတ်နဲ့ ပြီးတော့ ပေပေ

နဲ့တိုင်လိုတိုင်နဲ့၊ ဘာမှန်းကိုမသိတော့ဘူး။ လာ မမ သွားမယ်”

မလတ်က ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ပြောကာ မကြီးကိုပို ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ခေါ်သွားပေါ့။ စစ မျက်နှာလေးမော့ကာ မေးဖျားလေးထိုးပစ်လိုက်သည်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘိုဘိုနဲ့စစ ရင်းနှီးတာက ရိုးရိုးလေးပါ။ သူငယ်ချင်းမို့ သွားသွားစားစား ဒီလောက်ပဲ။

မပန်းကဏ္ဍာနဲ့ ကိုသူတလို မဟုတ်သလို မမလတ်နဲ့ ကိုရိုးရာစာလိုလည်း မဟုတ်ပါ။ ဒင်းတို့က မေမေခွင့်ပြုလို့ ပဲခူးဘုရားဖူးသွားရုံသာ မဟုတ်ပါ။ မေမေအလစ်မှာ လစ်သလို ခိုးခိုးပြီး ချိန်းတွေ့ကြတာက သာမန်မဟုတ်ပါ။

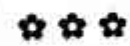
စစသိတာပေါ့။ မေမေညီမအငယ် အန်တီလုကို အရေးပေါ်ဆေးရုံတင်ရလို့ မေမေ လူနာစောင့်သွားနေတဲ့ သုံးရက်အတွင်း မမတို့ နှစ်ယောက် အခွင့်အရေးယူကာ ချိန်းတွေ့ကြတာလေ။

ကိုသူတ မကြီးခုတင်ပေါ်ရောက်နေသလို မမလတ်ကလည်း ဘာထူးလဲ။ ကိုရိုးနဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာလေ။ တိုက်ထဲမှာ စစ ရှိနေတယ်လို့တောင် သတိမထားနိုင်ကြဘူး။ ကဲကဲရမ်းရမ်းဖြစ်နေကြတာ မြင်ပြင်းကတ်လွန်းသည်။

တကယ်ဆို ကိုယ့်ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိနေတယ် ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေရမှာလေ။ သူတို့က မဆင်ခြင်ဘဲနဲ့ စစကို လာပြီး

ဆုံးမချင်ကြသည်။ စစကိုဆုံးမချင်ရင် အပြစ်ကင်းအောင်နေကြပေါ့။

သူတို့ကအစ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်ပြီးတော့ ဟွန်း စစကို လာဆုံးမမနေနဲ့။ မမတို့လည်း မမတို့စိတ်အလိုနဲ့ မမတို့ စစလည်း စစစိတ်နဲ့ စစပဲလေ။ နေ့။



နဲ့ ရေးထားသော စာတန်းတချို့။

ဦးခေတ်။

ဟိုညက ဘိုဘိုတို့ အန်ကယ်ဦးဇော်တို့ပိုင်းမှာ ဦးခေတ်ကို စေ တွေ့လိုက်တယ်။ ဦးခေတ် နှင်ထုတ်မှာစိုးလို့ မခေါ်ဖြစ်ဘူး။ နောက် တစ်ခါတွေ့ရင် ခေါ်လို့ရမလား။ စစကတော့ ခေါ်ချင်တယ်။ ခွင့်ပြုနော်။ ပွင့်သစ်စ တဲ့။

“ကျွတ် ဒီဟာမလေး”

ဘယ်ကဘယ်လို ဒီနေရာအရောက်လာထားနိုင်ရတာလဲ။ ဒါမှ မဟုတ် ဒေါ်မိအိမ်ရဲ့အကူအညီနဲ့လား။ သေချာအောင် ခေါ်ပေးတော့ ဒေါ်မိအိမ် ခေါင်းတခါခါနဲ့။

“ဒေါ်မိ တကယ်မသိပါဘူး မောင်ခေတ်ရယ်၊ ဘယ်အချိန်က တွေ့တာလဲ”

“ကျွန်တော် အပြင်ကပြန်လာတာနဲ့ ဒီခြင်းကြီး ဆီးတွေ့တာပဲ”

“ဒေါ်မိ မနက်လာတုန်းက မတွေ့ပါဘူး”

“တောက်၊ ဒီကောင်မလေး”

“စစလေး၊ သေချာလို့လား မောင်ခေတ်ရယ်”

ဒေါ်မိအိမ် ကာကာကွယ်ကွယ်လေးပေး၏။ ခေတ်ဘုရင် သိပ်ပြီး စိတ်မရှည်ချင်တော့ပါ။

အခန်း (၁၃)

“ဟင်”

ခေတ်ဘုရင် မျက်လုံးကြီး တကယ်ပြူးသွား၏။ ကြည့်စမ်း သူ့တိုက်လုံးလေး တံခါးဝမှာ ချိတ်လျက်သားရောက်နေတဲ့ ပန်းခြင်းကြီး တစ်ခြင်း။

ရောင်စုံပန်းတွေနဲ့ အစွမ်းကုန်လှနေတဲ့ ပန်းဆွဲခြင်းကို ကြည့်ရုံ နဲ့ မနေသာ၊ ဆွဲယူကြည့်မိသွားသည်။

ပန်းခြင်းကိုင်းမှာ တွဲလောင်းလေးချိတ်ထားသော ကတ်လေး တစ်ခု၊ ကတ်လေးကို ယူကြည့်လိုက်တော့ ငွေရောင်ဖောင်းကြွစာလုံးများ

“ဒီမှာ စာရေးထားတယ်ဗျ”

ဒေါ်မိအိမ်က စာကို သိပ်ဖတ်မတတ်တာမို့ စာလုံးပေါင်းဖတ်လေသည်။ ဖတ်လိုက်တော့လည်း တကယ်ရယ်၊ ပွင့်သစ်စတဲ့။

ဒေါ်မိအိမ် ပျက်နှာလေးပျက်သွားကာ မောင်ခေတ်ကိုလည်း မော့မကြည့်ချဖြစ်၏။ ဒီလောက် အုတ်တံတိုင်းမြင့်မြင့်ခတ်ပြီး သွပ်ရူကြီး ကာရံထားပါလျက်နဲ့ ပန်းခြင်း၊ ဒီအရောက်လာထားသွားတာ သူမလေး ဘယ်လိုစွန့်စားမှုမျိုးနဲ့လဲ။

ဒေါ်မိအိမ်နည်းတူ ခေတ်ဘုရင်လည်း သိလိုလှသည်။ ဒါ့ပြင် ဖိုးရိမ်စိတ်လည်း ဖြစ်ရကာ တော်ကြာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ခေတ်ဘုရင်နဲ့ အဆက်သွယ်ပြုရင်း တံတိုင်းပေါ်က ကျပြီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားခြင်းဆိုရင် နေရင်း ထိုင်ရင်း ခေတ်ဘုရင် နာမည်ပျက်ရဦးမည်။

ဘယ်ဘဝကရေစက်ကြောင့် သူ့အဖြစ်က မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် သတင်းရနဲ့မသင်းရတာလဲ။

သူ မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ဒါမျိုးဖြစ်လာမှာ စိုးရိမ်တာကြောင့် ပန်းခြင်းကြီးကို ပစ်ချလိုက်၏။

“အဲ”

ဒေါ်မိအိမ် နှမြော့တသဖြစ်ကာ ကမန်းကတန်း ပြန်ကောက်လျှင် -

“အမှိုက်ငုံထဲထည့်ပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက် ဒေါ်မိ”

ဒါပဲပြောကာ သူ့တိုက်လုံးလေးထဲ သူ ဝင်သွားလေသည်။ ဒေါ်မိမှာသာ ပန်းခြင်းလေးကို တယုတယ ဆွဲထားရင်း မီးမရှို့ပစ်နိုင်စွာ ခံစားရ၏။

သို့သော်လည်း ခေတ်ဘုရင်အမိန့်ကို ဒေါ်မိအိမ် လွန်ဆန်ရဲတဲ့ သတ္တိမရှိလေတော့ သက်ပြင်းသာ အခါခါချရင်း။



နောက်ဘက်ရှိ သားရဲ့တိုက်လုံးဆီ စူးစမ်းတဲ့ခြေလှမ်းနဲ့ လျှောက်ခဲ့၏။

သားက မိဘကိုမကြည့်လို့ သီးခြားနေတာ ပြဿနာမဟုတ် ပေမယ့် သူတို့မသိဘဲ တစ်ခုခု လှုပ်ရှားနေမှာကို မလိုလား။

အခြေအနေအရသာ စိတ်ကြိုက်နေခွင့်ပေးထားတာ တည်ငြိမ် အောင်ရယ်၊ မိဘနောက်ထပ်စိစဉ်မယ့်ကိစ္စကို ခေါင်းညှိတ်နာခံစေဖို့ရယ်။

ဟိုတစ်လောက ညတွင်းကြီး ခြုံအုတ်တံတိုင်းကို ခတ်နေတာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားခဲ့သည်။ ခုလို ကိုရိုပ်ရိုပ် ဒီရိုပ်ရိုပ် ဖြစ်နေတာ

မြင်ရတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘောမထားနိုင်ခဲ့။

သားတိုက်လုံးထဲ ဝင်ရောက်စစ်ဆေးကြည့်သည်။ သံသယဖြစ်

ရော ဘာမှမမြင်။ ခြုံနောက်ဘက်လည်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု၏။ အုတ်တံ

တိုင်းဖြင့်သွားတာက လွဲ၍ ဘာမှမပြောင်းလဲ။

သို့ပေမဲ့ ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင်က တစ်ဖက်မြင်ဖြင့် မကြည့်တတ်။ ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ဟိုဘက်ဒီဘက် ဖြန့်ကြက်ပြီးတွေးတတ်တာမို့ ညတွင်း

ချင်း အုတ်တံတိုင်းဖြင့်အောင်ပြုတာနဲ့ သားတိုက်ဝန်းကျင်မှာ ရိပ်ခနဲ

ခိုင်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားလာနေတဲ့ပုံရိပ်က အဆက်စပ်ရှိနေမလား။

ထိုသို့တွေးရင်း သားကို အရင်လို သတိမထားဘဲနေလို့ မဖြစ် တော့ဘူး။  
ဒေါ်ဖိတ်ခိုင်ကိုခေါ်ပြီး အသေအချာ သတိပေးထားရမည်။ ဒေါ်ဖိ

အခန်း (၁၄)

ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင် မျက်မှောင်ကုတ်၍ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်မိသည်။ သူမ မျက်ဝန်းထဲမှာ ဖြူဖြူရိပ်လေး သွားလာလှုပ်ရှားနေသလို ဖြစ်နေ သည်။

ဝေးလည်းဝေးတာမို့ မျက်လုံးကမူနီနေတော့ ပိုပြီး မသဲကွဲ ဘာပါလိမ့်။ သားရဲ့တိုက်လုံးလေးဘက် လှမ်းလှမ်းကြည့်ရတာနဲ့ အားမရ ဖြစ်ကာ ပါဝါမျက်မှန်တပ်ပြီး လှမ်းကြည့်၏။

မျက်မှန်တပ်ကြည့်တော့လည်း ထိုအရိပ် မမြင်ရပါ။ ထိုအခါ ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင် ဘဝင်မကျဖြစ်လေသည်။ တိုက်ကြီးပေါ်ကဆင်းပြီး ငြိ



အိမ်က သားအလိုကျ လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်တဲ့ အိမ်တော်ထိန်းမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် -

“သား ဘာများ ထူးခြားသေးလဲ”

ဟု မေးမြန်းစူးစမ်းလေသည်။

“မထူးခြားပါဘူး မမကြီး”

ဒေါ်မိအိမ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ခြေပေမယ့် ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင်က ပြောတိုင်းယုံကြည်တဲ့အစားထဲက မဟုတ်တာမို့ -

“မမစိတ်ထဲမှာတော့ ထူးခြားမှုရှိတယ်လို့ ထင်နေတယ် ဒေါ်မိ”

“ဟင် ဘာ ဘာကိုလဲမမကြီး”

ဒေါ်မိအိမ် ပြုံးတူးပြာတာ ဖြစ်လို့သွားသည်။ ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင် အရှိန်အဝါကြီးမှာပဲ ရယ်ဟဟပြုရင်း -

“ဟနိပ်နိပ်နဲ့ မြင်နေရတယ်၊ ဘာမှ သည်းသည်းကွဲကွဲ မသေးလို့ပေါ့၊ သိလို့ကတော့ ဒီလိုမေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်မိလည်း အရာရာကို သတိပီရိယရှိပါ။ ဘာအကြောင်းကိစ္စဖြစ်ဖြစ် သားနဲ့ပင် သက်ပြီး မြင်တွေ့သမျှ မမကို ပြန်ပြောဖို့ မမေ့ပါနဲ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြီး”

ဒေါ်မိအိမ် အသက်မရှူစတမ်း ဟုတ်ကဲ့လိုက်ရသည်။

“သားဘက်က ဘာတွေ ပြောသံ ဆိုသံကြားသေးလဲ”



“မ မကြားပါဘူး မမကြီးရယ်”

ဒေါ်မိအိမ် မလုံမလဲ ငြင်းရပြန်သည်။

“အေး သားဘက်က တစ်ခုခုထူးခြားတာနဲ့ မမတို့ကို ကြီးပြော”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြီး”

“အေး ဒါပဲ၊ အရာရာ သတိရှိကြ ဒါပဲ”

ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင် ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ထွက်သွားလျှင် ဒေါ်မိအိမ် ခင်ထဲမှအပူလုံးကြီး ဝင်သွား၏။

ဘုရား ဘုရား။ မထင်မှတ်သားတဲ့ဖြစ်စဉ်လေးတွေက မိုးမီး လောင်တဲ့ပြဿနာဖြစ် ပြောင်းလဲသွားနိုင်မလား။ ဒေါ်မိအိမ် ဒါပဲတွေ့ မိက စိတ်နှလုံးသားလေး မငြိမ်းရှာတော့ပြီ။



အင်း (၅၅)

၀၉ ၂၅၅၈၀၃၂၅၇။

ထိုဖုန်းနံပါတ်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စေ တစ်လုံးချင်းနှိပ်လိုက်  
 သည်။ ဖုန်း တန်းဝင်လျှင် စေ ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။  
 ဖုန်းဝင်နေပေးမည် မကိုင်သေး။ ဘယ်တော့ကိုင်မလဲ စောင့်စား  
 နေတာလည်း စိတ်ကို ပို၍လှုပ်ရှားစေတာ အမှန်ရယ်။  
 ထိုစဉ် ဖုန်းကိုင် လိုက်သံနှင့်အတူ ဖုန်းထူးသံ ကြည်လင်စွာ  
 ပေါ်ထွက်လာသည်။  
 “ဟဲလို”

စေ ရင်ထဲပြူးသွားကာ စွန့်စွန့်စားစား ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ဦးခေတ်”

“ဟင်”

ခေတ်ဘုရင် ရုတ်တရက် ကြောင်သွား၏။

ဦးခေတ်လို့ သူ့ကိုခေါ်တာ တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်မဟုတ်

ဘူး။ ထိုတစ်ယောက်က -

“ဟုတ်တယ် ဦးခေတ်ရဲ့၊ စေပါ”

“ဟင်၊ မင်းလေး၊ မင်းလေး ဘာကိုစွဲလဲကွ”

ဦးခေတ်မေးသံလေး၊ မာနေမလမယ့် စေက မြူးရွှင်လျက်။

“စေ ပန်းခြင်းလေးထားသွားတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟင် တောက်၊ တွေ့တယ်ကွ တွေ့တယ်၊ နေပါဦး၊ မင်း

အသိလိုပုံစံနဲ့ လာထားသွားတာလဲ၊ ပြောစမ်း”

ခေတ်ဘုရင် အသိချင်ဆုံးကံ ဒါပဲမဟုတ်လား။ ချက်ချင်း

တောက်မေးလိုက်တော့ သူမလေး၏ရယ်သံလွှင်လွှင်လေး ဦးစွာနားဆင်ရ

ဦးမှ -

“ဟွန်း ပြောလို့ရမလား”

“ဟ ပြောရမှာပေါ့ကွ”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာ”

“အဲဒါ စစရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်လေ”

“တောက်”

ခေတ်ဘုရင် တင်းသွားပြန်သည်။ ခေတ်ဘုရင် တောက်ထံ  
လေ သူမလေး ရွှင်ရွှင်ဖြူဖြူလေး။

“ဟုတ်တယ်လေ ဦးခေတ်ရဲ့၊ စစ ပြောပြလိုက်ရင် ဦးခေတ်က  
စစ လမ်းကြောင်းကိုပိတ်ဦးမှာ”

“ဟာ အဲဒါ မင်းလေးအတွက် အန္တရာယ် ဘယ်လောက်ကြီး  
ဆိုတာ မင်းလေးမသိဘူးလား”

“ကြီးကြီးပေါ့”

“ဟေ့ ပေါ့ပေါ့ပျက်ပျက် မလုပ်နဲ့နော်၊ နောက် ဒါမျိုး ထပ်မံ  
နဲ့”

“ဦးခေတ်က စစ အခွင့်အရေးကို ပိတ်ပင်နေတာလား”

“ဟာ ဒီကောင်မလေး”

အနားမှာရှိရင် ဖြတ်ရိုက်မိမလားပဲ။ ပြန်မေးနေပုံကလည်း  
မခံချင်စရာကောင်းနေသည်။

“ဒီမှာ မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း တစ်  
မထားဘူးလား”

“ဟွန်း၊ ဦးခေတ်ကလည်း စကားလုံးမြင့်မြင့်ကြီးတွေ ပြောနေ  
ပြန်ပြီ၊ စစက ဦးခေတ်ကို ချစ်လို့ဥစ္စာ”

“ဟာ”

ခေတ်ဘုရင် ဝါးစပ်ကြီးဟာသွားအော်။ ဒါ့ပြင် လက်ထဲကဖုန်းလည်း  
ချုတ်ကျမလို ဖြစ်သွားသည်။

ချစ်လို့တဲ့။ ထိုစကားလုံးသည် သူ့စိတ်ကို ပိတ် ပြင်းထန်သွားစေ  
သည်။

“ဦးခေတ် ပြောလေ၊ စစမေးနေတာကို။ ပန်းခြင်းကြီးရတယ်  
အတတ်လားလို့”

“တောက်”

ခေတ်ဘုရင် တောက်ခတ်ကာ လက်ကိုင်ဖုန်းကို လွှတ်ချလိုက်  
ဒေါသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ် ကုန်ကာ။

“ဟွန်း၊ ဦးခေတ်”

ပွင့်သစ်စ တစ်ခေါ်တည်းခေါ်နေတာ ဦးခေတ်တက်က ဘာသံမှ  
မထွက်လော့။ ဟွန်း ရုလို့ငြိမ်နေတာပေါ့၊ မသိရင်ခက်မယ်။

နောက်မှပဲ တစ်ခါထပ်ဆက်တော့မယ်။ ထိုသို့တွေးရင်း စစ  
အတတ်ရဲ့သေးသည်။ ဖုန်းပြန်ဝင်လာပြီ။ ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့

၀၅၀၀၂၅၇၇၊ ဦးခေတ်ပြန်ခေါ်နေတာလေ။

ဒါပေါ့။ စစလည်း နည်းနည်းပြန်ပြီးမှတားဦးမှ။

ထို့ကြောင့် တစ်မြည်တည်းမြည်နေတဲ့ ဖုန်းကို စစ မကိုင်း

ပြူးပြူးလေး စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

စစ ဖုန်းလေးကတော့ မြည်လို့ကောင်းဆဲ။



အခန်း (၁၆)

“ဒါ ဘယ်က ရတာလဲ”

မေမေ စူးစူးစမ်းစမ်းမေးလေသည်။ အစ်မနှစ်ယောက်က စစ

တို့ စိုက်ကြည့်လျက်။ စစအဖြေကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ပါကင်ထဲကနိုက်ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ပြရင်း မေးလာတဲ့

မေမေမေးခွန်းနောက်မှာ မျက်နှာလေးတည်လျက် အရုပ်လေးကို စိုက်  
ကြည့်နေလိုက်သည်။

အရုပ်လေးက ဘာမှမထူးခြားပါ။ စားပွဲတင်နာရီပိုင်းလေး ဖြစ်

ပေမယ့် တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး မျက်နှာချင်း

ဆိုင်ရပ်နေတာက ဝိုးဝိုးလေးမဟုတ်၊ ကိုယ်လေးကိုင်ညွတ်ကာ ချွတ်ခမ်းချင်း တော့၍ နမ်းနေပုံဖြစ်သည်။

အခန်းထဲက အဝတ်စီရိုထဲ စေ ထည့်သိမ်းထားတာကို မေမေဘယ်လိုတွေ့သွားသည်မသိ၊ အသားတဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ပေးလေသည်။ စေ မညှာလိုပါ။ အမှန်အတိုင်းပဲ ဖြေလိုက်သည်။

“ဘိုဘိုလက်ဆောင်ပေးထားတာ”

“ဘာ”

မေမေအသံ ပိုကျယ်သွား၏။ မမတို့နှစ်ယောက်က မျက်လုံးဖြူးဖြင့် ကြည့်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ မေမေ၊ ဘိုဘိုပွေးနေအထိမ်းအမှတ်နဲ့ စေတို့သူငယ်ချင်းအားလုံးကို လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခုစီ ပေးတာ”

“ကျွန်တို့သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ဒီအရပ်မျိုးပဲ လက်ဆောင်ပေးတာလား”

“ဟင့်အင်း”

စေ မညှာပါ။ အမှန်အတိုင်းပဲ ဖြေလိုက်သည်။ ထိုအခါ မေမေပို၍ ဒေါသထွက်သွားပြီး -

“တောက်၊ ဒါ့ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပေးတာလဲ၊ ညည်းမသိဘူးလား စေ”

“ဟင့်အင်း”

စေ တကယ်မသိဖိုးအမှန်ပါ။

“ဟင်း မသိဦး၊ မသိဦး”

မေမေ ဒေါသမထိန်းနိုင်ဖြစ်ကာ အံ့ကြိတ်ပြောရင်း စေ ခိုက်ကြောက်ကို ဆွဲလိပ်လေသည်။

“အား”

စေ အသည်းခိုက်မတတ် နာကျင်သွားကာ မျက်ရည်တွေပါ ချိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

“မေမေ”

“ဘာ မေမေလဲ မိစေ၊ ညည်း အငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး အပိုက်ဆုံးဖြစ်အောင် ပြုနေတာလား ဟင်”

“အား မေမေ၊ စေ ဘာပြုလို့လဲ၊ ဘိုဘိုပေးတဲ့လက်ဆောင်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင်၊ ဟိုကောင် ဘာစိတ်ပေါက်နေလဲ ညည်းမသိဘူးလေ၊ မသိဦး၊ ညည်းနဲ့ အဲဒီလိုတွေ ဘယ်နှကြိမ်ဖြစ်နေပြီလဲ”

“ဟင်”

နာကျင်မျက်ရည်များကြားမှ မေမေကို ပြူးပြူးပြဲပြဲ ကြည့်မိသည်။ မေမေပြောနေတာက ဒီအရပ်လေးအတိုင်း ဘိုဘိုနဲ့စေက

နမ်းနေကြတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား။

“ပြောစမ်း”

စစ ဘာပြန်ပြောရမှာလဲ။ ဘိုဘိုနဲ့စစက သူငယ်ချင်းတွေလေး ဘာမှမဆိုင်ဘဲ အရုပ်တစ်ခုကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြုပြီး စစကို နိုင်စက် နေတာ ရိုးမှရိုးရဲ့လား။

ဒါ မမတို့နှစ်ယောက်လက်ချက် မဖြစ်ဘူးလို့ မယူဆဘဲမနေ ဖြစ်ရလေသည်။ မမတို့တက် လှည့်ကြည့်တော့ မမလတ်က မျက်နှာထား နှင့်။

“ပြောလိုက်လေ၊ အဲဒီ ဘိုဘိုဆိုတဲ့အကောင်နဲ့ စစ”

“မလတ်”

မလတ် စကားမဆုံးခင် စစ ဝန်းခနဲထကာ အသံကျယ်ကျယ် ခေါ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မမလတ် အသားတဆတ်ဆတ် တုန်ပြီး-

“နေပါဦး။ ညည်းက ငါ့ကို မခန့်လေးစားခဲ့ပေါ့လေ စစ”

“မမလတ် ပြောနေတာ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ၊ မမ ပြန်မည်းစား ဦး”

“ဟင် ညည်းက ငါ့ကို ပြန်ပြောတာပေါ့လေ စစ၊ ဒီမှာ”

“မိစစ ငါ့က နှင့်အစ်မ၊ နှင့်နေပုံထိုင်ပုံ ကလက်နေတာ အပြင်မတော်ရင် ပြောရမှာပဲ။ ဘိုဘိုနဲ့မပတ်သက်နဲ့ဆို ပတ်သက်တယ်

ပတ်သက်ရုံမက လက်ဆောင်ပါယူလာတယ်။ ယူလာတဲ့လက်ဆောင်က နှင့်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်အခြေအနေဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရတယ်”

“မလတ်”

မဟုတ်တာကို အဟုတ်ကြီးပြောချနေတဲ့ မလတ်စကားက စေတိတ်ကို ပို၍ ခံရခက်စေသည်။ ဒါ့ပြင် မဟုတ်တာအပြောခံရလို့ စစ ဝမ်းနည်းတာလည်း ပါတာမို့ ငိုချရင်း -

“မလတ် မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့နော်”

“ပြောစရာရှိတာ ပြောရမှာပဲ ညီမရယ်”

“ဟီး ဟီး”

ပြောလေ သည်းလေဖြစ်နေတဲ့ မလတ်ဘက်က မမကြီးကပါ ပါလာသည်။ မေမေက အကြီးနှစ်ယောက်ပြောတာကို စောင့်ကြည့်နေပြီးမှ စစကို ပို၍ မကျေမနပ်ဖြစ်လာသည်။

ငိုနေတဲ့စစကို မငဲ့ညှာ စစခိုက်ကြောကို ဒုတိယအကြိမ် မေမေ ဆွဲလိပ်လေသည်။

“အား

ဒီတစ်ကြိမ် ပို၍နာကျင်ရကာ စစ အသက်ရှူဖို့ပါ လွှဲမှားကုန် သည်။

“ညည်း အငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး အကဲဆုံးမဖြစ်နဲ့၊ ဒီနေ့ကစပြီး

ခြံထဲက ခြံပြင်မထွက်နဲ့၊ သွား အပေါ်ထပ်မှာပဲနေ၊ တောက်”  
“ချလွမ်း”

မေမေ ပြောဆို၍ မဆုံးသေး စားပွဲပေါ်က အရုပ်လေးကို ဆွဲ  
ယူပြီး နံရံမှာ ပစ်ပေါက်လိုက်၏။ နမ်းနေသောအရုပ်လေး တစ်စိတ်  
ကျိုးပဲ့သလို မေမေစကားလုံးတွေလည်း လျှံထွက်လာသည်။

“အငယ်ဆုံးဆိုပြီး အလိုလိုက်မယ်ထင်နဲ့ ဒီကိစ္စမျိုးကို မေမေ  
ဘယ်တော့မှ အလိုမလိုက်ဘူး။ ကိုယ့်အစ်မနစ်ယောက် ဘယ်လိုနေတယ်၊  
ဘယ်လိုထိုင်တယ်လို့ အတုမယူဘူး” တဲ့။

“ယူမယ်၊ မေမေပြောသလို မေတို့နေထိုင်ပုံကို အတုယူမယ်၊  
စောင့်ကြည့်လိုက်”

မမနစ်ယောက်က မျက်နှာထားတွေပျက်ကာ စေ့နဲ့ မေမေ့ကို  
တစ်လှည့်စီကြည့်၏။ မေမေက ဘာကိုမှ မမိမိစွာ။

“အေး၊ မေမေပြောတဲ့အတိုင်း နားထောင်ရမယ်၊ နားမထောင်  
လို့ကတော့ ညည်း ပေါင်တွင်းကြောပြတ်ဖို့သာ ပြင်ထား”

“စိတ်ချ မေမေ”

စေ့ မျက်နှာလေးမေ့ကာ မမတို့နှစ်ယောက်ကို အရွဲတိုက်စိတ်  
ဖြင့် စိန်ခေါ်သလိုကြည့်ရစ်။ မျက်ရည်တွေပျက်၏။ ထို့နောက် အပေါ်ထပ်  
ပြေးတက်ခဲ့သည်။

ပန်းကဗျာနဲ့ ပန်းလက်ာ မျက်နှာတွေ ပို၍ပျက်ကာ ဂနာမငြိမ်  
ဖြစ်သွား၏။

“ကဲ သမီးတို့နှစ်ယောက်၊ ညီမလေးကို သေချာစောင့်ကြည့်၊  
ဒင်းလေးကို သေချာသင်ပေး၊ ဒါမှ နားလည်မယ့်ကလေး”

မေမေ ပြောဆိုပြီး အခန်းထဲဝင်သွား၏။ ထိုအခါ ညီအစ်မ  
နှစ်ယောက်မျက်နှာတွေ ပြာတူးလျက် ဘာစကားမှမဆိုသာအောင် အစ်  
ဆို့နေလေပြီ။

ဒါ့ပြင် ရင်ထဲမှာလည်း ကိုယ်စီသိနှင့်ကြတာက ညီမလေးဟာ  
သူမတို့ချစ်သူများနဲ့ ဘယ်လိုနေထိုင်ကြသည်ကို မြင်လည်းမြင်သလို  
သိလည်းသိနေသည်။

ထို့အပြင် ထိုအသိနောက်မှာ မေမေပြောတဲ့အတိုင်း အရွဲတိုက်  
ပြီး နေထိုင်နေမှဖြင့်။

ဘုရားရေး ဟင့်အင်း ဘိုဘိုကိုထားမြစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ညီမ  
လေးကိုလည်း ခြံပြင်မထွက်နိုင်အောင် စောင့်ကြည့်ရမယ်၊ ဒါမှ ညီမလေး  
အရွဲတိုက်လို့ မရမှာလေ။

သူမတို့နှစ်ယောက်လေး တုလို့မရဘူး။ သူမတို့က မကြာခင် မင်္ဂလာ  
ဆောင်ကြတော့မှာ။ မင်္ဂလာဝတ်စုံ ဘာညာတောင် ငယ်ဖို့ စီစဉ်နေပြီ။  
ဖေဖေကလည်း ပြန်လာတော့မှာ။

ဆောက်လက်စတိုက်သစ်ကြီးကလည်း ပြီးခါနီးပြီလေ။ ဒီ  
အတောအတွင်း ညီမလေးကို သူမတို့နှစ်ယောက် ဝိုင်းထိန်းမှ။ ညီမလေး  
ကရာ သူမတို့ ထိန်းတာ နာခံပါ့မလား။

ထိုသို့ မေးခွန်းထုတ်မိလျှင် ရင်မှာ မောလျသွား၏။ နားလည်မှု  
မလွဲပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။



အခန်း (၁၇)

“ဟော ခေတ်”

“လာလေကွ”

စက်နုံကထွက်တဲ့ ပရိဘောဂအချောထည်တွေရဲ့ အရည်အသွေး  
ကို ခေတ်ဘုရင် လိုက်လံစစ်ဆေးနေစဉ် နိုင်ကြီးတို့ ရောက်လာကြ  
သည်။

ခေတ် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။ နိုင်ကြီးတို့ဝန်းယောက်  
ထက်ညီလက်ညီရောက်လာပြီး -

“အခြေအနေကောင်းလား”



“ကောင်းတာပေါ့ကွ၊ ကိုယ်က အရည်အသွေးကို ဂရုစိုက်တာပဲ လေကွာ”

“သိပါတယ်ကွာ၊ မင်းက အရည်အသွေးကို ဂရုစိုက်တာပဲ ဆိုတာ”

“စိုက်ရမှာပေါ့ကွ၊ ဘယ်ကုန်ပစ္စည်းဖြစ်ဖြစ် အရည်အသွေး ကောင်းဖို့ အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ နေဦး သုံးယောက်လုံး ရောက်လာကြတာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ကဲ ဆို”

ခေတ်စကားလမ်းကြောင်းဖွင့်လိုက်တော့ သုံးယောက်သား သဘောတကွဖြစ်ပြီး -

“ဆိုမှာပေါ့ကွာ”

“ဆိုမှာကနောက်မှ ခုလောလောဆယ် ကိုယ်တို့ခွဲလိုက်ခဲ့”

“ဘယ်လဲ နိုင်ကြီး”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် လာ လိုက်ခဲ့”

သုံးယောက်သား သူ့ကို ဝိုင်းဆွဲ၍ ကားပေါ်တင်သည်။ ခေတ် ဘုရင် ဇွတ်မငြင်းသာ။ ဒီသုံးယောက်ဆန္ဒကို သူ လွန်ဆန်နိုင်မှာမဟုတ် တာ ကြီးသိ၏။

ဒါကြောင့် လောလောဆယ်မှာ သူတို့ခေါ်ရာနောက် ပါရုံသား အနားကပ်ထိုင်တဲ့ သူရကိုပဲ မျက်စလေးခွဲမေးရသည်။

သူရက ရယ်မောရင်း -

“ခဏလေးပါကွ၊ ဟိုရောက်တော့ သိရမယ်”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းကလဲ”

ဖော်ထွန်းလည်း ဝင်ပြော၏။ သုံးယောက်သား အတိုင်အဖောက် ညီနေကြတာမို့ ခေတ်ဘုရင် ဇွတ်မမေသာတော့။ အဆင့်မြင့် စားသောက် ဆိုင်ရှေ့ရောက်လျှင် နိုင်ကြီး ကားရပ်လေသည်။ ဖော်ထွန်းခွဲသူရ ကား ပေါ်မှ ဆင်းသလို သူလည်း လိုက်ဆင်းရကာ နိုင်ကြီး ရှေ့ဦးဆုံးမှ ဦးဆောင်ခေါ်သွားတဲ့အတိုင်း လိုက်ရလေပြီ။

မဟုတ်မှလွဲရော ဝိုင်းဖွဲ့ဖွဲ့ပု၊ ခေတ်ဘုရင် ထင်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း သူထင်သလိုဖြစ်မလာ။ နိုင်ကြီး ဦးဆောင်ဝင်သွားတဲ့ သီးသန့်ခန်းထဲမှာ စတိုင်လ်ကူးကူး ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားသော ပိန်းကလေး တစ်ဦး ကြိုတင်ရောက်ရှိနေသည်။

သူ့ခြေလှမ်း တုံ့သွားပေမယ့် သူငယ်ချင်းသုံးယောက်က ရဲရဲ ကြီးပင်။

“ခရမ်းပြာ ရောက်နေတာကြာပြီလား”

သူရ ဦးစွာနှုတ်ဆက်စကားပြောလျှင် သူမက ဖော်ရွေသော အပြုံးဖြင့် သူတို့အားလုံးကို ခြုံကြည့်ရင်းပြောသည်။

“သိပ်မကြာသေးဘူး၊ ထိုင်လေ”

သူမက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့တိုင်းထိုင်ကြလျှင်-  
“ကိုနိုင်ကြီးတို့ ဘာသောက်မလဲ”

“ဘီယာလောက်ဆို ရပြီ”

နိုင်ကြီးပြောလျှင် သူ မျက်ခုံးကြီး ကြွတက်သွား၏။ ဘယ်လို  
ကောင်လဲ။ ထိုမိန်းကလေးကို အားမနာဘဲ ဘီယာသောက်မည်ဟု ဆိုနေ  
သည်။

ထိုမိန်းကလေးကလည်း မခေ။ ဝိတ်တာကိုခေါ်ပြီး ဘီယာခွဲအတူ  
အမြည်းအစုံအလင် မှာနေသည်။ နိုင်ကြီးတို့နှင့် ခရမ်းပြာရဲ့ ရင်းနှီးမှု  
အတိုင်းအဆကို သူ နားမထောင်ပါ။ သူကတော့ ခရမ်းပြာကို ခုမှ မြင်  
ဖူးခြင်း။ နိုင်ကြီးတို့ခွဲက အတော်အတန် ရင်းနှီးဟန်တူသည်။ ဒါကြောင့်  
လည်း ဒီလောက်ထိ ဖော်ရွေလျက်။

“ဒါနဲ့ ခရမ်းပြာ၊ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

သူရ စကားစလျှင် သူမမျက်ဝန်းလေး ဝင်းလက်သွား၏။  
ရိတ်သင်ပုံဖော်ထားတဲ့ မျက်ခုံးတန်းလေးပါ ဟန်ပါပါ ပင့်လေသည်။

“ဒါ ကိုယ်တို့သူငယ်ချင်း ခေတ်ဘုရင်”

“ဟုတ်၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ခေတ်၊ ခရမ်းပြာတဲ့ မှတ်ထားပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်တို့လိုပဲ ရင်းရင်း  
နီးနီး ပေါင်းလိုရတယ်”

ဇော်ထွန်း ပြောပုံကတစ်မျိုး။ လူမှုရေးအရ သူလည်း အသိ  
အမှတ်ပြုရလေသည်။

“ခရမ်းပြာက သြစီမှာနေတာကွာ ပြန်ရောက်တာမကြာသေး  
ဘူး ဒီမှာ အတည်တကျပြန်နေမယ်ဆိုတော့ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ချင်  
မယ်။ ကိုယ်တို့လုပ်ငန်းတွေကို ခရမ်းပြာ သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး။ ပရို  
ဇာကဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားသတဲ့ အဲဒါနဲ့ မင်းကို တစ်ခါတည်းခေါ်လာ  
ဦး မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တာကွာ”

သူရက သူနားလည်လွယ်အောင် အကူညီချုပ်ပြောပြလျှင်  
ခရမ်းပြာနဲ့သူ အကြည့်ချင်းဆုံသွား၏။

ထိုအခါ သူငယ်ချင်းများ သဘောကျစွာရယ်မောကြသည်။  
ထိုအခါကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်သွားသလို ခရမ်းပြာက အကြည့်  
မည်။

သူ တစ်ခုခုမေးဖို့ပြင်လျှင် ဝိတ်တာရောက်လာပြီး မှာထားတဲ့  
အစားအသောက်တွေ လာချတာမို့ မမေးဖြစ်။

“ကိုခေတ်၊ ခရမ်းကိုအားမနာပါနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စား  
ဖို့ သောက်လို့ရပါတယ်”

ခရမ်းပြာက သူ့ကို ဦးတည်ပြီးပြောလျှင် သူငယ်ချင်းတွေ  
မေးတွေပင့်ကြ၏။

“ကိုယ်တို့ကိုလည်း ထည့်ပြောဦး ခရမ်းရဲ့”

“ကိုတော်ထွန်းတို့လည်း ပါပါတယ်၊ စားကြပါ၊ အားမနားကြ ကိုသူရ လုပ်လေ”

ခရမ်း တိုသို့ပြောလျှင် သူငယ်ချင်းများ ပို၍ သဘောကျသော နိုင်ကြီးက မျက်စိတစ်စုံစုံ သူ့ကို အချက်ပြနေသည်။ ဘာကြောင့်ဆို သူ ကွဲကွဲပြားပြားမသိရသေးပေမယ့် ခရမ်းပြောရေမှာ သူ မသောက်မချင်။

ဒါကြောင့် အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်းရှာပြီး ထထွက်ဖို့ မယ်ဟု စိတ်ထဲ ကြံစည်ရုံနီးမား မာနီနီးကလည်း တကယ်ဝင်လာသည့် ထိုအခါ သူ အားရဝမ်းသာဖြစ်လျက် -

“ဟတ်ကဲ့ မာမီး၊ ခုပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်” ဟု ပြောကာ -

“ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုဦး၊ ခရမ်းပြာ၊ မာမီး ဆေးခန်းသွားရမှာပဲ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ထိုအခါ ခရမ်းပြာ အပြုံးပပျက် ခွင့်ပြု၏။

“ရပါတယ်၊ သွားလေ၊ နောက်တော့ဆိုကြတာပေါ့၊ ဒီမှာ ခရမ်းရဲ့ Visiting Card လေး ယူသွားဦး”

ခရမ်းပြာ သွက်သွက်ကလေး ကမ်းပေးတဲ့ လိပ်စာကတ်တစ်ကပ် သူ အားနာစွာ လှမ်းယူရင်း သူငယ်ချင်းတွေကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထထွက်လာသည်။

“ညကျရင် ဆုံကြမယ်ကွ”

နိုင်ကြီးလှမ်းပြောတာကို ခေါင်းညှိတ်လက်ခံခဲ့ပေမယ့် သူ့စိတ်က အပြုံးဖြစ်နေသည်။ ဒါက ဘာကြောင့်လဲ၊ လက်ထဲရောက်နေတဲ့ ခရမ်းရဲ့ လိပ်စာကတ်တစ်ခုကြောင့်လား။

သူငယ်ချင်းများ ပြောကြစမ်းကွ။



စော်ထွန်းကလည်း မြောက်ပေးပြန်ပြီး ဒီကောင်တွေ မြောက်  
ပေးတာ မိုးရိုးမဟုတ်မှန်းသိနေတာမို့ -

“တော်ငြိက္ကာ”

ဟု ဇွတ်အတင်းငြင်းနေရသည်။

“ဟာ မင်းက ဘယ်လိုလဲကွာ”

“ကျွတ် မင်းတို့မြောက်နေတဲ့ကိစ္စ ကိုယ် စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဟကောင်ရ မင်းကောင်းစားရေးပါကွ”

နိုင်ကြီး အားမလို အားမရပြောလေသည်။ ခေတ်တုရင် အဖျက်  
ခွက်ကိုချထားရင်း အမြည်းသာကောက်စားနေလိုက်သည်။

ကောင်းစားရေးတဲ့။ သူ ဟက်ခနဲလည်း ရယ်မိသေးတယ်။  
သူငယ်ချင်းသုံးယောက် သူ့ကို ဘုကြည့်ကြည့်ကာ မကျေမချမ်းခွတ်၏။

“မင်းကွာ”

“မကောင်းစားရင်လည်းနေပါကွာ၊ ကိုယ် ဒီအတိုင်းနေရတာ

ကြိုက်တယ်”

“ယောက်ျားမှ စစ်သေးရဲ့လား”

သူရ ကျိတ်မေးတော့ သူ အတော်တင်းသွားသည်။

“ဘာဆိုလဲကွာ”

“ဆိုတာပေါ့၊ မင်းကိုက ကြောင်နေတာ၊ ခရမ်းပြာက ခေတ်

အခန်း (၁၈)

“အား မရတော့ဘူးကွ”

သူ အတော်များနေပြီဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် သောက်နိုင်  
ပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူထိန်းနိုင်မှာမဟုတ်တာ သေချာသည်။ ဒါ့ကြောင့်  
သူငြင်းလျှင် -

“မရဘူးကွ၊ ဒီတစ်ခွက်တည်း”

သူရက ဇွတ်အတင်းပေးပြန်သည်။ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီး  
ဖြစ်နေတော့လည်း ခက်နေပြီ။

“ကဲ ချကွာ၊ ယောက်ျားပဲ၊ မူးတာ အဆန်းမဟုတ်ဘူး”

ဆန်တယ်၊ ပွင့်လင်းတယ်၊ မင်းကို Welcome ဖြစ်နေတာ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တို့ကောင်တွေ မိတ်ဆက်ပေးထားတာ၊ ခရမ်းပြာခေါ်ရင် သွားပျော်ကွဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိတာပေါ့၊ မင်းမသွားဘူးဆိုတော့”

“သူစိမ်းမိန်းကလေးနဲ့ ကိုယ် စကားပြောဖို့ အာရုံမလာဘူး”

“အာရုံလာဖို့က မင်း ခရမ်းပြာဆီရောက်ဖို့လိုတယ်၊ ဒါမှ အာရုံ က လာမှာ၊ မင်းကွာ”

နိုင်ကြီး ပြောဆိုနေတာက ခရမ်းပြာနဲ့သူ ငြိစေရေး။ သူ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မငြိချင်။ သူ့မှာ အဲဒီစိတ်ရှိရင် ဘယ်သူငယ်ချင်းမှ တိုက်တွန်းစရာမလို။

လွယ်လွယ်ကူကူ ငြိလို့ရတဲ့အခြေအနေက အများကြီး။ အစွန်း ဆုံးအထိပြောရရင် သူ့အခန်းထဲ ခိုးခိုးဝင်လာတဲ့ စစ် ဆိုတဲ့ကောင်မလေး။ ဒီကောင်မလေးကို သူ မျက်စိလေးပစ်လိုက်ရုံပဲ။

ဒါပေမဲ့ ထိုကဲ့သို့ သူဝါသနာမပါ။ သူ့ကြောင့် တစ်ဖက် မိန်း ကလေးတွေရဲ့ဘဝကို အစွန်းထင်းအဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

“မင်းတစ်ပွေတည်း ငေါင်နေတာထက်စာရင် မင်းရဲ့ ကိုယ် စိတ်နှစ်ပါး စိတ်နှစ်ပါး ပြည့်ပြည့်ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တို့တွေ တိုင်ပင် ပြီး”

“တော်ကွာ”

“ဟ ပြောလေ ငြင်းလေ ဖြစ်နေပါလား”

“ငြင်းတယ်ကွာ”

ခေတ်ဘုရင်က ဇွတ်ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်ပျက်နာတစ်ယောက် ကြည့်၏။ ထိုအကြည့်တွေက အသံတိတ် တိုင်ပင်သလိုလို။

“ကဲပါကွာ၊ မင်းစိတ်မဝင်စားရင်း မစည်းရုံးတော့ဘူး”

နိုင်ကြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လျော့ပြောလေသည်။ ထိုအခါ သူ့ပခုံးလေးပင့်၍ -

“မစည်းရုံးနဲ့ကွာ”

“မစည်းရုံးနဲ့ဆိုလည်း မစည်းရုံးတော့ဘူး။ ကဲ ရော့ ဒါလေး တော့ သောက်ဦး”

ဖော်တွန်းပြောလျှင် သူရက သူ့လက်ထဲ အရက်ခွက်ပေး၏။ ထိုအခါ ခေတ်ဘုရင် အားနာစွာ အရက်ခွက်ကိုပိုင်လိုက်ရသည်။

“ချီးယား”

မထူးတော့ပြီမို့ သူ့လက်ထဲရောက်နေတဲ့အရက်ဖန်ခွက် ပြောက် ခဲ့။ ခရမ်းပြာနဲ့ ငြိတာထက် သူ့ဘာသာသူ အမူးသောက်တာက ကောင်း ခဲ။ ဒါကြောင့်။



စိတ်ထဲမှာလည်း ကျေနပ်အားရဖြစ်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့၊ ဒါတင်  
မက တစ်ခုခုကို မိမိရရ ပွေ့ထားချင်သလိုလို ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုဖြစ်နေတာ။  
တစ်ခါဖူးမှ ခုလိုခံစားမှုမျိုး မဖြစ်တည်ဖူးတာမို့ ခေတ်ဘုရင်အတွက်  
ဆန်းသစ်နေသည်။

အိပ်ရာမှ ရုန်းထလိုက်သော်လည်း အရင်လိုမဟုတ်။ မခံစားဖူး  
တဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုကို စိတ်လိုလက်ရ တောင်းတနေသလို ဖြစ်တည်လို့လာ  
သည်က ပိုဆန်းနေသည်။

“ကျွတ်”

ထိုခံစားမှုအတွေးကြောင့် ခေါင်းကိုက်တာပါ။ ဘယ်ရောက်လို့  
ဘယ်ပေါက်မှန်းမသိတော့ပါ။ အမည်မသိတဲ့ ခံစားမှုလေ့မျိုးကို မှတ်  
ထုတ်၍ ရေချိုးခန်းထဲ တန်းဝင်သည်။

ရေချိုးလိုက်ခါမှ ထိုခံစားချက်တို့လွင့်ပါးကာ ကိုယ်ခွဲစိတ်  
လန်းဆန်းသွား၏။ ထို့နောက် အဝတ်စီရိုမှန်ရှေ့ ရပ်လိုက်သည်။

မှန်ပေါ်မှာ အထင်းသားပေါ်နေသော သူ့မျက်နှာကို သူ စိုက်  
ကြည့်မိ၏။ မျက်နှာထူပြီး နှာတံပေါ်သည်က သွယ်သောသူ့မျက်နှာနှင့်  
အတော်လေး အချိုးအဆကျကာ။

နှုတ်ခမ်းသားထူသော်လည်း ပိပိခိုခိုနှင့်မို့ ဆွဲဆောင်အားပါ၏။  
အရည်ကြည်လှသော သူ့မျက်ဝန်းက မိန်းမကြိုက်ဖြစ်ရုံမက မိန်းကလေး

အခန်း (၁၃)

“ကျွတ် ကျွတ်”

သူနိုးလာတဲ့အချိန်မှာ ခေါင်းက တဆစ်ဆစ်နဲ့ ကိုက်၏။ ဒါ  
သေချာပြီ။ ညက သူ အသောက်လွန်သောကြောင့်ဖြစ်မှန်း ချက်ချင်း  
သိလိုက်သည်။

လွန်လွန်ကွဲကွဲသောက်မိတိုင်း အိပ်ရာထလျှင် ခေါင်းကိုက်တတ်  
တာ ခေတ်ဘုရင်အကျင့်။

ဒါကြောင့် မှုမနေတော့ပါ။ အိပ်ရာမှ ကုန်းရုန်းထ၏။ ထိုအခါ  
သူ့ကိုယ်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်သလို ခံစားရလိုက်သည်။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

တိုင်းကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းသည်။

ဒါ့ပြင် သူ့ကိုယ်နေဟန် အဆစ်အပေါက်ကာလည်း မျက်စိကျစရာအတိုင်း

“ခရမ်းပြာက မင်းကို တကယ်ကြွတာကွ”

ညက သောက်ကြရင်း နိုင်ကြီး စသည် စကားကို သူပြန်ကြားယောင်ရင်း မနှစ်မြို့စွာ မျက်နှာလေးမဲ့မိသွားသည်။

“ကိုယ်က ဘယ်မိန်းမမှ ကြွပြတာ မခံချင်ဘူး”

“မင်း ကြွဖူးတဲ့မိန်းမ မရှိဖူးဘဲခွဲ”

“ဒါက ကိုယ့်စိတ်ခံစားချက်က မကြွလို့ပေါ့ကွ”

“အေး၊ တချို့ယောက်ျားတွေရဲ့စိတ်က တစ်မျိုး”

သုတ မေးငေါ့ငေါ့နှင့် ဝင်ပြောလျှင် -

“ဘာလဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို တစ်မျိုးလို့ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်လောကွာ”

“ရှင်းစမ်းပါဦး၊ ကိုယ်စိတ်တစ်မျိုးဆိုတာ ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ”

“အင်း၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် ယောက်ျားအများစုက အမြင်အာရုံနဲ့

ခံစားမှုတွေ ဖြစ်တည်ပြီး ကြွတာ၊ ငါတို့လိုကောင်တွေ ဆိုပါတော့ ဒါကြောင့် မရအရ ရအောင်ကြိုးစားပြီး မိန်းမယူကြတာမျိုး”

“ဟုတ်တယ်”

သူ့ရအဆိုကို ဖော်ထွန်းခဲ့နိုင်ကြီး အားပါးတရ ထောက်ခံ၏။

“ကဲ ဆက်ပြော”

“ပြောရရင် မင်းက အမြင်နဲ့မကြွတဲ့ကောင်၊ အတွေ့နဲ့မကြွနိုင်မယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းဘဝထဲမှာရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့နာမည်ဆိုကို ပျောက်ဖျက်လိုက်၊ ပြီးတော့ မင်းကို ကြွနေတဲ့ ခရမ်းနဲ့ တွေ့၊ ပြီးရင် အတွေ့လေးနဲ့ ခံစားလိုက်၊ အဲဒီတော့ ပြီးပြီပေါ့ကွ”

သူ့ရ စကားမဆုံးခင် သူ ဖိဆဲလိုက်၏။ ထိုအခါ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း -

“တကယ်ပြောတာကွ” ဟု မြှောက်ပေးကြသည် မဟုတ်လား။

ခေတ်ဘုရင်ဆိုတာက သူများမြှောက်ပေးတိုင်း မပြောက်ပါ။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ်ပဲ။

ခံစားမှုဆိုတာ ရင်ထဲကဖြစ်လာမှ စစ်မှန်ဟားချိုး။ ခေတ်ဘုရင် ထိုသို့ယူဆထားသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း မိန်းမတွေနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေလာခဲ့တာ။

သူ့မျက်နှာကိုပြန်ကြည့်တိုင်း သူ့လိပ်ပြာ သူ့လန့်နေခဲ့သည်။ ခုလည်း သူ့မျက်နှာလေး သူ့သေချာကြည့်ပြီး ကျေနပ်သွားခါမှ မျက်နှာမှာ လိမ်းတဲ့ ဒေးခရင်မိဘူးကို အံ့ဆွဲဖွင့်ယူလျှင် လက်က ခရင်မိဘူးကို မကိုင်မိဘဲ စာရွက်ခေါက်ကို ကိုင်မိ၏။

ထိုစာရွက်ခေါက်ကိုသူကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ သိချင်စိတ်နဲ့ ဖြန့်လိုက်တော့ ဝိုင်းစက်တဲ့စာကြောင်းတစ်ချို့။ ခေတ်ဘုရင် စိတ်ဝင်တစပြုံး ဖတ်လိုက်မိပြီး -

ဦးခေတ် -

ဟင် ခေတ်ဘုရင် မျက်နှုံးတွေပါ ကြုံ့သွား၏။ ဦးခေတ်လို နာမ်စာသုံးတာ ဟိုကောင်မလေးမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် စာကြောင်းတွေကို အလောတကော ဖတ်၏။

“ညက ဦးခေတ် တော်တော်ကြီးပူးနေတယ်နော်၊ အဲဒါကြောင့် စစကို နှင်မထုတ်တာဖြစ်မယ်”

“ဟင်”

ခေတ်ဘုရင် ဆံပင်တွေ ထောင်ခနဲ ထကုန်သည်။ မျက်လုံးလည်း ပြူးကာ လက်ကျန်စာကြောင်းကို ဆက်ဖတ်လျှင် -

ဦးခေတ် ညတိုင်းပူးနေပါစေ။

စစ

မြတ်စွာဘုရား။ ခေတ်ဘုရင်မျက်နှာကြီး ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ လက်ထဲက စာရွက်ပါ လွတ်ကျသွားသည်။

ညက အတော်ညဉ့်နက်မှ သူပြန်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ အိပ်ရာပေါ်ရောက်တာနဲ့ မူးပူးနဲ့ ထိုးအိပ်လိုက်တာ သူသိနေသည်။ ထို့နောက်

သူ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ဘယ်အချိန်မှာ ဒီကောင်မလေး ရောက်လာတာလဲ။ သူကလည်း နှင်မထုတ်ဘူးတဲ့။

သူ အမူးလွန်နေတာကို ဒီကောင်မလေး ဘယ်အချိန်လာကြည့်လို့ သိသွားတာလဲ။ ဒီစာကရော။

ဟင်၊ အတွေးတွေ ရှည်လျားနေတဲ့နောက်မှာ သူ့ကိုယ်သူ မြန်ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့စိတ်ခံစားမှု၊ အိပ်ရာထစက သူ့ကိုယ်သူ စိတ်က ထူးခြားတဲ့ခံစားချက်တစ်မျိုး လွှမ်းမိုးနေတာကို ပြန်သတိရ၏။

ဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ စစဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်နေတာ။ ဘုရား ဘုရား။ သူ လန့်ဖျပ်ကာ အခန်းထဲ ဦးတည်ရာမဲ့သလို ခေတ်လျက်။ ထို့နောက် သတိရကာ ကောင်မလေးဖုန်းနံပါတ်ကို ခေါ်ဆိုလိုက်သည်။

ဖုန်းတန်းဝင်ပေမယ့် လာမကိုင်သေး။ ဖုန်းမကိုင်မချင်း သူ့စိတ်မှာ ဆူဆူဝေလှုပ်ရှားလျက်။ အပြန်ကိုင်ပါတော့လား။

ကျွတ်၊ ဘယ်နှုကြိမ်ခေါ်ခေါ် ဖုန်းမကိုင်တာ ဘာသဘောလဲ။ ဒီကောင်မလေး သူ့ကို အတော်စိတ်ဝင်စားပေးတာပဲ။ တောက်။





အခန်း (၂၀)

“တိ တိ တိ”

ဖုန်းသံ အဆက်မပြတ်မြည်နေပါသည်။ စစ ဖုန်းမကိုင်ခင်  
စစကို မမနှစ်ယောက်က မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည် မဟုတ်  
လား။

ဒါကြောင့် စစ အခန်းကို စစ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေလိုက်သည့်  
အကတ်တွေ ဘာတွေ ခါပြုရင်း မှင်ကောင်းကောင်းနဲ့ မီးပူတိုက်လျှောက်  
ထိုအခါ မမတို့ သတိထားနေတဲ့အကြည့်တွေ လွဲသွားလွှဲ  
မြည်နေတဲ့ဖုန်းကို ကမန်းကတန်း ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

နှစ်ပင်လိပ်ပရော့စီင်

“ဟဲ့လို”

“စစ”

“ဟုတ်တယ် ပြော ဘိုဘို”

စစ နောက်ကြောင်းမလုံတာမို့ ကမန်းကတန်းပြောရသည်။

ဘိုဘိုက မကြည်လင်စွာ။

“စစရား နင် ခုတစ်လော အထာသိပ်ကိုင်လွန်းတယ်”

“ခုမှ လာအိမ်နေနဲ့ ဘိုဘို”

“အိမ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပြောတာ”

“တကယ်မကလို့ နှစ်ကယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကဲ ပြော အခုဖုန်းဆက်

တာ ဘာကိစ္စလဲ”

အခန်းပြင်ကနေ မမတို့ မသိမသာ ချောင်းကြည့်တာကို စစ

မြင်ချင်ဟန်ဆောင်လျက် ဘိုဘိုနဲ့ ဖုန်းပြောပြောနေလိုက်သည်။

ဘိုဘိုက အားတက်သရောနှင့် -

“စစ လာခဲ့မလား၊ ငါ လာခေါ်မယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့”

“ဟ ပွဲအကြီးကြီးရှိတယ်၊ အပီကဲလို့ရတယ်လေ”

ဘိုဘိုစကားနောက် စစ စိတ်ကလေးရွှင်သွား၏။ သို့သော်လည်း

မမတို့ အပိုင်အယောင်တွေက မလွတ်တာမို့ -

“တော်ငြိဟာ”  
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”  
 “စစ်ကို အပြင်ထွက်ခွင့်မပေးကြဘူး”  
 “နိုးထွက်ခဲ့ပေါ့”  
 “ဟွန်း ထွက်ချင်ပါဘူး”  
 “ဘာဖြစ်လို့”  
 “ဖေဖေ ဒီနေ့ရောက်မှာလေ”  
 “ယောက္ခမကြီးရောက်မယ် ဟုတ်လား”  
 ဘိုဘို ပြုံးပြုံးလေးငြိယျှင် စစ် အံလေးကြိတ်ပြီး -  
 “ဘိုဘိုနော် ဘာယောက္ခမကြီးလဲ”  
 “ဖြစ်နိုင်ခြေကိုပြောလိုက်တာ”  
 “သေလိုက်ပါလား”  
 “မိန်းမလိုချင်သေးတယ်”

စစ် နှုတ်ခမ်းကို ရွံထားလိုက်သည်။ ဘိုဘိုက ဖုန်းနဲ့ဖြစ်ပေမယ့်  
 စစ် မျက်နှာအမူအရာ မှုရွံသွားမယ်ဆိုတာ ကြိုသိတာမို့ သဘောကျတာ  
 တဟားဟားရယ်လိုက်၏။

“တောက် ဘာရယ်တာလဲ”  
 “ဘောကျလို့”

“ဘောကျတယ် ဟုတ်လား”  
 “ဟုတ်တယ်၊ ဇော ဇော ကျ အဲ သဘောကျတယ်လို့ ပြော  
 ဘာ စစ်ရဲ့ ဘာမှန်းမသိဘူး။ ကဲ စစ် လာခဲ့ပါလား။ ကိုယ်တို့ အပီကဲနို့  
 နှုတ်ခမ်းရထားတယ်”

စစ် ခေါင်းလေးကုတ်၍ -  
 “မဖြစ်ပါဘူး”  
 “ဖြစ်အောင်လုပ်ကြည့်ကွာ”  
 “မဖြစ်ဘူးဆိုနေမှ”

စစ် ပြောစကားလေး မဆုံးလိုက်။ မမလတ်က သုတ်ခနဲရောက်  
 တာ စစ် လက်ထဲက ဖုန်းကိုဆွဲလှူပြီး -  
 “ဟေ့ ဘိုဘို နင် ငိုညီမနဲ့ လုံးဝမဆက်သွယ်နဲ့ နောက်တစ်ခါ  
 ဆက်သွယ်လို့ကတော့ မလတ်လက်ဝါးအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရ  
 နဲ့ တောက်”

မလတ် လက်ဝါးကြိမ်း ကြိမ်း၍ပြောကာ ဖုန်းပိတ်၏။ ပြီးတော့  
 တောက်လှည့်ပြီး -

“ညည်း သတိထားပြီးနေ၊ အငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး သိပ်မထနဲ့၊  
 လာရင် ညည်းအကြောင်း အားလုံးပြောပြလိုက်မယ်”  
 “ပြောပေါ့ စစ်မှာလည်း ပါးစပ်ရှိတယ် မမတို့အကြောင်းလည်း

မလတ်တို့ အခန်းထဲဝင်သွားရင် စစ လက်ခမောင်းလေး  
ဆက်ကာ။ မလတ်တို့ အိပ်ပျော်သွားချိန်ဆို စစ ခြေလှမ်းကာ ဟိုဘက်  
ခြင်ထဲထဲ ရောက်လျက်။



ပြောလိုက်ရုံပဲ”

“ဟင် ညည်း”

စစပြောလိုက်တော့ အနာကို တုတ်ထိုးခံရသလို မလတ်  
တဆတ်ဆတ်နာသွားပြီး စစကိုရိုက်ဖို့ လက်ရွယ်သည်။

စစ မပူပါ။ ရိုက်ချင်ရိုက်ပါလေ့စေ။ မျက်နှာလေးမော့ထားလိုက်  
သည်။

ထိုအခါ မမကြီး အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး မမလတ်တို့  
ဆွဲ တားပြီး -

“လာပါ လတ်လတ်ရယ်” ဟု အခန်းပြင်ခေါ်ထုတ်သွားထေ

သည်။

ပွင့်သစ်စ မျက်နှာလေးကိုပင့်မော့ရင်း ဆတ်ခနဲ လွှဲခါလိုက်  
သည်။ ထိုခနာက် ပြတင်းပေါက်နားသွားရပ်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီငေးကာ မလတ်  
ပြင်းထန်တဲ့တုံ့ပြန်ချက်ကို အတော်ကြီး ခံခက်နေသည်။

ထိုစိတ်ကြောင့်ပဲ စစ ဘာမဆို ဇွတ်တရွတ်လုပ်နေမိသည့်  
အထူးသဖြင့် စစကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ မမတို့မျက်လုံးတွေကို စစ  
အရှေ့တိုက်ဖို့ ဝန်မလှေးပါ။

မမတို့ ဘယ်အချိန်ထိ စောင့်ကြည့်နိုင်လို့လဲ။ ညဘက်ဆို  
လှုပ်ရှားလို့ရသည်လေ။

ဝင်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့စိတ် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ စစနဲ့သာ တွေ့ချင်စိတ်  
အဖွားဖွား ဖြစ်လျက်။ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ တွေးတောလျှင် အကြံသစ်  
ချလာသည်။

ထိုအခါ ဒေါ်မိကိုချက်ချင်းခေါ်ကာ -

“စစနဲ့ ဒေါ်မိ ဘယ်အချိန်တွေ့ဖြစ်လဲ” ဟု ဒဲ့မေးလေသည်။

ဒေါ်မိက တအံ့တဩနှင့် -

“ဟို ခုတစ်လော စစလေး ဒီဘက်ကူးမလာဘူး”

“ကျွတ် ဘာကူးမလာဘူးလဲ”

“ဟင်”

“ကူးလာလို့ခက်နေတာ”

“ဘာ”

ဒေါ်မိအိမ် နားမလည်ဖြစ်လျက်။ မျက်လုံးပြူး၍ ခေတ်ဘုရင်ကို

ကြည့်မိသွားသည်။ ခေတ်ဘုရင် မျက်နှာလွဲ၍ -

“ကျွတ်၊ ဒေါ်မိ နားဝေးလိုက်တာ၊ ကဲပါ စစနဲ့ ဆက်သွယ်စမ်း

“ဘယ် ဘယ်လို ဆက်သွယ်ရမလဲ မောင်ခေတ်ရယ်”

“ဒေါ်မိအဆင်ပြေသလို ဆက်သွယ်ဗျာ”

**အခန်း (၂၀)**

“တောက်”

ဖုန်းခေါ်တော့လည်း ဖုန်းမကိုင်။ ဘိုဘိုကိုချဉ်းကပ်ပြီး ဘိုဘိုကို  
သွယ်ချင်းအားလုံးကို တစ်ခုခုကျွေးဖို့စိစဉ်တာလည်း မအောင်မြင်။

ဘိုဘိုတို့သွယ်ချင်းတွေထဲမှာ စစလည်းပါတယ် မဟုတ်လား  
သူတွေ့ချင်တာ စစကို။ ဒါကြောင့် ဘိုဘိုကတစ်ဆင့် စိစဉ်ခိုင်းခါမှ  
မပါလာတော့ ပိုတင်း၏။

တကယ်ဆို ဒီကောင်မလေး ဒီလောက်ရဲတင်းနေဖို့ မကောင်း  
ပါ။ ဒင်းလေး ရဲတင်းနေတာ အရေးမကြီးပေမယ့် သူ့အပေါ် ပြဿနာ

“လွယ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့မလွယ်ရမှာလဲ”

ခေတ်ဘုရင် ဇွတ်အတင်းပြောနေလေ ဒေါ်မိအိမ် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်လေပြီ။

“မောင်ခေတ်က လွယ်တယ်လို့ပြောနေပေမယ့် ဒေါ်မိအတွက် ခက်လိမ့်မယ်လေ၊ ဒေါ်မိအပြင်ထွက်တာနဲ့ မမကြီး မေးလားစစ်လား လုပ်တော့မယ်၊ အဲဒီတော့”

“တော်တော့၊ ဒေါ်မိတို့ကို ဘယ်နေရာမှ အားမကိုးရဘူး”

“ဒေါ်မိ ကူညီချင်ပါတယ် မောင်ခေတ်ရယ်”

“ကျွတ်”

ခေတ်ဘုရင် စိတ်အလိုမကျဖြစ်ကာ ဒေါ်မိရှေ့က ထွက်ခဲ့သည်။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်လာမှ သူ့စိတ် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

ခုနေခါ ဒင်းလေးကိုမြင်ရရင် စိတ်ရှိလက်ရှိ ငွေ့ရမ်းပစ်လိုက်မှာ မလွဲဘူး။ တကယ်။



အခန်း (၂၂)

“သားရေ လာပါဦး”

မာမိလှမ်းဒေါ်တာပို့ ခေတ်ဘုရင် ခြေလှမ်းတွေ မာမိရှေ့ရောက် ရလေသည်။

“ပြော မာမိ”

“သားရဲ့ညှော်သည်ရောက်နေလို့”

“ဟင်”

မာမိ ထိုသို့ပြောလျှင် ခေတ်ဘုရင် အံ့သြလွန်းကာ မာမိကို ငေးကြည့်ဖြစ်၏။ မာမိပျက်နာကာ နှစ်လိုစိတ်ဖြင့် ချိုမြင်လျက်။

“သား အံ့ဩသွားလား”

ခေတ်ဘုရင် ခေါင်းပဲညိတ်လိုက်သည်။

“သား ပိုပြီးအံ့ဩစေရမယ့်။ သားဧည့်သည်က ဘယ်သူလဲ သိလား”

“ဘယ်သူလဲ မာမီ”

မာမီမဖြေဘဲ သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ သီးသန့်ဧည့်ခန်းထဲ ခေါ်သွင်းလေသည်။ ဧည့်ခန်းထဲရောက်လျှင် -

“ဟင် ခရမ်းပြာ”

သူ တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်တော့ ခရမ်းပြာက သွက်သွက်ကလေးပဲ ပြုံးလျက်။

“ဟုတ်တယ် ခေတ်၊ ခရမ်းက ခေတ်ဆီလာလည်တာ၊ အနီတီကပြောတော့ ခေတ်က အနောက်ဘက်မှာ သီးသန့်နေတာတဲ့”

မာမီက လိုတာထက်ပိုနေပြီဟု ခေတ်ထင်သည်။

“ဟုတ်တယ်သား၊ ခရမ်းလေးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းလေး။ မာမီတော့ သဘောကျတယ်၊ ခရမ်းမေးတာနဲ့ မာမီလည်း သားအကြောင်းတွေ ပြောပြဖြစ်တာလေ”

“ကျွတ်”

သူ့စိတ်က မလုံတော့ပါ။

မာမီတို့က လိုလားတဲ့သူဆိုရင် ထိုသို့နယ်။

“မာမီကလည်း ခရမ်းက ဧည့်သည်လေ”

“အံ့ပယ်၊ ဧည့်သည်မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ ကဲ သားတို့ စကားပြောနင့်ကြ၊ မာမီအပြင်သွားဦးမယ်”

မာမီက ထိုသို့ပြောပြီး ရှောင်ထွက်သွားလျှင် သူနဲ့ခရမ်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဒီလို ကျန်ခဲ့တာ ခေတ်ဘုရင် သဘောမကျပါ။ ဒါကြောင့် စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးထိန်းချုပ်ကာ -

“ခရမ်းလာတဲ့ကိစ္စက”

“ခေတ်ရဲ့ ပရိဘောဂစက်ရုံကို လေ့လာချင်လို့”

“အဲဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်ခေါ်ပါ့မယ်၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော် ကိစ္စလေးတွေရှိနေလို့”

“ရတယ်လေ၊ ခရမ်းစောင့်ပါမယ်”

“စောင့်နေရတာ အားနာလို့ပါ၊ နောက်တော့ ကျွန်တော် ဖုန်းသက်ပြောမယ်လေ”

“ရပါတယ်”

“အဲဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုဦး”

“ခရမ်းကို ပြန်ပါတော့လို့ ဆိုချင်တာလား”

“အဲ အဲ ဒီသဘောပါ”

ခေတ်ဘုရင် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် မပြောဆိုတတ်ပါ။ ထိုသို့ ပြောလိုက်တော့ ခရမ်းပြာ သဘောတကျရယ်မော၍ ထိုင်ရာမှ ထလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခေတ်ရယ်”

ခရမ်းပြာ နှုတ်ဆက်ထွက်သွားလျှင် ခေတ်ဘုရင် သက်မရည်ကြီး ချစ်သွားသည်။ ခရမ်းပြာထွက်သွားတာ ခြုံပြင်တောင်မရောက်သေးပါ။ မမရောက်လာပြီး -

“ဟင် ခရမ်းကော” ဟု မေးလာသည်။

“ပြန်သွားပြီ မမ”

“ဟင် ဘာလို့ ပြန်ခွင့်ပေးလိုက်ရတာလဲ”

ခရမ်းပြာ ပြန်သွားတာကို မမ နှစ်မြို့ဟန်မတူ။ သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း မေးလာသည်။ ခေတ်ဘုရင် အကြည့်လွှဲ၍ -

“ကျွန်တော် လေဆိပ်သွားပြီး ဧည့်သည်ကြီးစရာရှိသေးလို့ပါ မမ”

“ဟဲ့ ကြိုစရာရှိတယ်ဆိုလည်း လူလွှတ်ပြီး ကြိုခိုင်းပေါ့ ခုတော့ ခရမ်းကို အားနာစရာရယ်”

အခုမှမြင်ဖူးတဲ့ ခရမ်းပြာအပေါ် ဟစ်ခုံမမ သည်းနေကြတာ

ဘာကြောင့်မှန်း သူမသိပါ။

“နေပါဦး၊ မောင်လေးက ခရမ်းကို သဘောမကျဘူးလား”

“ဗျာ”

မမ ဒက်ခနဲမေးလျှင် သူ့ကိုယ်ကြီး တောင်ကြွသွား၏။ ဒီပေးခွန်းမျိုး ဘာကြောင့်မေးရမှန်း သူ့နားမလည်ဖြစ်ကာ၊ မမက သူ့ကို မျက်ဟန်ချီကြည့်၍ သူ့ရှေ့ လှမ်းလာရင်းပြောသည်။

“နိုင်ကြီးပြောပြလို့ ခရမ်းအကြောင်း မမတို့အားလုံး သိပြီးပြီ”

“ဟာ ဒီကောင်တွေကွာ”

“ဟဲ့ သူတို့က စေတနာနဲ့ပြောတာ၊ နိုင်ကြီးပြောကတည်းက မေ့မာမိ စိတ်ဝင်စားနေတာ၊ ခရမ်းပြာ တကယ်ရောက်လာတော့ မာမိသို့ တကယ်ပဲ လိုလိုလားလား ဖြစ်သွားတာလေ”

သူ ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းကာ ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်။ သို့သော် မမက သူ့နောက်က ထက်ကြပ်မကွာပါလာကာ -

“မောင်လေး”

အတင်းခေါ်နေတာမို့ သူ့ခြေလှမ်း မတန်ခိုင်ဘဲ တန်သွားလေသည်။ မမက အလျှော့မပေးတတ်သူပီပီ ပြောစရာရှိတာ ပြောချေ၏။

“ဒီတစ်ခါလည်း မမတို့စကား နားထောင်ပါကွယ်၊ မောင်လေးကို ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ခရမ်းပြာနဲ့

မောင်လေး လက်တွဲလိုက်ရင်”

“တော်ပါတော့ မမရာ”

“ဟဲ့ မမတို့က ကောင်းရာမှန်ရာပြောနေတာလေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်  
လို့ တော်ရမှာလဲ၊ မတော်နိုင်ဘူး မောင်လေး။ ပြောစရာရှိတာ ပြောရ  
မယ်၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရမယ်၊ ဘာမှဆင်ခြေမပေးခဲ့၊ မာမိက စိစဉ်  
တော့မယ်၊ ဒါပဲ၊ ကဲ သွား။ သွားစရာရှိတာ သွားတော့”

မမ ပြောချင်ရာပြောပြီး စကားပြတ်၍ အပေါ်ထပ် တက်သွား  
လေသည်။ သူ့မှာသာ ခံရခက်ခက်ကြီးဖြစ်လျက်။

တောက်။ ဘာကိုမကျေနပ်လို့ မကျေနပ်မှန်း မသိတော့ပါ။  
တောက်ခတ်လိုက်သည်က အရင်။ ဒါ ဘာကြောင့်လဲ၊ ပြောကြကွား



အန်း (၂၃)

ည။

ညမှောင်လာလေ စိတ်က ပိုလှုပ်ရှားလေ။ ဒီကောင်မလေး  
အယ်အချိန်ရောက်လာမလဲ စောင့်ကြည့်ရတာ ရင်မောသလို စိတ်မှာ  
အည်း မငြိမ်း။

ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်၊ လမ်းလျှောက်လိုက်နှင့်။ နောက်ဆုံး  
ခေတ်ဘုရင် အခန်းထဲကထွက်ကာ ခြံထဲ လမ်းလျှောက်ရင်း ဒီကောင်မ  
လေး အလာကို စောင့်မျှော်နေမိသည်။

ဒါတင်မက ခြံနောက်ဘက် အုတ်ရိုးမြင့်မြင့်ကြီးကိုလည်း သွား



ပြီး ဝေးကြည့်ရင်း အုတ်ရိုးကို ဘယ်ပုံစံနဲ့ ကျော်ဝင်လာမလဲဆိုတာ ရင်တမမနဲ့ စောင့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် ချိုးချိုးခွတ်ခွတ် အသံလေးကြားရ၏။ ဘယ်ကလဲ ခေတ်ဘုရင် နားစွင့်ကာ မျက်လုံးကလည်း အုတ်ရိုးပေါ်တစ်လျှောက် ကြည့်၏။ တစ်ဖက်ခြံက သရက်ပင်ကိုင်းဖျားသာ မြင်ရသည်။

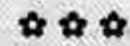
ထိုအသံ ဘယ်ကလဲ ကြည့်နေရင်းနဲ့ လှစ်ခနဲ ပြေးသွားတဲ့ ပုံရိပ်လေး။

“ဟင်”

ညမောင်နီမှာ ဂါဝန်ဖြူဖြူလေးပင့်မပြီး သူ့တိုက်လုံးဆီ ဦးတည် နေသော ခြေလှမ်း။ ခေတ်ဘုရင် ဆွံ့အာဖြစ်သွား၏။ သူမလေး ဘယ်အံ့ နဲ့ ဝင်လာတာလဲ။ သူ စောင့်ကြည့်နေရင်းနဲ့ မသိလိုက်စွာ။ တိုက်ဆီ ပြေးသွားခါမှ မြင်လိုက်ရသည်။

နေနင်းဦး။ ဒင်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို အရင်ဆုံးသိအောင် လှုပ်ရ မယ်။ ဟုတ်ပြီ ခေတ်ဘုရင် အတွေးကောင်းလေးရသွားသည်။ ဒါကြောင့် ကောင်မလေး မရိပ်မိစေဖို့ အမှောင်ရိပ်ကျနေသည့် ကွမ်းသီးပင်ထိ အောက်မှာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

သူမလေး တိုက်ထဲဝင်သွားတာကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလိုက် သည်။ သိပ်မကြာဘူး။ သူမလေး ခြေလှမ်း လေးလေးကန်ကန်နဲ့



တိုက်ထဲက ပြန်ထွက်သည်။ သေချာတာက သူ့ကို မမြင်ရလို့ အလို့မကျ ခြင်းတွေနဲ့။

တိုက်ထဲကပြန်ထွက်လာပြီး လာလမ်းအတိုင်း နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်သွားသည်။ အုတ်တံတိုင်းကြီးအနားရောက်လေ ခေတ်ဘုရင် ပိုမို၍ စူးစိုက်ကြည့်လေ။

“ဟင်”

သူ အုတ်ရိုးပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်သွားခြင်းမဟုတ်။ အုတ်တံတိုင်းရဲ့ အောက်ခြေတွင် ခွေးတိုးပေါက်လိုအပေါက်တစ်ခုထဲ တိုးဝင်သွားလေပြီ။

ခေတ်ဘုရင် အဝေးသားကြည့်ရင်း အတန်ကြာ ရပ်နေမိသေး သည်။ အံ့ဩတာရယ်။ ဒင်းလေးရဲ့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကိုရယ်။

ကြည့်လေ။ သူ အနိုင်အမာလုပ်ထားတဲ့အုတ်ရိုးအခြေမှ အုတ် ပြား တချို့ကို စနစ်တကျ ထုခွာ၍ ဝင်ပေါက်လေးလုပ်ထား၏။ ထို့ပြင် ဆင်ထွက်ပြီးရင် ခြေရာလက်ရာမပျက် ထိုအုတ်ပြားတွေ စီပြီး ပြန်ပိတ်ကာ။

ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ဘယ်သူမှ မရိပ်မိနိုင်။ သူ စောင့်ကြည့် ညိုက်ခါမှ သူမရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘွားခနဲ မြင်ရတဲ့အဖြစ်။ နေနင်းဦးပေါ့ ကွား ခေတ်ဘုရင် တေးမှတ်ရင်း။

မလတ်ကို မျက်နှာလေးရှုံ့ပြရင်း ထထွက်ခဲ့သည်။

ဟုတ်တယ်လေ၊ စားနေရင်းတန်းလန်း၊ ဇိုက်ထဲက တစ်မျိုးကြီး  
ခြစ်လာတာမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အိမ်သာသွားလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိတဲ့  
အတိုင်း ထလိုက်တာ။

အဲဒါကို မမလတ်က အပြစ်မြင်သည်။ တကယ်ဆို ဒီကိစ္စက  
ထုတ်ပေးခြင်းမဟုတ်ဘူး။ မလတ်က ရွံသလို ဘာလိုလိုနဲ့၊ ဖေဖေကတောင်  
အလိုက်သိသေး။

ပြောလို့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေက စစ်ကို အလိုလိုက်သလို  
နှစ်လည်းချစ်ပါသည်။ ဖေဖေရောက်ရောက်ချင်းပဲ မမလတ်နဲ့မမကြီး  
အညည်းညည်းလှုပ် ပျော်မြူးနေကြသည်။

စစက မျက်စောင်းလေးထိုးရင်းပေါ့။ ဖေဖေက မိသားစုနဲ့  
အတူဆုံရခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အပြင်မှာ ညစာထွက်စားမယ်လို့  
ပြောလို့ မလတ်က အကဲပိုစွာ ခွင့်တောင်း၏။

“ကိုစိုးတို့ပါ ဝေါ်မယ်နော် ဖေဖေ”

“ဖေဖေတို့မိသားစုချည်းပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လက်ဆုံစား  
တာလေ သမီး”

ဖေဖေ အပြီးမပျက်ပြောလိုက်တော့ မလတ်မျက်နှာကြီး ပျက်  
ချွေး၏။ မမကြီးမျက်နှာလေးလည်း မသာ။ စစက အစ်မနှစ်ယောက်ကို

အခန်း (၂၄)

“ဘယ်လဲ သမီး”

ဖေဖေ ဂရုတစိုက်မေးလျှင် ပွင့်သစ်စမျက်နှာလေးကို ချစ်စွာ  
ရှုံ့ထားလျက် “သန့်စင်ခန်း” ဟု မပွင့်တပွင့်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ  
မမလတ်က -

“ဖေဖေသမီးက သူများ စားသောက်နေပြီဆို အဲသလို  
နည်းနည်းမှ အလိုက်မသိဘူး”

“ကဲပါ ချာမီးလတ်ရယ်၊ ပြောမနေနဲ့၊ မီးငယ် သွား”

မမလတ်ကို ဖေဖေပြောရင်း စစ်ကို ခွင့်ပေးလေသည်။ စစက

ကြည့်ပြီး ကောင်းတယ်လို့ပြောရင်း ရယ်မိသွားသည်။ အဲဒီကတည်းက မလတ်က စစကိုမကြည့်လင်ဖြစ်နေတာလေ။

ဒါကြောင့် စစကို အပြစ်မဲ့ခြင်း။ ဖေဖေက ခွင့်ပြုတာမို့ ပန်းလေးပင့်ပြုရင်း လှစ်ခဲထွက်ခဲ့မိသည်။ သန့်စင်ခန်းရောက်တော့လျှင် ထင်သလို မဟုတ်။ လေလေးလည်ပြီးသည်နှင့် သူ့ဘာသာသူ နေဘာသာ သာ ဖြစ်လာသည်။

ဒါကြောင့် မှန်ကြည့်ပြီး အလှအပလေးပြန်ပြင်ပြီး သန့်စင်ခန်းထဲက ထွက်ခဲ့လျှင် -

“အိုး”

ပွင့်သစ်စ လက်တစ်ဖက်ကို ဘေးဘက်အခန်းကွယ်မှ အထိ ဆွဲခြင်းခံရလေသည်။

“ဘယ်သူလဲဆို လွတ်”

ဆွဲရုံမက စစကို တစ်ဖက်အခန်းလွတ်တစ်ခုထဲ ဆွဲသွင်းသွားခဲ့

သူ။

“ဟင် ဦးခေတ်”

စစရင်မှာ တဖျတ်ဖျတ်ခုန်သွား၏။

“လာခဲ့”

စစကို ဆွဲခေါ်ရင်း အခန်းတံခါးကိုပိတ်၏။

“ရှိမ်း”

အခန်းတံခါးလေး အသံမြည်စွာ ဧဝံပိတ်သွားလျှင် စစကို ဆွဲထားတဲ့ ဦးခေတ်လက်လွှတ်ပြီး စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်၏။ စစ နှုတ်ခမ်း ကိုက်ကာ ခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်လျက်။ ဦးခေတ်အကြည့်ကို ကြည့်မခံနိုင်တာမို့ မျက်လွှာလေး စုံချ၍ -

“စကို ဘာလို့ဆွဲရတာလဲ”

“အောင်မာ၊ မင်းကပဲ ပြန်မေးနေရတယ်”

“ဦးခေတ်ဆွဲလို့ပေးတာ”

“မကျေနပ်ဘူးလား”

ခေတ်ဘုရင် ခပ်တင်းတင်းပဲ မေးချလိုက်သည်။ သူမလေး မျက်လွှာတစ်ချက်ပင့်ကြည့်ပြီး -

“ဟို စစက ရှုတ်တရက် လန့်သွားလို့ပါ”

“ဪ ဟင်လေးက လန့်တတ်တယ်”

“လန့်တာပေါ့လို့”

“လန့်တတ်ရင် ညည ဘာလို့ ခြံကူးလာတာလဲ၊ ဘာကြောင့် နှိပ်အခန်းထဲ ဝင်ရတာလဲ”

ခေတ်ဘုရင် သွယ်တိုက်မနေတော့ပါ။ တည့်တည့်ပဲမေးလိုက်၏။ အဲဒါ သူမလေးနှုတ်ခမ်းစုကာ ခေတ္တငြိမ်သွား၏။

ထိုအမှုအရာက ခေတ်ဘုရင်စိတ်ကို အားမလိုအားမရဖြစ်စေ  
သည်။ ခြေလှမ်းရှေ့တိုးသလို ဖာအကျီပါးပါးလေးနဲ့ပို့ လက်မောင်းသား  
လေး ဆင်စွယ်လို ဝင်းခနဲ ပေါ်နေတဲ့ သူမလက်မောင်းလှလှလေးကို  
ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“အဲ”

သူမကိုယ်လေး တွန့်ခဲခဲ့ဖို့က ခေတ်ဘုရင်ကို မော့ကြည့်လျက်  
သား ဖြစ်၏။

“ပြောလေ၊ ဘာကြောင့်လဲ”

“ဟို ဦးခေတ်ကို သတိရလို့”

“ဘာ”

လက်မောင်းပေါ်က ဦးခေတ်လက်ကို စစ ဖယ်ချဖို့ ကြိုးစား၏။  
ခေတ်ဘုရင်မဖယ် တင်းနေအောင် ဆုပ်ဖျစ်ထားလိုက်သည်။ ဘာကြောင့်  
လဲဆိုတော့ ဒီကောင်မလေးကို လျှော့တွက်လို့မရဘူး။ သူ့ဘက်က ကြမ်း  
ပြန်။

“ဘာလို့သတိရတာလဲ”

“အိုး စစ စိတ်ထဲက သတိရတာလေ၊ သတိရလို့ လာခဲ့တာ  
အဲဒါ စစမှာ အပြစ်ရှိနေလား”

“ရှိတာပေါ့ကွ၊ သိပ်ရှိတယ်၊ ကိုယ် အပူးလွန်နေတဲ့ညက”

“အိုး ဖယ်”

ခေတ်ဘုရင် စကားဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရပါ။ သူမလေး  
အောက်နာက အနီရောင်ပိတ်စလေးနယ် ရဲရဲမုည့်လျက်။ သူ့လက်တွေကို  
အသိရှားသလို သူ့ကိုယ်ကိုလည်း တွန်းတိုက်၍ တံခါးဖွင့်ပြီး ပြေးထွက်သွား  
လေသည်။

“ဟေ့ စစ”

သူခေါ်လိုက်ပေမယ့် ဒင်းလေး လှည့်မကြည့်။ သုတ်ခဲနဲ ပြေး  
အောက်သွား၏။ ထိုအခါ သူ့ဆီမှ တစ်ခုခုကို ဆွဲယူသွားသလို ခံစားရကာ  
ခေါ်ဆံ့မှာ ဟာသွားလေသည်။

စစ၊ မင်းလေးဟာ ကိုယ့်အတွက် ပြဿနာဆိုးတွေ သယ်  
ကောင်လာမယ့်သူ မဟုတ်လား။ ပြောစမ်းပါကွာ။



အနီး (၂၅)

“အား”

ဒေါ်သွေးသွေးသစ် လန်းဖျပ်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်၏။ သူမအသံ ဘယ်လောက်ကျယ်သွားသည်မသိပါ။ ဘေးနားမှာ အိပ်မောကျနေသော ခင်ပွန်းသည် ဦးခင်ဝင်းနီးသွားကာ ဇနီးသည်ကိုလည်း စိတ်ပူလျက် လက်မောင်းကို လှုပ်ခါ မေးလေသည်။

“သွေး သွေး သွေးဘာဖြစ်တာလဲ”

ခင်ပွန်းသည်မေးခါမှ ဒေါ်သွေးသွေးသစ် ရင်ထဲမှာ ကြောက်နို့ စိတ်ဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လျက် အိပ်ရာမှ ကုန်းရုန်းထလေသည်။

နှစ်ပင်လိပ်ပရော့စီင်

“သွေး”

ဦးခင်ဝင်း ကမန်းကတန်းထ၍ ဇနီးသည်ကို ဆွဲဖက်၍ ခေါ်သည်။ ဒီတော့မှ ဒေါ်သွေးသွေးသစ် အသံဝင်လာကာ -

“မီးငယ် မီးငယ်လေးကော”

“ဪ၊ မိန်းမကလည်း ဒီအချိန် အိပ်နေပြီပေါ့၊ ဘာတွေ ကာယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မီးငယ်လေး သွေးရင်ကို စုံကန်ပြီးထွက်သွားပြီ”

“ဟိ”

“အိပ်မက်တွေ မက်တာနေမှာပေါ့ သွေးရယ်၊ ကဲ စိတ်ငြိမ်ငြိမ် ထား၊ ရော ရေသောက်လိုက်ဦး”

ခေါင်းရင်းရှိ ရေကရားထဲက ရေတစ်ဖန်ခွက်ခပ်ပြီး ဇနီးသည်ကို မေးလိုက်သည်။ ဒေါ်သွေးသွေးသစ်ရင်ထဲမှာ ခုချိန်ထိ နာနေသလို ခံစားရ၏။

ဒါ အိပ်မက်လား။

သူမကိုယ်သူမ ပြန်မေးရင်း ရေတစ်ဖန်ခွက်ကုန်အောင် မော့သောက်လိုက်သည်။

“စိတ်အေးအေးထားပြီးအိပ်ပါကွာ”

ခင်ပွန်းသည်က ချောချောမော့မော့ပြောရင်း သူမကို ပြန်အိပ်

စေသည်။ ဒေါ်သွေးသွေးသစ် ကိုယ်ကို အိပ်ရာပေါ်ပြန်လှဲလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲတုန်နေသေးသည်။

ဒီလိုအိပ်မက်မျိုး တစ်ခါမှ မမက်ဖူးပါ။ သမီးငယ်လေးက လိမ္မာပေမယ့် ဂျစ်တိုက်တာတစ်ခါ။ အဖွဲ့တိုက်ပြီး ဘာမဆိုလုပ်ဖို့ ဝန်မလေး တဲ့ စရိုတယ် မဟုတ်လား။

ခုတစ်လော အစ်မနှစ်ယောက်နဲ့ သိပ်အစေးမကပ်။ ပြန်ပက် ပြန်ပြောခြင်းနဲ့ ဆက်ဆံရေးက တစ်စောက်ကန်းဆန်ဆန်ဖြစ်နေတာမို့ သမီးငယ်လေးအတွက် သူမရင်မှာ ကျိတ်ပြီး ပူပင်နေရတာ သူမအသိ။

ဒါကြောင့်ပဲ အိပ်မက်မက်သလို ခံစားရတာဖြစ်မယ်။ သမီးငယ် လေးက သူမခေါ်တာကို အရေးမစိုက် ဇွတ်ထွက်သွားလေသည်။ ထိုအခါ သူမက လှမ်းဆွဲလှောင် သူမရင်ဘတ်ကို ခြေကန်လျက် ပြေးထွက်သွားလေ သည်။

ထိုအခါ သူမရင်သာမက နှလုံးသားပါ အောင့်မျှက်နှာကျင်ကာ အော်ဟစ်လိုက်တဲ့အထိ ထိထိရှုရှု ခံစားရလေသည်။

ခင်ပွန်းသည်က နှစ်သိပ်ပြောဆိုချော့ဟော့၍ အိပ်စေတာကြောင့် အိပ်နေရပေမယ့် အိပ်လို့မပျော်။

သမီးငယ်လေးဆီ ထသွားချင်စိတ်က ပြင်းထန်နေသည်။ ခု ချက်ချင်း ထသွားတာနဲ့ ခင်ပွန်းသည်က ပြောဦးမည်။ ဒါကြောင့် ငြိမ်

သက်နေကာ ခင်ပွန်းသည်အိပ်ပျော်ချိန်ကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်နေမိ သည်။

ခင်ပွန်းသည်က တော်ရုံနဲ့ အိပ်ပျော်ရုံမက သူမကိုယ်ပေါ် ထက်တစ်ဖက်တင်ထားသည်မို့ သူမ မလှုပ်ရှားရဲ။ ငြိမ်မြဲ ငြိမ်နေလိုက် သည်။

သူမ ငြိမ်သက်နေမှ ခင်ပွန်းသည်လည်း စိတ်ချလက်ချဖြစ်ကာ အိပ်ပျော်သွားဟန်တူသည်။ သူမကိုယ်ပေါ်တင်ထားတဲ့ လက်တစ်ဖက် ပြေလျော့ကျကျက ဟောက်သံလေးသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအခါ ဒေါ်သွေးသွေးသစ် ခင်ပွန်းသည်အပါးမှ ထပြီး ခုတင် ပေါ်မှ ပွဗ္ဗလေးဆင်း၏။ ခင်ပွန်းသည်နီးသွားမှာလည်း စိုးရိမ်ရတယ် မဟုတ်လား။

ခြေလှမ်းကိုလည်း တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ အခန်းထဲက ထွက် ခဲ့သည်။ အခန်းပြင်ရောက်သည်နှင့် ဒေါ်သွေးသွေးသစ် ခြေလှမ်းသွက် သွား၏။

သမီးသုံးယောက်ရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ လှမ်းတက်သွားကာ အခန်းသုံးခန်းမှာ တစ်ယောက်စီနေကြတဲ့ သမီးတွေရဲ့အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်၏။

ပထမအခန်းက သမီးကြီးအိပ်ခန်း။ တံခါး အသာဟကြည့်လျှင်

သမီးကြီးက နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျလျက်၊ သမီးကြီးအတွက် စိတ်ချရပြီး မို့ ဒုတိယအခန်းဖြစ်တဲ့ သမီးလတ်အခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်ကြည့်၏။

သမီးလတ်ကလည်း အိပ်လို့ကောင်းဆဲ။ တတိယပြောက်အခန်းက သမီးငယ်အခန်း။ သမီးငယ်အခန်းကို စိတ်အေးလက်အေးနှင့် ဖွင့်ကြည့်လျှင် -

“ဟင်”

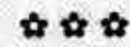
ဒေါ်သွေးသွေးသစ် မျက်လုံးလေးပြူးထွက်သွား၏။ မွေရာပေါ်မှာ သမီးငယ်လေးကို မမြင်။ ဟုတ်ပဲဟုတ်ရဲ့လား။ မျက်လုံးကို သေချာပွတ်ကြည့်လေသည်။

“မီးငယ်”

ဒေါ်သွေးသွေးသစ် လွှတ်ခနဲခေါ်မိသလို အခန်းထဲ ပြေးဝင်ရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာဖွေမိသည်။ ရေချိုးခန်းခွဲအိပ်သာခန်းပါ မကျန်။

“မီးငယ်”

ဒေါ်သွေးသွေးသစ်ခေါ်သံမှာ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ပြာတူးသွားကာ တိုက်တစ်တိုက်လုံးကိုပင် ငလွင်လှုပ်သွားသလား အောက်မေ့ရသည်အထိ ခါသွား၏။ ထိုအခါ။



အခန်း (၂၆)

“သေချာကြည့်စမ်း”

ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင် လက်ညှိုးထိုးပြလျှင် ဒေါ်မိအိမ်မျက်လုံးက သပိတ်လုံးလို ပြောင်ပြောင်ကြီးပြူးတက်သွား၏။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင်မေးခွန်းကို ဒေါ်မိအိမ် မဖြေနိုင်သေး။ ပါးစပ်အပွင့်သားနှင့် ဘေးစောင်းကလေးအိပ်မောကျနေရှာသော စစလေးကို ရင်ဘတ်မိ၍ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ပြောလေ ဒေါ်မိ၊ ဘယ်သူလဲ”

“စ စလေးပါ”

“ဘယ်က စလဲ”

“ဟို ဟိုဘက်ကြီးက”

“ဟွန်း ခြံထဲ ရိပ်ရိပ် ရိပ်ရိပ်မြင်နေရတာ ဒင်းလေးကိုး ခုတော့ ကြည့်စမ်း သားအိပ်ခန်းထဲ ဒင်းက ကျူးကျူးကျော်ကျော် ဝင်အိပ်နေတာ ဘယ်လိုမိန်းမစားလဲ”

“စစ”

ဒေါ်မိအိမ် ခုတင်နားပြေးသွားပြီး ဆွဲနှိုးဖို့ပြင်သည်။ ဒေါ်ရွှေစင် ခိုင်က ဒေါ်မိအိမ်လက်ကိုဆွဲထားကာ -

“မနှိုးနဲ့ ဒင်း ဘယ်လိုမိန်းမစားဆိုတာ ဒင်းမိဘသိဖို့လိုတယ် သွား သူ့မိဘကို သွားခေါ်ခဲ”

“ဘုရားရေ”

ဒေါ်မိအိမ် လန့်ဖျပ်စွာ ဘုရားတလိုက်၏။ ဒီပုံစံအတိုင်း စေ လေး မိဘနဲ့ ညှိအစ်မများမြင်လျှင် -

“ဟင့်အင်း”

ဒေါ်မိအိမ် ခေါင်းတစ်ခုကွက်ယမ်းလိုက်သည်။ ဒီပုံစံမျိုး မဖြစ်သင့် ပါ။ စစလေးက ဘေးတံစောင်းအိပ်မောကျနေသလို မောင်ခေတ်ကဏှာ ဘာထူးလဲ။

အိပ်ပျော်နေတာမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက်။ ဒါတင်မက မောင် ခေတ်ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘောင်းဘီတိုလေးတစ်ထည်ကလွဲ၍ ဘာမှမရှိ။ သူမ လေးကိုလည်း ဖက်ခွလုံးလို သဘောထားပြီး ဖက်ခွထားတဲ့ပုံစံက ဘယ် လိုမှ မြင်လို့မကောင်းပါ။

ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင်ကတော့ မြင်ကောင်းခြင်း မမြင်ကောင်းခြင်းဆို တာထက် သားအိပ်ခန်းထဲရောက်နေတဲ့ ထိုမိန်းကလေးကို တန်ဖိုးမထား ခိုင်ပါ။ ဒေါ်မိအိမ် ခေါင်းခါနေလျှင် -

“ဒေါ်မိ”

“ရှင်”

“ဘာလို့ ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်နေရတာလဲ မြန်မြန်သွားခေါ်စမ်း” ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင်ရဲ့အမိန့်က ဒေါ်မိအိမ် ခြေလှမ်းတွေကို ရှေ့တိုး ခွင့်ပသော။ ဒါ့ပြင် လက်နှစ်ဖက် ခါးထောက်နေရာမှ ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင် လက်တွေက ဒေါ်မိအိမ်ကို တွန်းပစ်၍ အခေါ်ခိုင်းလေပြီ။

ထိုအခါ ဒေါ်မိအိမ် လွန်ဆန်လို့မရနိုင်တော့ပါ။ ခြံရှေ့ဘက်ကနေ တစ်ဖက်ခြံသွားပြီး လူခေါ်ဘဲလဲ အကြိမ်ကြိမ်နှိပ်၍ခေါ်ရတာ ညကြီး မင်းကြီးဖြစ်ပေမယ့် အားမနာနိုင်။

ထိုအခါ သူမလေးတို့ တစ်အိပ်သားလုံး ဒုဂူယားဖားယား ခြေးထွက်လာကြသည်။



“စစလေးကို လာခေါ်ကြပါ”

“ဟင် သမီး၊ သမီး ဘယ်မှာလဲ”

သမီးငယ်လေးပျောက်နေတဲ့ဇောနဲ့ ဦးခင်ဝင်းတို့လင်မယား ပြာလောင်ခတ် ဖြစ်နေရာမှ သမီးကိုလာခေါ်ပြောလျှင် အံ့ဩလွန်းကုန် ၏။

ထို့နောက် ဘယ်မှာလဲမေးလိုက်တော့ တစ်ဖက်ခြံထဲက တိုက်ထဲ လေးထဲမှာတဲ့။ သမီး ထိုတိုက်ထဲ ဘာသွားလုပ်တာလဲ။

မေးခွန်းတွေထက် ခြေလှမ်းတွေမြန်ဆန်သွားကာ။ ဒေါ်မိမိမိ ဦးဆောင်ခေါ်သွားရာနောက် ပြေးလိုက်သွားသည်က တစ်မိသားစုလုံး



အင်း (၅)

“ဟင်”

“ဘုရားရေ”

“ညီမလေး”

တစ်မိသားစုလုံး လန့်ဖျပ်သောအသံတွေ ညံစီသွားသလို အရှက် လွန်ပြီး မျက်နှာတွေပါ ညိုမည်းကုန်သည်။

ဒေါ်ရွှေစင်နိုင် လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးထောက်ထားကာ မာန်ဝင့် နေသောကိုယ်ကို ကြွထားလျက် -

“ရှင်တို့သမီးကို ရှင်တို့ ခုချက်ချင်း ခေါ်သွားကြ”

“တောက်”

ဦးခင်ဝင်း အရှက်လွန်ပြီး တောက်ခတ်၏။

“သမီး သမီး”

ဒေါ်သွေးသွေးသစ် အခန်းထဲပြေးဝင်ကာ သမီးကို ရိုက်နှစ်ဆွဲယူလေသည်။ သမီးက အရှက်ခံနေရတော့ အိပ်ချင်ပန်းတူးနဲ့ ရှမ်းထောင့်

“ဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလို့ရိုက်နေတာလဲ၊ ဖယ်စမ်းပါ”

နဲ့ ငြင်းဆန်ပြီး ခွေအိပ်ဖို့လုပ်လေ အစ်မနှစ်ယောက် ဒေါသဖြစ်လေ၏။

“မိစ လာစမ်း”

အစ်မနှစ်ယောက်က မေမေနဲ့အတူ စစလေးကို ခုတင်ပေါ်က ဆွဲချကာ တရွတ်တိုက်ဆွဲထုတ်ခဲ့၏။

“ဒီမှာ နောက်တစ်ခါ ရှင်တို့သမီး ကျုပ်သားအိပ်ရာပေါ် မရောက်နေစေနဲ့၊ ရောက်လို့ကတော့ ရဲစခန်းပို့ပြီးသာမှတ်”

“တောက် အမှိုက်မ”

ဦးခင်ဝင်း အရှက်လွန်ကဲတာတွေရဲ့နောက်မှာ ဒေါသပေါက်တဲ့ သွား၏။ သမီးဖြစ်သူကို လက်ပြန်ရိုက်ချလျှင် သမီးဖြစ်သူ ခွေကျသွား၏။

“အား ဖေဖေ”

စစလေး လိုတော့မှ အိပ်ချင်စိတ်ပြယ်ကာ အသိဝင်လာသည်။

သူမလေးကို ရိုက်ပုတ်ပြီး ဆွဲလွှဲခေါ်ဆောင်သွားတဲ့အဖြစ်ကို ဒေါ်မိအိမ်ကြည့်ရက်ပါ။

ထို့ကြောင့် အားလုံးရှေ့မှ ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်အထိ ထိထိရှုရှု ခံစားရလေသည်။ တစ်ဖက်မိသားစုရဲ့ဒေါသနဲ့ ဒေါ်ရွှေစင်နိုင်၏ ဘဝင်မြင့် မှုကြားမှာ ခံနေရရှာတာက ပွင့်သစ်စလေးနယ်။

မောင်ခေတ်ကတော့ အိပ်ပျော်လို့ ကောင်းနေဆဲ။



ကော်ဖီကရားကို ကိုင်မလို့ဟာ မကိုင်ဖြစ်တော့ပါ။ ထူးလည်း  
သူရင်း တစ်ယောက်တည်း ပျာနေသည်။

“ရှိ ရှိတယ် မောင်ခေတ်၊ ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက် ဖျော်ပေးပါ”

ပြောရင်း ဆိုရင်း ကော်ဖီသောက်ခန်းထဲဝင်လာတဲ့ မောင်ခေတ်၊

“အင်း အင်း”

ဒေါ်မိ ခေါင်းညိတ်ရင်း ကော်ဖီခွက်ကိုင်၏။ လက်တုန်းနေဆဲမို့  
နှုတ်က မမြဲ။ လွတ်ကျလေ၏။

“ချလွမ်း”

“ဟင်”

“ဒေါ်မိရာ ဖြည်းဖြည်းလုပ်စမ်းပါ”

ခေတ်ဘုရင် ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်း ပြော၏။ ဒေါ်မိအိမ် မျက်နှာ  
ချက်ပျက်နဲ့ပင် ကျကွဲသွားတဲ့ခွက်ကို အပိုက်အတောင်းထဲထည့် စိတ်ကို  
ညှိညှိအောင်ထားပြီး ခွက်အသစ်ထုတ်၏။

ခေတ်ဘုရင်ကတော့ အိမ်ရာထတာနဲ့ ရေခိုးချိုးထားသည်မို့  
အနံ့အနားနေသလောက် ဒေါ်မိအိမ်က ဦးစိုစိတ်ပွဲတွဲ အာနံ့နောက်စွား  
ထုတ်ထားပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ပြီးပြောက်အောင် ဖျော်နေရသည်။

ဒေါ်မိ ကော်ဖီဖျော်နေတုန်း မောင်ခေတ်က ပူတင်းတစ်တုံး

၁၇ (၂၀)

“ချလွမ်း”

ဒေါ်မိအိမ် လက်တွေ့တုန်းနေပါပြီ။ ပန်းကန်ကိုင် ပန်းကန်လှည့်  
ကျ၊ ဇွန်းကိုင်ရင် ဇွန်းလွတ်ကျနဲ့။ ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား လက်တုန်း  
ခြေတုန်း ဖြစ်လို့ရယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတာထက် ရှေ့ဆက် ဘယ်အခြေအနေ ခြံ  
လာမလဲ တွေးမိရာမှ ထိုသို့ တုန်ယင်နေခြင်းဖြစ်မည်။

“ဒေါ်မိရေ”

ဟော ခေါ်နေပြီ။

ခံတွင်းထဲထည့်ရင်း -

“ခါးခါးလေးနော် ဒေါ်မိ”

“အေးပါ မောင်ခေတ်ရယ်၊ ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ခါးခါး သောက်ချင်ရတယ်လို့”

ကော်ဖီပွန်များများထည့်၍ ဇွန်းလေးနဲ့မွှေရင်း ဒေါ်မိ ပြောလိုက် သည်။ မောင်ခေတ်က ပူတင်းတုံးလေးကို ဝါးပြီးမျှီချကာ -

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်မိ၊ ညက အိပ်မပျော်လို့ အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်တာ ခုနကမှ နိုးတယ်”

“ဘုရားရေ”

ဒေါ်မိအိမ် ကော်ဖီမွှေနေတာပါ ဂုပ်တန့်သွား၏။

“အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်တာ ခုမှနိုးတယ်၊ ဟုတ် ဟုတ်လား”

ဒေါ်မိအိမ် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ မေး၏။ မောင်ခေတ်က ပေါ့ဆွဲ ပါးပါး ဆက်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်ဒေါ်မိ၊ ညဦးက အိပ်မပျော်လို့ အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်တာ၊ ခုနကမှ ပြန်နိုးတယ်”

“ဒါ ဒါဆို”

ဒေါ်မိ စကားလုံးတွေ ရှေ့ဆက်ထွက်မလာတော့။

“ဟုတ်တယ်၊ အိပ်ရေးအဝလွန်ပြီး အာရုံက ထိုင်းပိုင်းနေတာ

ဆုချီးလိုက်တာတောင် ပိုင်းနေသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် အာရုံလန်းအောင် ဆက်ဖိခါးခါးသောက်မလားလို့”

“ဘုရားရေ”

ဒေါ်မိ ဘုရားစာပြန်သည်။ မောင်ခေတ်က မျက်မှောင်ကုန်ကြည့်

။ -

“ဒေါ်မိကလည်း ဒီမနက် ဘုရားတွေချည်း တနေပါလား။ ဘာသိုလ်တွေ များနေဦးမယ်”

ဒေါ်မိ ခေါင်းယမ်းကာ ကော်ဖီဆက်ဖျော်ရင်း ဘာကိုမှ မယုံနိုင် ဖြစ်ရလေသည်။ ညက စစလေး မောင်ခေတ်မွှေရာပေါ်ရောက်နေတာ မောင်ခေတ် မသိဘူးလို့ ငြင်းချင်တဲ့သဘောလား။

ဒေါ်မိ စူးစမ်းအကြည့်နဲ့ ကြည့်တော့လည်း မောင်ခေတ်ပုံစံက ဆီထယ်ဖြစ်စရာ အမူအရာတွေ မမြင်။ ရှေ့ဆက် ဒေါ်မိ တွေးနိုင်ဖို့မလွယ်။ ကော်ဖီ အပြီးသတ်ဖျော်ပြီး မောင်ခေတ်ရှေ့ ကော်ဖီပန်းကန်ချပေးလိုက် သည်။

မောင်ခေတ် ကော်ဖီခါးခါးကို ဖိပ်ခံသောက်လျက် ဒေါ်မိက ဆက်မရှုည်ချရင်း။



မလည်ပါ။ စားသောက်ပိုင်းဆီသို့ သူ နောက်ကျပြီး ရောက်လာချိန်မှာ သူငယ်ချင်းတွေပြောနေတဲ့ စကားထဲ သူ့နာမည် ထိပ်ဆုံးကပါနေသည် လား။

ဒါကြောင့် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ အခန်းနံရံနှင့်ကွယ် ရပ်လျက် နားထောင်မိခြင်း။ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ရယ်သံက သူ့စိတ်ကို မခံသိ မခံသာ ဖြစ်လျက်။ ထိုရယ်သံတွေရဲ့နောက်မှာ -

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ခေတ်က ကျိတ်ခွင်နဲ့ ဟား ဟား ဟား”

နိုင်ကြီး ပြောရင်း ရယ်ပြန်သည်။

“ကောင်မလေးကလည်း ခေတ်ကျိတ် မကြွရတယ်လို့ အရွယ်

ခင်းမပျ ဘာမပျနဲ့”

“ကြီးတာကိုမှ ကြိုက်မိတယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်မှာပေါ့ကွ”

“ဟား ဟား ဟား”

“အသက်အရွယ်ကိုပြောတာကွ၊ မင်းတို့ကလဲ”

ဇော်ထွန်းဖြေလျှင် သူငယ်ချင်းတွေ ရယ်ချိန်သတ်ကြသည်။

သူငယ်ချင်းတွေ ပြောနေတဲ့စကားက သူက ကျိတ်ခွင်နဲ့ ငြိမ်နေသလိုလို၊ ဘာလိုလို။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်တို့နောက်ကွယ်မှာ ခေတ် စိမ်ကျ နေတာတော့ သိပ်တဝင်မကျဘူး။ ခေတ်လာရင် ညည်းရဦးမယ်”

အခန်း (၂၉)

“ခေတ်က ကိုယ်တို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စီစဉ်တုန်းက ငြင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ခေတ်ငြင်းနေတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ကိုယ်တို့

ကောင်တွေ သဘောမပေါက်ကြဘူး”

“မင်းတို့ ပေါက်တဲ့အချိန်က နှစ်ဘူတာလွန်နေပြီ မဟုတ်လား

ကွ”

“ဟား ဟား ဟား”

သူရတို့သုံးယောက် ပိုင်းစွဲစားသောက်နေရာမှ ပြောနေကြတာ

က သူ့အကြောင်း။ သူငယ်ချင်းတွေပြောနေတာ ခေတ်ဘုရင် သိပ်

“ညဉ့်ရုံမကဘူး။ မေးရမယ်ကွ။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်တုန်းက တာည်းက ငြိနေတာလဲလို့”

“မေးရမှာပေါ့ကွ။ မမေးဘဲနေရင် အားလုံးခက်လိမ့်မယ်”

“အားလုံးခက်မယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဘိုဘိုလေကွာ၊ ငါ့တူ ပိုက်ဘောကြီးပိနေဦးမယ်၊ ခေတ်ကန်သမျှဘောက ဘိုဘို ရင်ခွင်ပိုက်မိရင် ခက်ပြီပေါ့ကွ”

“တော့က်”

ဇော်ကြီးစကားမဆုံးခင် သူ တောက်ခတ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ခံပြင်းကာ အခန်းထဲတန်းဝင်သည်။

“ဘာစကားပြောတာလဲ နိုင်ကြီး”

ဒေါသနဲ့ ရင်ဘတ်အင်္ကျီစ အဆွဲခံလိုက်ရတဲ့နိုင်ကြီး ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။ လျှပ်တစ်ပြက်ရောက်လာပြီး ဒေါသနဲ့မေးလာတဲ့ ခေတ်ဘုရင်ကို မထီတရီကြည့်လိုက်ပြီး -

“ကိုယ်ပြောနေတာတွေက မင်းအတွက် ဘာထိခိုက်စရာပါလဲ”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ။ ဘိုဘိုအတွက် စိုးရိမ်လို့ပြောတာ”

သူ့ရဲ့တို့ ကမန်းကတန်းထ၍ ခေတ်ဘုရင်ကို တွန်းဖယ်ရင်း ပြောသည်။ ခေတ်ဘုရင် အတွန်းမခံ။ နိုင်ကြီး ရင်ဘတ်ကိုဆွဲယူပြီး-

“ဒီမှာနိုင်ကြီး။ မင်းတို့ပြောနေတဲ့ စကားက ကိုယ် ဘာကောင်မြစ်နေမလဲ၊ စဉ်းစားဦး”

“ဟ စဉ်းစားစရာမလိုတဲ့ကိစ္စပဲ၊ မင်းက ဘိုဘိုကြော့နေတဲ့ ဖွင့်သစ်စနဲ့ တိတ်တိတ်လေး နှစ်ပင်လိပ်စာတ်ကနေတာလေ”

“ဟာကွာ မင်း”

ပြောလေ ကဲလေ မြစ်နေတဲ့ နိုင်ကြီးစကားကို ခေတ်ဘုရင်သည်မခံနိုင်တော့ပါ။ လက်တစ်ဖက်က နိုင်ကြီးရင်ဘတ်ကို ဆွဲထားရာမှ နောက်တစ်ဖက်က လက်သီးဆုပ်လျက် မြှောက်တက်သွားသည်။

“ခေတ် မင်း လွန်မယ်ကွာ”

ဇော်ထွန်းနဲ့သူရ ခေတ်ကို ဝင်ဆွဲကာ နိုင်ကြီးနဲ့ ခေတ်ကြား ဝင်ရပ်၏။ ခေတ်ဘုရင် ဒေါသတရုံရုံထွက်လျက်။

“မင်းတို့ ကိုယ့်သိက္ခာကို စော်ကားလွန်းတယ်ကွ”

“စော်ကားတယ်ထင်ရင် ထင်ပေါ့ကွ မင်းနဲ့ အဲဒီကောင်မလေး အက်ဒိပ်နေတာ မင်းမာမီကိုယ်တိုင် မိတာကွ”

“ဟာ”

ထိုစကားလုံးက သူ့မြင်လွှာသာမက သူ့အသိတရားကိုပါ ပြာမှောင်သွားလေသည်။ နားထဲမှာလည်း ပဲ့တင်ထပ်နေတာက နိုင်ကြီးမခံမရပ်ပြောနေတဲ့အသံ။

“ဖက်အိပ်နေတာကို မင်းမာမီကိုယ်တိုင် မိတာ” တဲ့။

“တောက်၊ မင်း မင်း မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့”

ခေတ်ဘုရင် တရူးရူး တရူးရူးဖြစ်ကာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ငြင်းနေမိသည်က ပြင်းပြင်းထန်ထန်။ သူငယ်ချင်းတွေ ဝင်ဆွဲ၊ ဝင်ထိန်း ဖြစ်နေပေမယ့် နိုင်ကြီးလည်း ပြင်းထန်နေသည်။

“ပြောတယ်ကွ၊ ပြောတယ်၊ မယုံရင် မင်းမာမီကို မင်းပြန်မေး ကြည့်၊ မင်း အိပ်ရာပေါ်က ကောင်မလေးကို မင်းမာမီကိုယ်တိုင် သူ့မိတာ လက်ထဲ ခေါ်အပ်လိုက်တာကွ”

“မ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းမငြင်းနဲ့ခေတ်၊ မင်းက စိမ်ခံပြီး အိပ်မောကျနေတာ ကုလားသေ ကုလားမော၊ မင်းမသိဘူး ငြင်းနေတာက ကိုယ်တို့သူငယ် ချင်းတွေအပေါ် သစ္စာဖောက်တာ၊ ကိုယ်တို့က မင်းငြိနေတာကိုမသိလို့ ခရမ်းပြာနဲ့ စီစဉ်ပေးတာ၊ မင်းက ဟိုစိတ်မရှိဘူး၊ ဘာညာနဲ့ သူတော် ကောင်းဟန်ဆောင်ပြုတယ်၊ ခုတော့ မင်းခွင်ကို မင်းမာမီကိုယ်တိုင် ဖမ်းမိတာ၊ အဲဒီအကြောင်း မင်းမာမီကိုယ်တိုင် ကိုယ်တို့ကိုပြောတာကွ”

“ဟင်”

ခေတ်ဘုရင် မသောက်သေးဘဲ အမူးလွန်ကာ မြင်ကွင်းတွေ ချာချာလည်ကုန်၏။

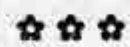
“တော်တော်နိုင်ကြီးရာ၊ ခေတ် ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ငြင်းချင်ငြင်းခေ နာကွ၊ ပြောမနေနဲ့တော့၊ လာကွာ”

သူရဲနဲ့ဖော်တွန်းက နိုင်ကြီးကို ဖျောင်းဖျာသလိုပြောဆိုရင်း သူ့ရှေ့ က ဆွဲထုတ်သွားလေသည်။ သူ့မှာသာ နိုင်ကြီးစကားလုံးတွေနောက်မှာ အရှက်သည်းမှုတွေနဲ့ ကျနြေမဆည်နိုင်အောင်ဖြစ်လျက်။

“တောက်”

ပြင်းထန်ပေါက်ကွဲမှုတွေရဲ့နောက်မှာ နိုင်ကြီးတို့ တစ်ဝက် တစ် ပြက် စားသောက်ထားတဲ့ စားပိုင်းကို တွန်းပစ်၏။

ကျသံ ကွဲသံတွေနောက်မှာ စားသောက်ပိုင်းက အကျည်းတန် နေသလို သူ့ဘဝ၊ သူ့အရှက်သိက္ခာသည်လည်း ထိုစားသောက်ပိုင်းနယ်၊ အကွဲကွဲ အပြဲပြဲ အကျည်းတန်လျက်။



အတန်ကြာတော့ မောင်ခေတ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကာ အခန်းထဲ လမ်းပတ်လျှောက်လျက် ဘာလုပ်ရကောင်းမလဲ တွေးနေမိသည်။ ထိုအတွေး မဆုံးလိုက်ပါ။ ချက်ချင်း ပွင့်သစ်စဖုန်းနံပါတ်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ ဖုန်း တန်းခနဲဝင်လျှင် ဖုန်းထူးသံနားထဲတိုးဝင်လာသည်။

“ဟဲလို”

ထူးသံက သူ အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်နေသော ပွင့်သစ်စ အသံ မဟုတ်ပါ။ အမျိုးသမီးကြီးအသံ။ ပွင့်သစ်စမေမေ ထင်ရဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့အသံကို သူ တည်ငြိမ်အောင်ထိန်း၍ -

“ပွင့်သစ်စနဲ့ ပြောချင်လို့ဗျ”

“အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွတ်”

သူ ဘယ်သူပါဆိုတာ ပြန်ပြောဖို့ ခက်သွား၏။ ဒါကြောင့် ဖုန်းကို နားနားမှခွလိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းလည်း ဖုန်းကို ပိတ်ချလိုက်လျှင် ဒေါ်သွေးသွေးသစ် အတော်လေး ခံပြင်းသွားမှာ သေချာသည်။ သူမေးမြန်းချင်တာ ပွင့်သစ်စကို။ ဒါကြောင့် ဖုန်းပိတ်ချခြင်း။ ပွင့်သစ်စမေမေကို ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ့အရေးစိုက်နေဖို့မလိုပါ။

“ဒီကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ခွင့်သာမလဲ၊ ဒေါ်မိ”

“အဲ”

အခန်း (၃၀)

“တောက်”

သူ ဒေါသထိန်းနိုင်ဖြစ်ရလေပြီ။ မယုံနိုင်တဲ့စိတ်မှာ ကူးစူးထိုးထိုး ဖြစ်လျက်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်မိကိုပဲ မေးရမြန်းရသည်။ မေးလိုက်စဉ် “ဟုတ်တယ် မောင်ခေတ်၊ စစလေးက”

သူ ဆက်မကြားလိုတော့ပါ။ လက်ကာ ဟန့်တားကာ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေမိသည်။ ဒေါ်မိအိမ်ပြောလက်စတန်းလန်း ရပ်ကာ မောင်ခေတ်ရှေ့မှ ဆက်နေရကောင်းနိုးနိုး၊ ရှောင်ထွက်ရကောင်းနိုးနိုးနှင့် ဖဝေဝါဖြစ်လို့နေသည်။



ဒေါ်မိအိမ် ပြန်မပြောတတ်ပါ။

“ပြောလေ ဒေါ်မိ၊ ကူညီစမ်းပါ။ ဘာကြောင့် ဒီဇာတ်လမ်း ဖန်တီးရတာလဲ၊ ကျွန်တော် အဲဒါ သိချင်တယ်။ ဒင်းကြောင့် ကျွန်တော့် မျက်နှာ ဘယ်နေရာထားလို့ထားရမှန်း မသိတော့ဘူးဗျ။ ဒီကောင်မလေး လုပ်ပုံက ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော့်ဘဝ ကြမ္မာအဆိုးဆုံးပဲဗျ။ ဒင်းနဲ့တွေ့ဆုံ တောက်”

ပြောရင်းဆိုရင်း ခေတ်ဘုရင် ရင်ထဲမှဒေါသအနည်းတို့ တစ်ခါ ရုန်း ကြွလေသည်။ ဒေါ်မိအိမ် အငေးသားကြည့်ရင်း အသက်ရှူပဝသလို ခံစားရကာ -

“မောင်ခေတ်”

ဟု ဖျောင်းဖျံလိုတဲ့စိတ်ဖြင့်ခေါ်မိ၏။ ခေတ်ဘုရင်က လက်ထဲက ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်ရင်း -

“ပြော ဒေါ်မိ”

“ဟိုလေး မောင်ခေတ်ကို ဒေါ်မိ အကြံပေးချင်လို့ပါ”

“ဘာအကြံလဲ”

“မောင်ခေတ် ဒေါ်မိကို နည်းနည်းလျှော့ချထားပါလားဦး”

“ဘာ”

ခေတ်ဘုရင် ဘာခနဲအော်ဟစ်ကာ ဒေါ်မိအိမ်ဘက် လှည့်

သည်။ မသီရင် ပွင့်သစ်စဆီရောက်နေတဲ့ ဒေါ်သမ္မာဒီးက သူမဘက် ဦးတည်လာသလိုလို ဖြစ်တာမို့ ဒေါ်မိအိမ်ကိုယ်လေး တွန့်သွား၏။

“ဘာပြောတယ် ဒေါ်မိ”

ခေတ်ဘုရင် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြန်မေးလျှင် ဒေါ်မိအိမ် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းလေး စေ့စိတ်မိလေသည်။ ဒေါ်သလျှော့ပါလို့ အကြံပေးခါမှ ဒေါ်သအဟောက်ထောင်ထလာတဲ့အဖြစ်မို့ ဘာမှမပြောတော့ဖို့ ဒေါ်မိအိမ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မေးတာကို မဖြေ၊ ဒေါ်မိအိမ် နှုတ်ဆိတ်နေလေ ခေတ်ဘုရင် ခြိမ်းသန်လေဖြစ်ကာ -

“ဒီမှာ ဒေါ်မိ ဒီကိစ္စက ပျော်ပျော်လေးမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝ အတွက် အဆိုးဆုံးကောက်ကြောင်းကြီးဗျ။ ဒင်းကို ဝင်ဝင်မလာပါနဲ့လို့ အတန်တန်ပြောထားလျက်မို့ ဝင်လာရုံမက ကျွန်တော့်နားမှာ လားအိပ် အတော ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးတဲ့ အခြေအနေဖြစ်နေလဲဆိုတာ ဒေါ်မိ ဆိုကောင်းတယ်”

“ဒေါ်မိလည်း နားလည်ပါတယ် မောင်ခေတ်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလေး စိတ်က ကလေးစိတ်သာသာရယ်”

“အေး၊ အဲဒီကလေးစိတ်ကြောင့် ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်မှာဗျ။ အဲဒီနယ်ဈာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်တော့်ကို မြင်နေကြတာက သူများ

သမီးမျိုး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကို အညွန့်ချိုးနေသလိုများ”

“ဒီလောက်လည်းမဟုတ်ပါဘူး မောင်ခေတ်ရယ်၊ ဒေါ်မိ သိသိတယ်”

“ဒေါ်မိသိတာ နည်းနည်းလေးဗျ၊ ကျွန်တော်ခံရတာအကြီးကြီး၊ ဒင်း မဆင်ခြင်တာနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ အပတ်ဆယ်လို့မရတော့ဘူး၊ ဒီကြားထဲ မာမိတို့ နှုတ်ဖွားနေတာ အဆိုးဆုံးပဲ”

ဒေါ်မိအိမ် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်မိလေသည်။ ဒါတော့လည်း ဟုတ်သည်။ တကယ်ဆို တိုးတိုးတိတ်တိတ်ဖြစ်နေရမှာပေး နတော့ အဲလိုမဟုတ်ဘူး။ စလေး မောင်ခေတ်အိမ်ရာပေါ်ရောက်နေတာကို ဟိုလူ့ပြော ဒီလူ့ပြောရုံမက မနေတစ်နေ့ကမှ အလည်လာသွားတဲ့ ခရမ်းပြာကိုပါ ခေတ်အစ်မ ရှားသရဖူကိုယ်တိုင် ဖောက်သည်ချနေတာ ဒေါ်မိအိမ် နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားရသည်မဟုတ်လား။

“အဲဒီကောင်မလေးကိုက ကံသရမ်းနေတာလေ၊ မိန်းမက ကံသရမ်းနေတော့ ယောက်ျားစိတ်ပဲ ဥပုသ်စောင့်မတွဲလား၊ အဲဒါကြောင့် ဟာမိပြောပစ်လိုက်တာ၊ ဒင်းတို့ တစ်မိသားစုလုံး မျက်နှာမှာ သွေးထောင့် မရှိဘူး”

“အေးခေတ်၊ ဒီကောင်မလေးကလဲ မိန်းမကောင်းလေးမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

ခရမ်းပြာကလည်း ထင်တိုင်းပြော၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မိအိမ် အကြားပြင်းကတ်လာသည်။ ဒင်းတို့တစ်တွေ စစလေးကို ဒီထက် ချိုးချိုးခဲ ပြောမှာကို မကြားလိုတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ရှောင်ထွက်ခဲ့တာလေ။ ဒေါ်မိအိမ်သိတာပေါ့။ အကယ်ဆို စစလေး စိတ်ရင်းက သူတို့ထင်သလို မဟုတ်ပါ။ ဒေါ်မိအိမ် ဆောက် စစစိတ်အကြောင်း သူတို့သိမတွဲလား။ ဘယ်သူမှ မသိရင် ဆောင် မောင်ခေတ်သိဖို့လိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပြောဆိုခြင်း။ မောင်ခေတ် ကပါ ပြင်းထန်နေတော့ မခက်ပေဘူးလား။

“ဘယ်မိန်းကလေးမှ ကျွန်တော့်ဘဝကို နာမည်ကောင်းမပေးခဲ့ဘူး၊ အားလုံးထဲမှာ ဒင်းက အဆိုးဆုံးပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်မိလည်း အား မတိုးရဘူး။ နေပါစေ ကျွန်တော့်ဘာသာကျွန်တော် နည်းလမ်းရှာမယ်၊ နှိမ့်ခွင့် ဒင်းကို အပြတ်ရှင်းရမယ်”

ခေတ်ဘုရင် ပြင်းပြင်းရှုရှုပြောပြီး ထွက်သွားလျှင် ဒေါ်မိအိမ် အမောကြီးမောလျက် အသက်ရှူပါ ကျပ်သွားလေသည်။

စစလေးရယ်၊ စစလေးအတွက် ကြီးကြီး ဖိုးရိမ်လှတယ်ကွယ်။



သမီးလတ်လက်ကို ဆွဲဖယ်ရင်း သမီးငယ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

“သမီးငယ်”

ဖေဖေခေါ်လျှင် ပွင့်သစ်စ မျက်နှာကြော ဖြေလျော့လိုက်သော်  
လည်း ဖေဖေရှေ့မှ ရှောင်ထွက်၏။

“မီးငယ်၊ ညည်း ဖအေကို ပမာမခန့်လုပ်နေတာလား။ လာစမ်း  
ညည်းဖအေ ညည်းကိုခေါ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ညည်း ဘယ်ကိုခြေဦး  
ထည့်နေတာလဲ။ လာ လာနဲ့”

မေမေက ပြောပြောဆိုဆို ဆွဲဖယ်ပြီး စစ်ကို ဖေဖေရှေ့ပို့၏။  
ပွင့်သစ်စ ရင်မဆိုင်ချင်ဘူးဆိုခါမှ မေမေ ဇွတ်ပြုလျှင် ပွင့်သစ်စ  
ဆိုထောက်လေးဆောင်၏။

ထိုအခါ ဦးခင်ဝင်း စိတ်ရှည်အောင်ဆွဲဆန့်ထားလို့ မရတော့ပါ။

“သမီးငယ်”

ဟုခေါ်ရင်း စစ်လက်မောင်းကို ဆွဲယူလေသည်။

“ဖေဖေသမီးကို ဖေဖေနိုင်အောင်ဆုံးမ။ ဒင်းကြောင့် ဘယ်  
လောက် အရှက်ကွဲရသလဲ”

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ မမကြီးကပါ ဝင်ပြောလျှင် ပွင့်သစ်စ အသား  
အဆတ်ဆတ်တုန်သွား၏။

“မေ ဘာပြောတယ်”

အခန်း (၃၁)

“ဘာ ဘာပြောတယ် မိစစ်၊ ပြန်ပြောစမ်း”

မမလတ် ဒေါသနဲ့ ရှေ့တိုးလာရင်း မေးသည်။ ပွင့်သစ်စ

မျက်နှာကို တင်းမာစွာပြုပြီး -

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲလေ”

“ဘာ”

ပန်းလက်ကံ၏ သွေးထဲသားထဲကပါ နာကျင်တုန်မျက်သွားလျှင်  
လက်တစ်ဖက် ပြောက်သွား၏။

“သမီးလတ်”

ဖေဖေက ဟန့်တားရင်း ရှေ့တိုးလာသည်။ ပြောက်တက်နေတဲ့

“သမီးမိုက်တာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဒါကို ဖေဖေကော မေမေကော သမီးအစ်မနှစ်ယောက်ပါ သိချင်နေတာ”

ဖေဖေ ဝင်မေး၏။ သိချင်နေကြတာတဲ့။

သိချင်နေတာဆိုရင် ပွင့်သစ်စ ထုတ်ပြောရမှာပေါ့။ ထုတ်ပြော

လိုက်ရင် ဖေဖေ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။

ပွင့်သစ်စ အံကြိတ်လျက် တွေးနေမိစဉ် -

“ပြောလေ သမီးငယ်၊ သမီးငယ်က ဘာလို့ အမိုက်စာတ်ခင်းတာလဲ”

“သမီးက မိုက်သတဲ့လား ဖေဖေ”

“ဟာ မိုက်တာပေါ့ သမီး။ အမိုက်တာက အမိုက်ဆုံးပဲ။ အဲဒီ မိုက်မဲ့အတွက် သမီးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ အားလုံး အားလုံးသော ဂုဏ်သိက္ခာတွေ သူများ တံတွေးခွက်မှာ မျော့ကျ ပြီးလေ၊ ဖေဖေတို့မိသားစု အရှက်တုံ့ပြန် ဖြစ်အောင် သမီးမဆင်ခြင်နိုင်ဘူး ဘာကြောင့်လဲ”

“ဟွန်း စစက မဆင်ခြင်တာ”

“ဟုတ်တယ် သမီးငယ် မဆင်ခြင်တာ”

“ဒါဆို မမတို့ကရော ဘာဖြစ်လို့ မဆင်မခြင်နေကြတာလဲ”

“ဟင်”

ဦးခင်ဝင်း မျက်လုံးအစုံပြူးကျယ်သွား၏။ ဒေါ်သွေးသွေးသစ် ရင်ဘတ်ဖိသလို သမီးနှစ်ယောက်မျက်နှာကို ပြူးပြူးပြေပြေ ကြည့်၏။ မန်းကဗျာနဲ့ ပန်းလင်္ကာမျက်နှာတွေ အဆုံးနီရည်ဖြန်းလိုက်သလို နီဖြန်း သွား၏။

“စစနော်၊ ညည်း၊ ပေါက်ကရဲတွေ မပြောနဲ့”

မလတ်က စစကို တွန်းပစ်ရင်းပြောသည်။ ပွင့်သစ်စ ဘာကိုမျှ မပူပေါ့။ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောချလေသည်။

“ပေါက်ကရဲတွေ ဟုတ်လား မမ။ အဟင်း၊ မေမေက မမတို့ နှစ်ယောက် နေသလို နေပါတဲ့။ အဲဒါကြောင့်”

“ဘုရားရေ”

ပွင့်သစ်စ စကားမဆုံးခင် ဒေါ်သွေးသွေးသစ် ရင်ဘတ်ဖိ၏။ ပွင့်သစ်စကို ဖေဖေ မျက်လုံးပြူးကြည့်၏။

“မီးငယ်လေး”

“ဖေဖေ ဘာသိလို့လဲ၊ စစက မိုက်တယ်ဆိုရင်တောင် နောက် ဆုံးမှ မိုက်တာ၊ မေမေပြောတဲ့အတိုင်း စစ”

“ဟင် မိစ၊ ပြောဦးဟာ”

မလတ် ပွင့်သစ်စကို ဆွဲမိုက်၏။

“မလတ်နော်၊ စစကို အနိုင်မကျင့်နဲ့”

“တော်ကြစမ်း”

ဖေဖေက မလတ်ကို ဝင်ဆွဲရင်း ဒေါသနဲ့ ဝင်တား၏။

“ရှုံ့ဘာမှ ညီအစ်မသုံးယောက်တည်း။ ဒီသုံးယောက်တည်း နှိုတာတောင် အုပ်စုကွဲနေတာ ဘာသဘောလဲ မီးငယ်”

“ဘာသဘောရမလဲ ဖေဖေ၊ စစ် ဒီလိုဖြစ်အောင် မမေ့လမ်းပြတာလေ”

“ဟင် ဘယ် ဘယ်လို”

“မမတို့မြဲတဲ့လမ်းကို စစ်မလျှောက်တယ်၊ အဲဒါ ပိုက်ဘယ်ဆိုခင် မမတို့ကိုလည်း ဆုံးမလေ၊ ဘာလို့ စစ်ကို ဆုံးမနေရတာလဲ”

“မိစ ညည်း”

“ဖြန်း”

ဖေဖေက စစ်ပါးကို ဖြတ်ရိုက်၏။ စစ်ပျက်လုံးပျား ပီးပွားတွေ ပွင့်သွားလေသည်။ ကိုယ်ကလည်း တစ်ပတ်လည်ကာ ဝန်းခနဲ ကွာ၏။

“ဟာ၊ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ သမီးကြီးနဲ့ သမီးလတ် ပြောစမ်း၊ သမီးတို့နှစ်ယောက်က”

“အဟင်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် မေးလိုက်ပါမှ ကြောက်ရွံ့တုန်ကာ ငိုချွတ် ဦးခင်ဝင်း ဘာကိုမှ လိုက်မမီနိုင်တော့ပါ။ ခေါင်းတွင်တွင်ယမ်းမိသလို

လက်ညှိုးတထိုးထိုး ပြောလေသည်။

“သွေး သွေး သမီးတွေ ဘာတွေဖြစ်မေးကြတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါ သွေးရယ်၊ သွေးကိုယ်တိုင် ရင်အုပ်ပကွာ ထိန်းနေရင်းကြားထဲက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုးပြီး အပြစ်ပုံချနေကြတာ ဘာသဘောလဲကွာ၊ ပြောစမ်းပါ၊ သွေးသမီးတွေ ဒီလိုပဲ ယောက်ျားတွေအိပ်ရာပေါ်”

ဒေါသတကြီးပြောနေတဲ့ ဦးခင်ဝင်းစကား မဆုံးလိုက်ပါ၊ လူကိုယ်က တောင့်ခနဲဖြစ်ကာ ဝန်းခနဲပြိုကျ၏။

“ဟင် ကိုကို”

ဒေါ်သွေးသွေးသစ် ခင်ပွန်းသည်ကို ကမန်းကတန်း ဝင်ထိန်းလေသည်။

“ကိုကို၊ ဟဲ့ ခေါ်ကြဦးလေ၊ ညည်းတို့အဖေကို ညည်းတို့ ခေါ်ကြဦး၊ အမိုက်မတွေ့ရဲ့၊ ဟီး ဟီး ကိုကို”

ဒေါ်သွေးသွေးသစ် ငိုယိုပြောရင်း ခင်ပွန်းသည်ကို လှုပ်ခါ၍ ခေါ်လေသည်။ ခင်ပွန်းသည်က တုတ်ဟုတ်မျှ မလှုပ်လျှင်။

“ဖေဖေ၊ ဟီး ဖေဖေ”

သမီးများ၏ အော်ဟစ်ခေါ်ဆိုသံက ထိုတိုက်အိမ်ကြီးကိုပင် သိပ်သိပ်တုန်လှုပ်၏။ ဦးခင်ဝင်းကတော့။



တက်ပြီး ဘိုင်းခနဲကျ သေသွားတာတဲ့”

“ဟာ”

သူ့ပါးစပ် ဟောင်းလောင်းပွင့်သွား၏။ ဖေဖေခွဲမေမေဆီ ကိစ္စ တစ်ခု တိုင်ပင်မလိုလားတဲ့ သူ့ခြေလှမ်းက ဖေဖေတို့အခန်းရေ့တင် နောက် ကြောင်းပြန်လည်သွား၏။

ထို့နောက် မီးစိုခန်းထဲ တန်းဝင်သွားပြီး ဒေါ်မိကို ခေါ်မေးခါမှ အကြောင်းစုံသိရလေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဟောင်ခေတ်ရယ်၊ ဦးခင်ဝင်းမှာက သွေးတိုးနဲ့ နှလုံးရောဂါရှိသတဲ့ ရုတ်တရက် ဒေါသနဲ့ပြောဆိုနေရင်း လဲကျသွားတာ အသက်ပါ ပါသွားတယ်”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်ရမလဲ ဒေါ်သွေးသွေးသစ်က ခုလိုဖြစ်ရတာ စလေးကြောင့်ဆိုပြီး စလေးကို တိုက်ပေါ်က နှင်ထုတ်လိုက်တယ်”

“ဟင် ဒါ ဒါဆို ဒီကောင်မလေး အခု ဘယ်မှာလဲ”

“အဲဒါတော့ ဒေါ်မိလည်းမသိဘူး”

“ဟာ ကျွတ်”

ခေတ်တုရင် ဦးတည်ရာမှဲ့သလို ဖြစ်သွား၏။ ပြဿနာက သေး သေးလေးမဟုတ်တော့ပါ။ လိုက်မမီအောင် ကြီးထွားလျက်။

အခန်း (၃၂)

“ရှက်တတ်တဲ့သူတော့ သေပြီ၊ ဒါလင်”

“ဟင်”

အားရဝမ်းသာနဲ့ မာမိုပြောဆိုသံက သူ့နားထဲ ကိုးလိုက်ကန်လန့် တိုးဝင်လာသည်။ ဒယ်ဒီက ဂျာနယ်ဖတ်နေရာမှ အရေးမပါသလိုမေး၏။

“ဘယ်သူသေတာလဲကွ”

“ဟိုဘက်တိုက်က ဦးခင်ဝင်းလေ”

“ဘာလဲ၊ ဟိုကောင်မလေးအဖေဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါ၊ ဒင်းသမီးသုံးယောက်ကို ဆုံးမနေရင်က သွေးတိုး

ပွင့်သစ်စ -

ညည်းက ငြိတ်တိုးတွေသယ်ဆောင်လာတဲ့ မိန်းကလေးလား။

ကြည့်စမ်း -

ခုတော့ ဖခင်ရင်းခပျား။



အခန်း (၃၃)

“ဖေဖေ”

ဖေဖေအုတ်ဂူရှေ့ လက်အုပ်လေးချီရင်း ပွင့်သစ်စ ခေါ်မိလေသည်။ သို့သော် အသံက ထွက်မလာ။ ရင်ထဲကြပ်ခဲကာ စေ့နှလုံးသားမှာ အတိုင်းမသိ ထိရှုနာကျင်နေသည်။

စေ့ကြောင့်လားဟင်။ ရင်ထဲမှာ မေးမိလျှင် မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

“မိစ၊ ညည်းက ညည်းအဖေကိုသတ်လိုက်တာ၊ ညည်း လူသတ်သမားစစ်စစ်၊ ညည်းမျက်နှာကို ငါ တစ်သက်မမြင်ချင်ဘူး၊ ညည်း

ထွက်သွားစမ်းပါ။ ညည်းသတ်လို့ ညည်းအဖေ အခုသေသွားပြီ အဖိုက်မ  
ရဲ့ ညည်း ထွက်သွားပါတော့၊ ညည်းကြောင့် ငါတို့မိသားစု အရှက်ကွဲရ  
တယ်၊ ညည်းကြောင့်ပဲ ညည်းဖေအသေရတယ်၊ အဲဒီအတွက် ညည်းကို  
ငါ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ထွက်သွား သွား”

မေမေက ငိုယိုပြောဆိုလို့ အားမရသေး စစ်ကို ရိုက်ပုတ်ရင်း  
ဆွဲထုတ်ပစ်တာ ခြုံပြင်အရောက်။ ဆွေမျိုးများကလည်း စစ်ကို လက်ညှိုး  
ငေါက်ခါက်ထိုးခဲ။ ထိုလက်ညှိုးတွေကြားထဲမှာ စစ် လမ်းပျောက်ရလေပြီ။

စစ် ဘယ်သွားရမှာလဲ ဖေဖေ။ စစ် မိုက်တယ်ဆိုရင် မမတို့  
နှစ်ယောက်ကရော မမိုက်ဘူးလားဟင်။ မေမေက မမတို့နေသလို နေရ  
မယ်တဲ့။ မမတို့က နေချင်သလိုနေကြတာကို ဘယ်သူမှ အပြစ်မမြင်ကြ  
ဘူး။ စစ်ကိုကတော့ အပြစ်မြင်ရုံမကဘူး ပြဿနာအားလုံးက စစ်  
ကြောင့်တဲ့။

ဟုတ်လား ဖေဖေ။ စစ်ကြောင့်လား။ စစ်ကြောင့် ဖေဖေ  
တကယ်ပဲ သေသွားရတာလား။ စစ်ကြောင့်ဆိုရင် စစ် တောင်းပန်ပါတယ်  
ဖေဖေ။

စစ်လေ စစ်။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

ပွင့်သစ်စ ရှိက်သံလေးလျှံထွက်သွားခဲ။ စစ်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ  
ဆိုရင် စစ် ရှိခိုးပြီးတောင်းပန်ပါတယ် ဖေဖေ။ စစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။

စစ် နောက်ဆို ဒီလိုမိုက်တော့ပါဘူး။ ဖေဖေ ခုလိုအဖြစ်ဆိုနဲ့  
ကြံ့ရမယ်မှန်း ကြိုသိရင် စစ် ဘာမှ ပြန်မပြောပါဘူး။ ဖေဖေ ပြောသမျှ  
ဆုသမျှ ရိုက်သမျှ စစ် ခေါင်းငုံ့ခံနေမှာပေါ့ ဖေဖေရယ်။

ခုတော့ ဖေဖေနဲ့ စစ် တာဝရဝေးရပြီလေ။ ဖေဖေနဲ့ သေကွဲကွဲ  
ဆာလို့ မေမေနဲ့မမတို့နဲ့လည်း စစ် ရှင်ကွဲ ကွဲနေရပြီ။ ဖေဖေရယ်။

စစ် ဖေဖေပြောသလို စစ် မိုက်တယ်ထားလိုက်ပါတော့။ စစ်  
မိုက်ပြစ် စစ်ပဲခံပါမယ်။ ဖေဖေ ကြားဝင်ခံသွားရတဲ့အဖြစ်ဆိုနဲ့ ကြံ့ရတာ  
တော့ စစ် တကယ်ကြံ့ကွဲရပါတယ်။

ဟင့် ဟင့် ဟင့်။ စစ်ကို ခွင့်မလွှတ်ချင် ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့တော့  
ဖေဖေရယ်။ စစ်လေ စစ်လေ။

ရင်ထဲမှာပြောနေရင်း ပွင့်သစ်စ ရှိက်သံလေး ဆို့အစ်ကာ  
တိုယ်လေး ပျော့ခွေကျသွားသည်က ဆုတ်ဂူနဲ့ကပ်လျက်။





အခန်း (၃၄)

“သားငယ်၊ လာဦး”

သူ့ကားလေး ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်နံ့ကင်ရှိသေးသည် ဟာမီ လက်ယပ်ခေါ်လေသည်။ ခေတ်ဘုရင်က ခေါင်းညိတ်ရင်း ကားရပ်ကာ ကားပေါ်မှ သွက်သွက်ကလေးဆင်း၏။

“ဘာပြောမလို့လဲ ဟာမီ”

“ပြောစရာရှိတာပေါ့ သားငယ်ရာ၊ လာစမ်းပါ”

ဟာမီက သူ့လက်ကိုပါ ဆွဲခေါ်လေသည်။ သူ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ဟာမီဆွဲခေါ်တဲ့အတိုင်း သူပါခွဲရပြီ။

ဟာမီက ဧည့်ခန်းကျယ်ကိုဖြတ်ကျော်ကာ သီးသန့်ဧည့်ခန်းပေါ်သို့ ဆီသို့ ဦးဆောင်ဝင်သွားလျှင် ခေတ်ဘုရင် စိတ်မှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်၏။

“ဟာမီတို့က တော်တန်ရုံ ဧည့်သည်ဆိုရင် အပြင်ဧည့်ခန်းမှာ ဧည့်ခံနေကြ။ ဟာမီတို့ အရေးတယူရှိတဲ့သူကိုမှ သီးသန့်ဧည့်ခန်းမှာ ဧည့်ခံတတ်သည် မဟုတ်လား။

ခုလည်း ဟာမီတို့ အရေးတယူဖြစ်ရမယ့် ဘယ်ဧည့်သည်ရောက် နေပြီလဲ။ ပြီးတော့ ထိုဧည့်သည်နဲ့ခေတ်ဘုရင် ဘယ်လို ဆက်နွယ်မှုရှိလို့လဲ။ ဟာမီလက်ဆွဲခေါ်သွားပုံက သူ့နဲ့ ထိုဧည့်သည် ဆက်နွယ်မှု ရှိနေ သလိုလို။

ခေတ်ဘုရင် အတွေးနဲ့အတူ ဟာမီနောက်ပါလာကာ သူ့တွေး ထင်တဲ့အတိုင်း ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ တွေ့လိုက်ရသည်က ဟာမီနဲ့ ဒယ်ဒီအရွယ် ခုံတွဲတစ်တွဲ။ ပြီးတော့ ခရမ်းပြား။

“သား ထိုင်လေ”

ဟာမီက သူ့ကို ခရမ်းပြားနားမှ ဆိုဖာခုံမှာထိုင်စေသည်။ သူ ထိုင်ချင်ပါ။ “ဒယ်ဒီ” ဟုခေါ်မိသည်။

“ထိုင်လေ သား”

ဒယ်ဒီက သူ့တစ်ခုခုပြောမှာကို ကြိုသိနေဟန်တူသည်။ သူ ခေါ်တာကို အလေးအနက်ထားဟန်မတူ။ အတင်းပဲ ထိုင်ခိုင်းနေသည်။

“ထိုင်လေ ခေတ်”

ခရမ်းပြာက သူ့လက်ကိုမဆွဲရုံတမယ် ဆွဲတော့မလိုဖြစ်ရင် ထိုင်ခိုင်းလေသည်။ ဧည့်သည်လူကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း သူ့ကို နှစ်ဖက် ဖွယ် ပြုံးကြည့်နေတာမို့ အားနာရကာ မထိုင်ချင်ဘဲ ထိုင်ချရသည်။

သူထိုင်လိုက်ခါမှ ဒယ်ဒီက ထိုဧည့်သည်ဘက်လှည့်၍ -

“ဒါ ကျွန်တော်သားငယ်ပဲ၊ ကျွန်တော်လိုပဲ ရှင်မြောင့်တယ်ဗျ”

ဒယ်ဒီ ရယ်ရယ်မောမောပြောလျှင် ထိုစုံတွဲ သဘောထား ရယ်မောပြီး -

“ဟတ်ပျိုဗျာ၊ ဖအော့ကလေးထဲပါပေတယ်၊ ကိုခေတ်သစ် ချောချောမွှေးထားတော့ ကျွန်တော်တို့ သမက်ချောချောရတာပေါ့ဗျ”

“ဟင်”

သူ မျက်လုံးပြုံးသွား၏။ ခရမ်းပြာကို ငဲ့ကြည့်လျှင် ခရမ်းပြာ ရယ်လျက် -

“ခရမ်း ဒယ်ဒီနဲ့မာမီလေ” တဲ့။

“ဟာ”

“သားကလည်း ဟင်တွေ ဟာတွေနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အဲဒါ သာ ကြည့်တော့ ဦးအိုက်စွမ်းနဲ့ ဒေါ်ကလျာ၊ သားက အဲသလိုပဲ၊ ဟင် ဟင် ဟင်”

မာမီက သူ့နဲ့ခရမ်းပြာမိဘနှစ်ဖက်ကြား ဟိုမျှ ဒီမျှပြောရင်း တတင့်တင့် ရယ်လိုက်သည်က အခြေအနေကို ညီညွတ်အောင် လမ်းခင်း ပြသလို။ ခေတ်ဘုရင် ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းလျှင် -

“သားအကြောင်း ရွှေစင်ပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“သမီးကလည်း ပြောပါတယ် ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင်”

ခရမ်းပြာမာမီ ဝင်ပြောသည်က လိပ်ပြာမလုံချင်ချင် ဖြစ်ရလေ သည်။

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ အမိက ကျွန်တော်တို့သမီးက နားလည်တယ်၊ သမီးပြောပြတာကလည်း ကျွန်တော်တို့ဘက်က လက်ခံ နိုင်ပြီးသား။ အခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသီထားတော့ ပိုကောင်းတယ်ဗျ၊ ကျွန်က ဖုံးဖုံးဖိဖိ လုပ်တတ်ကြတယ်၊ တော်ကြာနေ ပေါ်ကုန်တော့မှ အိပ်ထောင်ရေးပြဿနာတက်ကြတာမျိုးဗျ၊ အရေးကြီးတာက အိပ် ထောင်ရေးပြဿနာ မတတ်ဖို့ဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အဲလိုယူဆတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုခေတ်သစ်တို့ ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင်တို့ ဖိတ်ခေါ်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့တာ၊ တခြား ဘာမှမရှိဘူး”

ခရမ်းပြာဒယ်ဒီ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလေ သူ အနေရခက် လေ။ အနေရခက်ရုံမက မျက်နှာ ဘယ်လိုထားရမှန်းမသိကာ ရှက်ရွေး များပါ ပျံလာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲထလျှင် -

“ဪ သားနဲ့သမီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြား သမီး သားနောက်လိုက်သွား”

မာမိ ထိုသို့ပြောလျှင် ဆတ်ခနဲ ထမိသည် သူ ပြန်ထိုင်ချမှတ် ဖြစ်လေသည်။ ကျွတ်၊ ဘယ်ဘဝက ရေစက်ကြောင့်မှန်းမသိဘူး မာမိတို့ ဇွတ်ဖြစ်နေသလို ခရမ်းပြာကလည်းမလျှော့။

“လာ ခေတ်”

ခရမ်းပြာက မာမိတို့ မိဘများရှေ့မှာပင် အားမနာ။ သူ့လက် မောင်းကို ဆွဲလေသည်။ ခေတ်ဘုရင် ရင်ထဲ တင်းမာသွား၏။ သို့သော် လည်း ဘာမှ ပြန်မပြော။

ခရမ်းပြာလက်ကို ဖယ်ချမိကာ ရှေ့ကနေ ခြေလှမ်းကြခြင်း လှမ်းထွက်ခဲ့လေသည်။

“ခေတ်”

ခရမ်းပြာ ထက်ကြပ်မကွာ ပါလာသည်။

“ဟော မောင်လေးနဲ့ခရမ်း၊ သွား သွား၊ အပြင်မှာ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပြောကြ၊ မာမိတို့နဲ့အတူတူ ခရမ်းမာမိတို့ကို မမ ဧည့်ခံထား လိုက်မယ်”

မမက ဧည့်ခံဖို့ စားစရာဗန်း ပင့်မလာရင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထိပ်တိုက်တွေ့သည်နှင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြော၏။

“ကျေးဇူးပဲ မမ၊ ခရမ်းတို့ အပြင်သွားဦးမယ်နော်”

ခရမ်းပြာကလည်း မမနဲ့ ညီညွတ်ရေးရကာ မမက မာမိတို့ရှာ ဆန်းထဲဝင်သွားလျှင် ခရမ်းပြာက သုတ်ခနဲ သူ့နောက်ပြေးလိုက်လာ သည်။

မသိရင် ခရမ်းနဲ့သူက တကယ်ပင် အိမ်ထောင်ပြုလို့ စိတ် အားထက်သန်နေသလိုလို၊ သူ့ကို ဒါမျိုး ဇွတ်တရွတ်စီစဉ်လို့ရမတဲ့လား။

ခေတ်ဘုရင်တဲ့၊ ဒီတစ်ခါ အရင်းအကြိုင်ပေါင်းများစွာလို ခေါင်းပိုင် မိနေမယ်မထင်နဲ့၊ တစ်သက်မှာတစ်ခါတော့ သူ့စိတ်နဲ့သူ ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုး ရှိစေရမယ်ဆိုတာ အားလုံး သိစေရမယ်။



အခန်း (၃၅)

"အမေ"

စစ်လေး အသိဝင်လာလျှင် လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်လေး ဖြစ်လိုသွားသည်။ လဲနေတဲ့ကိုယ်လေးကို ရုန်းထပြီး စိမ်းသက်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပွင့်သစ်စ စူးစမ်းကြည့်မိ၏။

မြက်ဖျာချပ်လေးပေါ်မှာ လဲနေမိတဲ့ကိုယ်ပေါ် ချည်စောင်လေး လွှမ်းထားတဲ့ သူမကိုယ်လုံးလေးက တံအိမ်ငယ်လေးရဲ့အတွင်းဆီ တစ်ခုထဲမှာ။

စစ် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီတံအိမ်ရောက်နေရတာလဲ။ စဉ်းစားမိလျှင်

စစ် အတွေးထဲ ပေါ်လာသည်။ မေဖေအုတ်ဂူနားမှာ စစ် လဲကျသွားတာ နောက်ဆုံးသိလိုက်ရသည် မဟုတ်လော။

မေဖေအုတ်ဂူနားကနေ ဒီတံအိမ်လေးဆီ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ။ တစ်ယောက်ယောက် ခေါ်ဆောင်လာလို့လော။

ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ခေါ်ဆောင်လာတဲ့သူက ဘယ်သူလဲဟင်။ စစ် ထောက်သိချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ပေါ်က ချည်စောင်အဟောင်းလေးကို ဖယ်ရှားကာ မြက်ဖျာလေးပေါ်မှ ကုန်းထ၍ တံအိမ်ခန်းထဲက ထွက်ခဲ့လျှင် မညီမညာခင်းထားတဲ့ ဖျပ်ချပ်အဟောင်းလေးတွေမှ တကွနွဲ့နွဲ့ ဆံမြည်ဟည်းသွားသည်။

"ဟင် နိုးပြီလား ညီမလေး"

ခပ်သြသြမေးသံ။ တံအိမ်လေးဘေးဘက်မှ ကြားရပါသည်။

လှမ်းကြည့်လျှင် စစ်တို့အရွယ်လောက်ရှိမယ့် ဂူရွယ်တစ်ဦး။ နှုတ်ဆီးသွေးတက်စနှင့် ဖြစ်ပေမယ့် ဂိုးသားပုံပေါ်သည်။ တံအိမ်လေးဘေးရှိ အွယ်ဖျပ်ပေါ်မှာ နီးတောင်းရက်လှုပ်နေရာမှ လှမ်းမေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

စစ် ခေါင်းလေးညိတ်ကာ -

"ဟုတ်တယ်၊ စစ် ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ ဟင်"

နီးတောင်းယက်နေတဲ့ ထိုဂူရွယ် စင်ကြယ်စွာပြုံး၍ ခေါင်းလေး ဆတ်ပြုံး -

“ကျွန်တော့်ဘိုးဘိုးကို မြေမြှုပ်ထားတဲ့ပြန်မှာ မှတ်တိုင်အသစ် နိုက်ဖို့သွားတာ အပြန်မှာ အုတ်ဂူတစ်ဂူရှေ့လဲနေတဲ့ ညီမလေးကိုတွေ့လို့ ခိုးချိမ်းပြီးခေါ်လာတာ၊ ဆရာဝန်ခေါ်ပြကြည့်တော့ ရုတ်တရက် ရှောင်မြစ် တာ ဖိုလိမ်စရာမရှိဘူးတဲ့” ဆရာဝန် ဆေးတစ်လုံးတိုးပေးတယ်၊ ပြီးတော့ ညီမလေး အိပ်ပျော်နေတာ”

ညီမလေးလို့ စစ်ကိုခေါ်တဲ့ လူရွယ် စကားအဆုံးမှာ စစ်လေး သက်မရှည်လေးချရင်း ကံကောင်းလေခြင်းဟုလည်း တွေးမိလေသည်။ ဟုတ်တယ်၊ စစ် ကံကောင်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့် -

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ တကယ်ပါပဲ ကိုကို”

စစ်ရင်ထဲမှ တကယ့်အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သဘောထားမိသွား လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုကိုဟု ခေါ်ဆိုမိလျှင် ထိုလူရွယ် အားရဝမ်းသာ ဖြစ်လျက်။

“ကျွန်တော့်ကို ကိုကိုလို့ခေါ်တယ်”

“ကိုကိုပဲ ညီမလေးဆို”

“ဟာ”

ထိုလူရွယ် အတိုင်းအဆမဲ့ ဝမ်းသာကာ နှီးတောင်းလေး ရက် လုပ်နေရာမှ လွတ်ချပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်က ဆင်းလာသည်။ တံအိပ်လေးနဲ့ ဝရန်တာမှာရှိနေတဲ့ စစ်ဆီ သုတ်ခနဲလာကာ စစ် လက်မောင်းလေးကို

မေတ္တာအပြည့်ဖြင့် ဆွဲယူ၍ လိုက်လိုက်လှဲလှဲပြော၏။

“တကယ်၊ ညီမလေးက ကိုကိုရဲ့ညီမလေး တကယ်လှမ်းမယ့် ဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့၊ စစ်မှာ အားကိုးရာမရှိဘူးလေ”

“ညီမလေးရယ်”

လူရွယ်က တကယ်ပဲ စာနာသနားသွားကာ သွေးသားရင်းလို ချစ်ခင်သွား၏။ ညီမလေးကို ကြင်နာစွာ ပခုံးလေးဖက်လျှင် ညီမလေး သမှာ ဝမ်းနည်းမျက်ရည်တို့ ဝဲလေသည်။

“ဝမ်းမနည်းပါနဲ့၊ ညီမလေးနားမှာ ကိုကိုရှိပါတယ်၊ ညီမလေး မျှော်ကြည်တယ်ဆိုရင် ကိုကိုနားမှာ တစ်သက်လုံး နေသွားလို့ရတယ်၊ ညီမလေးဘဝ မဲ့တစ်ပေါက်မှ မစွန်းစေချူး”

“အဟင့်”

ပွင့်သစ်စ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ရှိုက်နိုးမိ၏။ ကိုကိုက နွေးထွေးစွာ ချွေဖက်၍ -

“ညီမလေး အားမငယ်ပါနဲ့၊ ကိုကိုလည်း အားမငယ်ခဲ့ဘူး။ ဆိုးဘိုးဆုံးပြီးကတည်းက ကိုကိုလည်း တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာ လေ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ကိုကိုလည်း ဝမ်းနည်းခဲ့တယ်၊ ကိုကိုကို အားပေးမယ့်သူ၊ စာနာမယ့်သူ မရှိခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုရဲ့ ဝမ်းနည်းစိတ်ကို

ကိုကိုထိန်းပြီး နေလာခဲ့တယ်။ နောက်တော့လည်း ဖြေသာသွားပါတယ်။ ညီမလေးလည်း မကြာခင် ဖြေသာနိုင်မှာပါ။ အဲဒီအတွက် ညီမလေး အားမငယ်နဲ့ လောလောဆယ် ကိုကိုတဲအိမ်လေးမှာ နေတတ်ရဲ့လား။

စစ ခေါင်းလေး တကယ်ညိတ်မိသွား၏။ ဘာ ပကာသနမှမရှိတဲ့ ကိုကိုတဲအိမ်လေးက စစအတွက် ခုချိန်မှာ စိတ်ချမ်းမြေ့ပူပေးနိုင်ခွင့် ဆုံး မဟုတ်လား။

စစလေး နေတတ်တယ်လို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ကိုကို တအားတက်ကာ။

“နေတတ်တယ်ဆို ဘာမှ ပုလင်မနေခဲ့တော့၊ ညီမလေး ဖေဖေရဲ့ အုတ်ဂူလေးသွားပြီး ညီမလေးဖေဖေကို ညီမလေး ကန်တော့ချင်ရင် ကိုကို လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“တကယ်လားဟင်”

“တကယ်ပေါ့ ညီမလေးရယ် ကဲ ညီမလေး ဆာနေပြီး မဟုတ်လား။ ညီမလေးနိုးလာရင်စားဖို့ ကိုကို ခွားနို့စစ်စစ် ကျိုထားတယ်။ ပြီးတော့ ကြက်ဥတွေလည်း ပြုတ်ထားတယ်။ ညီမလေးအားရှိအောင် စားဖို့ ကိုကိုယူပေးမယ်။ ခဏထိုင်နေနော်”

ပြောရင်းဆိုရင်း ကိုကိုက သွက်လက်စွာ တဲအိမ်လေးရဲ့ပိးဖိုနေထဲ ဝင်သွားလေသည်။

စစက တဲအိမ်လေးရဲ့ဝရန်တာနေရာမှာ ခင်းထားတဲ့ ထမင်းစား စားပွဲဟောင်းလေးအနားမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ မကြာပါဘူး ကိုကိုက ခွားနို့ကျိုထားတဲ့ သတ္တုအိုးလေးနဲ့ ကြက်ဥပြုတ်ထည့်ထားတဲ့ ပန်းကန်လေးကိုင်လာသည်။

လက်ကိုင်ကိုင်ပါးတဲ့ ကြော့ပန်ခွက်အဟောင်းလေးထဲ ခွားနို့ကို ဝရုတစိုက် ငွဲ့ထည့်ပေးသည်။

“ညီမလေး။ ခွားနို့အရင်သောက်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

စစလေး ခေါင်းညိတ်လျှင် ကိုကိုက ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ ကြည့်၍ စစလေး ဆံပင်ရှည်ကို ကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်ပေး၏။

“ညီမလေး။ နို့သောက်ပြီးရင် ကြက်ဥပြုတ်လည်း စားရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

“အဲဒါဆို ကြက်ဥအခွံတွေ ကိုကိုခွားပေးမယ်”

ကိုကိုက ပြောရင်းဆိုရင်း ကြက်ဥပြုတ်ကို အခွံခွားလေသည်။ ကိုကိုကို အငေးသားကြည့်ရင်း စစလည်း တကယ်ပဲ မျက်ရည်လည်၏။ ခုနေခါ မေမေနဲ့မမတို့ စစကို သတိရမယ်မထင်ပါဘူး။

စစကို ဂရုစိုက်ဖို့ဆိုတာ ဝေလောဝေ။ ခုလို ဂရုတစိုက်ဖို့တဲ့

ကိုကိုနဲ့ ဆုံရတာ စစလေး ဝမ်းမသာဘဲ မနေနိုင်။ ဝမ်းသာပျက်ရည်အေး  
များ ဝဲလျက်နင်း။ ကိုကိုစေတနာ၊ ကိုကိုမေတ္တာကို အသိအမှတ်ပြု  
ကိုကိုငဲ့ထည့်ထားတဲ့ နို့မန့်ခွက်လေးကို မော့သောက်၏။

ထိုအခါ စေရင်ထဲမှာ ကိုကိုမေတ္တာဓာတ်တို့ စီးပျောသွားခဲ့၏။



အခန်း (၃၆)

“လက်မခံနိုင်ဘူး မာမိ”

မောင်ခေတ် ယတိပြတ်ငြင်းလျှင် ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင် ဝန်းခနဲထ၏။

“ဘာပြောတယ် သားငယ်”

ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင် မေးသံကြီးက ဒေါသကြောင့် တုန်ခါနေတာမို့  
အဝမ်းမကမ်းတွင် ဧည့်ခန်းလိုက်ကာစလေးနဲ့ အကာအကွယ်ပြုပြီး ရပ်  
အထောင်နေတဲ့ ဒေါ်မိအိမ်ခေရာ ကိုယ်လေးပါ တုန်မတတ် ဖြစ်သွား၏။

“ပြန်ပြောစမ်း သားငယ်”

မောင်ခေတ်အပါး ရုတ်ခြည်းရပ်သွားကာ မောင်ခေတ် လက်

မောင်းလေးကို တဖျပ်ဖျပ် ပုတ်ခါ၍ ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင် မေးပြန်သည်။  
မောင်ခေတ်က မိခင်ကိုလည်း ငွေကြာညှို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စောင့်ကြည့်  
နေရှာတဲ့ ဖခင်နဲ့အစ်မဖြစ်သူကိုလည်း အားမနား ပြောလိုက်သည်က-

“ကျွန်တော် ခရမ်းပြာကို မချစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် လက်ထပ်နိုင်  
ဘူး မာမီ”

“ဘာ”

“ဘာပြောတယ်ကွ”

ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင်နဲ့ ဦးခေတ်သစ် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လို့သွားသည်။  
မောင်ခေတ် ဒီတစ်ကြိမ် သည်းခံနေဖို့ စိတ်မဝင်စားတာမို့ -

“ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီတို့ စီစဉ်သမျှ နာခံခဲ့တာတွေက

ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အစွန်းအထင်းချည်းပဲ”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

ဦးခေတ်သစ် အမိန့်ပေးသလိုပြော၏။ ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင်ကလည်း  
မခေပါ။

“ဪ... ဒယ်ဒီတို့မာမီတို့ စီစဉ်သမျှက အစွန်းအထင်းကြီးကြီး  
ဟုတ်လား။ သားဘာသာ ဇာတ်ရှုပ်တော့ကော အစွန်းအထင်းမဖြစ်ခဲ့  
လား”

“ဟာ မာမီ”

“အခုမှ မခံသိမခံနိုင် ဖြစ်မနေနဲ့ မောင်လေး”

မမ ရှားသရဖူက ယက်ခနဲဝင်ပြောလျှင် မောင်ခေတ် လက်သီး  
တွေ ဘာတွေ ဆုပ်မိသွားသည်။

သူ့မိသားစုဝင်တွေက သူ့ဘဝကို အမည်းစက်ဖြစ်အောင်  
အကြိမ်ကြိမ်လုပ်ခဲ့နဲ့မကဘူး။ ဟိုကောင်မလေး မဆင်မခြင်လုပ်တဲ့ကိစ္စကို  
မိ ဖော်ပြောနေတာက သူ့စာရိတ္တကို စော်ကားနေသလို ဖြစ်တာမို့-

“ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို ကျွန်တော်သိတယ် မမ၊ မာမီ  
တို့ မမတို့ ဘယ်လိုပဲ မြင်မြင်၊ ကျွန်တော် စောဒကမတက်ဘူး။ အခု  
ကျွန်တော်ပြောနေတာက ခရမ်းပြာနဲ့စီစဉ်တဲ့ကိစ္စ”

“ဟေ့ကောင်၊ ဒါက မိဘဝတ္တရားကွ”

ဦးခေတ်သစ် ဒေါသမထိန်းနိုင်တော့ပါ။ ပြတ်ပြတ်ကြီး ပြောချ  
၏။ ခေတ်ဘုရင် မျက်နှာကိုမဲ့လိုက်ပြီး -

“မိဘဝတ္တရားဆိုတာ သားသမီးရဲ့အရှက်သိက္ခာကို ပုံးမိ  
တာကွယ်ဖို့လည်း ပါပါတယ် ဒယ်ဒီ”

“ဘာ ဘာကွ”

ဦးခေတ်သစ် ရှေ့တိုးလာပြီး သားဖြစ်သူ၏ ရင်းဘတ်ကို ဆောင့်  
တွန်း၏။ ခေတ်ဘုရင် ကိုယ်ရှိန်ထိန်းလိုက်ပြီး -

“ဒယ်ဒီ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ တကယ်လို့ အဲဒီညက ပွင့်သစ်စနဲ့



ကိစ္စ ကျွန်တော့်ကို သေချာပေးသင့်တယ်။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ကျွန်တော် ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး။ အဲဒီညက အိမ်ဆေးသောက်ပြီး အိမ်ပျော်နေခဲ့တာ ဒါတွေကို ဒယ်ဒီတို့ ဘာလို့ နားလည်မှုမပေးနိုင်ရတာလဲ”

“ဟင်”

ဒေါ်ရွှေစင်နိုင် မျက်ဝန်းမှာ မီးတောက်မတတ် ဖြစ်၏။ မိဘကို ဒင်္ဂါက စာပြနေသည့် မဟုတ်လား။

“နားမလည်ပေးနိုင်ရင်တောင် ကျွန်တော့်ဂုဏ်သိက္ခာကိုနဲ့ပြီး ဖုံးဖိကာကွယ်သင့်တယ်။ ခုတော့ လူတကာသိအောင် မာမိတို့ပါးစပ်က ဖွင့်ပြောတယ်။ ဒါတင်မက ခရမ်းပြာကို မမကပါ ဖောက်သည်ချတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်မှာ ရှိစဉ်အရှက်သိက္ခာ လုံးဝကိုနဲ့သွားပြီ မာမိ”

“ဘုရားရေ”

ရှားသရဖူ ဘုရားတလိုက်သည်က ခံပြင်းစွာ။ ဘုရားတပြီ မောင်ဖြစ်သူနားတိုးလာပြီး -

“ဒီမှာ ခေတ်၊ ခေတ်ဘာခေတ် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်တဲ့ကိစ္စက ဆင်သေကို ဆိတ်သားရေနဲ့ဖုံးသလိုပဲ။ သိရဲ့လား။ အမှန်တရားကို ဖုံးဖိလို့ မရဘူး။ ခေတ်ကောင်မဲ့ရဲ့အေ ဘိုင်းခနဲကူသေကတည်းက ရင်ကွက်ဆဲ ခေတ်တို့သတင်းက နဲ့နေပြီ။ ဒီလို ဟိုလေးတကြော်ကြော်ဖြစ်နေတဲ့ အပုတ်နဲ့ကို မမတို့က ဘာနဲ့ဖုံးဖိရမလဲ။ ဖုံးဖိဖို့လည်း စိတ်မကူးဘူး”

ခေတ်ကောင်မရဲ့ ပိန်းမပျက်ဆန်တာကော ဘာကော မမတို့က နှုတ်ဆိတ် နေရင် ခေတ်တို့ ပိုပြီး အကဲတောင်နေကြမယ် မဟုတ်လား။ အခုတော့ ကိစ္စအပြတ်လေ။ ဒါကြောင့် မမတို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်ပြောပြီး ချင်ပြောနဲ့ စီစဉ်တာ ဒါကို ခေတ် ကန့်ကွက်စရာမလိုဘူး။ နားလည်လား”

“ဟုတ်တယ်။ သားငယ် ကန့်ကွက်လို့မရဘူး။ ငြင်းဆန်လို့လည်း မရဘူးကွ။ ယောက်ျားလေးအိပ်ခန်းထဲအထိ ဝင်အိပ်ရဲတဲ့ အဲဒီကောင်မ လေးရဲ့ ဓိဇက ပိန်းမပျက်ဓိဇ နားလည်လား။ ဒီလို ဓိဇပျက်နေတဲ့ ကောင်မနဲ့ သားကို ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒယ်ဒီတို့ နစ်ဖက်မိဘာ စံစဉ်မာ”

“ဒယ်ဒီတို့ စီစဉ်တိုင်း ကျွန်တော် မနာခံနိုင်တော့ဘူး”

“မင်းကွာ၊ ပြောလေ ကဲလေ၊ တောက်”

ဦးခေတ်သစ် ပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါသထလာကာ သားဖြစ်သူကို တကယ်ထိုးချဖို့ လက်သီးရွယ်လေသည်။ ခေတ်တုရင် ရှောင်ဖို့စိတ်မကူးပါ။

“ဒီမှာ သား ဘာမှထပ်မပြောနဲ့။ သားကို မာမိတို့ တိုက်လုံး လေးမှာ နေခွင့်ပေးလိုက်တာ ဟိုကောင်မလေးနဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေဖို့ မဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေတဲ့ သား စိတ်ဖြေသာအောင်လို့ နေခွင့်ပေးလိုက်တာ။ အဲဒါကို အခွင့်အရေး ပျိုးပြီး ကုန်ကမြင်းထနေတာ မသိရင်ခက်မယ်။ ဒေါ်မိပါ အလိုတူအလိုပါ”

မိသားစုစကားစစ်ထဲ ဒေါ်မိအိမ် ပါလာလျှင် ဒေါ်မိအိမ်ရင်ထဲမှာ မခံချင်ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်ဆို မေးစမ်းရမှာလေ။ မောင်ခေတ်နဲ့လေ လေး ရိုးရှင်းကြတယ်ဆိုတာ သူမလောက် ဒင်းတို့ သိမတုံ့လား။

ဒါတောင် ဒေါ်မိက အလိုတူအလိုပါတဲ့။ အလိုတူအလိုပါဆိုရင် တောင် အမြင်ရှင်းတယ်။ သဘောဖြူတယ်။ စာနာတဲ့ညွှာပြီး နားလည် တတ်တယ်လေ။

ဒီလို တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေတဲ့ မိသားစုကြားထဲမှာ အလုပ်လုပ် နေရတာက အပြောခံရတာနဲ့ မတန်ဘူး။ ဒါတင်မက “ကျွန်ကိုလည်း မယုံရ သားကိုလည်း မယုံဘဲ” ဆိုတဲ့ စကားက ဒေါ်မိအိမ်ရဲ့ ဖြူစင်စိတ် ကိုပါ စော်ကားသလို ဖြစ်သည်ဟု ဒေါ်မိအိမ် ခံစားရ၏။

ဒါကြောင့် ရပ်ပြီးနားထောင်မနေတော့၊ လှည့်ထွက်ခဲ့လျှင်-

“ဟမ်တို့ ဒေါ်မိကို အပြစ်တင်နေစရာမလိုဘူး။ ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်ကိစ္စပါ။ ဖြစ်လာသမျှ ကျွန်တော်ချည်းပဲ ခံယယ် မဆိုဝံ့တဲ့သူတွေ ကို မဆွဲထည့်နဲ့”

“ဪ မင်းက သတ္တိရှိနေတယ်ပေါ့လေ။ ဟုတ်လားကွ”

ဦးခေတ်သစ် ဘယ်လိုမှ နားမခံသာတော့ပါ။ သားရင်ဘတ်နဲ့ ဆွဲယူရင်း ပြောလျှင် -

“သတ္တိရှိတာ မဟုတ်ဘူး ဒယ်ဒီ၊ ရင်ဆိုင်နေတာပါ။ ဘဝက

အမည်းစက်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော်ဖျက်နာပေါ် စွန်းထင်းနေပြီပို့ ဘာနဲ့ မှ ဖျောက်ဖျက်လို့မရအောင် ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်အတွက် နောက်တစ် ကြိမ် နှလုံးသားမှာ အမည်းစက် အတင်မခံတော့ဘူး ဒယ်ဒီ”

“ဘယ် ဘယ်လို နှလုံးသားမှာ အမည်းစက်အတင်မခံတော့ဘူး ဟုတ်လား။ မင်း စကားက ဘာစကားလဲ”

“ကျွန်တော်မချစ်တဲ့မိန်းမကို မယူဘူး ဒယ်ဒီ”

“ဟေး”

“ဘာလဲ ခရမ်းပြာကို မယူဘူးလို့ ငြင်းတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

သူ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ခေါင်းညိတ်လျှင် ဒယ်ဒီ အံ့ကြိတ်၍ လက်သီးကို ခြောက်လိုက်၏။

“ငြင်းဦးကွ၊ ခွပ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း ထိုးချလိုက်၏။ အားခနဲ မအော်မိအောင် သူ ကျိတ်ခံလိုက်၏။

“မချစ်တဲ့မိန်းမတဲ့၊ မင်းချစ်နေတဲ့ကောင်မက မိန်းမကောင်း ဟုတ်လို့လား။ ဒီမှာ ချစ်တာ၊ မချစ်တာ ငါတို့မိဘအနေနဲ့ သောက်ဂရ မလိုက်ဘူး။ ငါတို့မိဘနှစ်ပါးစီစဉ်တာကို တစ်သဝေမတိမ်းနာခံ၊ အဲဒါ ဦးခေတ်သစ်ရဲ့အမိန့်၊ ဒါပဲ”

ဦးခေတ်သစ် အမိန့်ရသံနောက်မှာ ဒေါ်ရွှေစင်နိုင် ဖျက်နှာကို မော့ထားလိုက်သည်။

“ရွှေစင်နိုင်တဲ့ တစ်ခိုင်းတည်းရှိတယ်၊ မိဘက တစ်ဆိုရင် တစ်ပဲဖြစ်ရမယ်၊ နောက်ထပ် စောဒကတက်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ လာ ဒါလင်”

သားကို မိမိစီးစီးပြောဆိုကာ ခင်ပွန်းသည်ကို ဆွဲခေါ်သွားတော့သည်။ ဦးခေတ်သစ် ထွက်သွားတာ ရှိရုံလေးထွက်မသွား။ အခန်းထောင့်

ကပန်းအိုးကြီးကိုပါ ဆောင့်ကန်ခွဲပစ်ရင်း မိဘပါဝါပြသွားလေသည်။ ရှားသရဖူကလည်း ထိုနည်းတူစွာ။

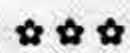
“ခရမ်းပြာလို နားလည်တဲ့မိန်းမမျိုးနဲ့ မမတို့စီစဉ်တာ မင်း အတွက် ကံကောင်းတယ်မှတ်၊ နောက်ဆို မင်းတစ်သက် မယားချေ့ မရှိဘူး။ ပေါက်လွှတ်ပဲစားမနဲ့ နှစ်ပါးသွားနေရမယ်၊ တောက်၊ ဆက်ပြောရရင် ခိုင်းရိုင်းခိုင်းစိုင်းစကားလုံးတွေ ထွက်ကုန်တော့မယ်၊ ပြောတာ နာခံ၊ ပေါင်းတာက ချစ်ဖို့မလိုဘူး။ မိဘစီမံတဲ့မိန်းမနဲ့ ပေါင်းရင် ပြီးပြီ နားလည်လား”

ပြောရင်းဆိုရင်း မောင်ဖြစ်သူကို အသည်းယားကာ ဆံပင်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး တစ်ချက်ဆောင့်ဆွဲ၍ ထွက်သွားလေသည်။ မောင်ခေတ်မဟုတ် မှာတော့ အထိုးခံရ၊ အနှိမ်ခံရ။

ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုတွေဖြစ်လာမလဲ။ ကြိုတင်တွေးတောဦး

အဖြေထုတ်လို့မခိုင်းအောင် ခက်ခဲနေပြီမဟုတ်လား။ ထိုပြဿနာခက်ခဲမှု ကြားထဲမှာ ဒေါ်မိဒီမိပါ အဆစ်ပါနေသေး။

အံ့ပါတော်၊ ဒီလိုမိဘနဲ့ အစ်မမျိုး တစ်ခါဆို တစ်ခါမှ မော့ဖူး မပိုင်တော်။



လှည့်မကြည့်ဘဲနေတော့မယ်၊ ငါက ကျန်းမာရေးကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။  
ခဏ ခဏ ဆေးရုံတက်နေရတာ၊ ညည်းတို့သားမိကြားဝင်တာနဲ့ ငါ့ကိုပါ  
ဘယ်လူမှ ဆေးရုံလိုက်မကြည့်ဘဲနေဦးမယ်၊ ကဲ မိစစ ညည်းသွားပါဟော့၊  
နောက် ဘယ်တော့မှမလာပါနဲ့၊ ညည်းမေမေဟာ ညည်းကို ညည်းအဖေ  
နဲ့အတူ သေသွားပြီလို့ မှတ်ပြီးသား၊ အခုမှ အသည်းပိုမနေနဲ့၊ ညည်း  
ကမြင်ကြောထလို့ ညည်းဘဝ ပစ်စလက်ခတ်ဖြစ်နေတာ သိရဲ့လား၊  
ကဲ ပြန်တော့၊ တကတဲ"

အခန်း (၃၇)

"အန်တီလုရယ်၊ စစ မှားတယ်ဆိုရင် စစ တောင်းပန်ပါတယ်"

"ဟဲ့ တောင်းပန်ရုံနဲ့ ပြီးရောလား မိစစ"

မေမေညီမ အန်တီလု ခါးခါးသီးသီးဖြစ်လျက် ပြောသည်။  
စစ ပြောတာတွေအပေါ် လုံးဝစဉ်းစားပေးလိုခြင်းမရှိစွာ။ စစ အရဲစွန့်၍

"မေမေ ကျေနပ်အောင် စစ တောင်းပန်မယ်လေ"

"ဘာ ညည်းမေမေကို တောင်းပန်မယ် ဟုတ်လား"

စစ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခေါင်းညှိတ်လျှင် အန်တီလုခါးပေါ် လက်  
တစ်ဖက်ထောက်၍ -

"ဒီမှာ ညည်းကို ခုလို လက်ခံစကားပြောနေတာသိရင် ငါ့ကိုမိ

ပြောရင်းဆိုရင်း စစကို တွန်းပစ်ကာ ခြံတံခါးကိုပါ သော့ခတ်  
ပိတ်လိုက်လေသည်။ တကယ်ဆို စစလေးကို အဒေါ်တစ်ယောက်အနေနဲ့  
ချော့ချော့မော့မော့ ပြောဆိုသင့်တယ်မဟုတ်လား။

ခုတော့ သရဲသဘက်နှင်သလို နှင်ထုတ်လေသည်။ စစက  
စစ မိုက်မဲမှုအတွက် မေမေခွဲမတို့ကို တောင်းပန်ချင်လို့ အန်တီလုကို  
အသနားခံခြင်း။ အန်တီလုပါ ခါးသီးနေတော့ စစဟာ မေမေတို့နဲ့  
မိပြီး ဝေးကွာရမယ့်အဖြစ်။

မမတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ပျော်နေလေရဲ့။ မေဖေအသုဘပြီး  
ညည်းနှင့် လက်မှတ်ထိုး မင်္ဂလာဆောင်ကာ ပြီးခါနီးတိုက်သစ်ပေါ် တစ်ပါ  
ညည်း ပြောင်းနေသည်က ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး။

မေမေက မေဖေဆုံးပါးတာထက် စစကို အခဲမကြတော့ ပို့ဖူး။

ပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်နေတာလေ။ အဲဒီအတွက် စေ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး။

မေမေခွဲမမနှစ်ယောက်နဲ့ အမျိုးအဆွေတွေ စေကို မေတ္တာမပေးနိုင်ပေမယ့် စေကို မေတ္တာပေးနိုင်တဲ့ ကိုကိုရှိတယ်လေ။

ဟုတ်တယ်၊ စေလေးကို ကြင်နာတဲ့ကိုကိုရှိတယ်။ နောက်ပြီး ကိုကိုချစ်သူ မမနှင်းညိုရှိတယ်။ အဲဒီအတွက် စေ ဝမ်းနည်းနေဖို့မလိုပဲ။ ဆင်းရဲချို့တဲ့စွာ နေထိုင်ရင်း စေဘာဝအတွက် အကောင်းဆုံးလမ်းကို ရွေးချယ်ဖို့ အချိန်ယူစဉ်းစားရမယ်။

စေ အခုလိုဖြစ်နေချိန်မှာ ဦးခေတ်ကိုလည်း မဆက်သွယ်သင့်ဘူးလို့ စေ ယူဆတယ်လေ။ စေ မိုက်မဲလို့ ဦးခေတ်လည်း သိက္ခာကွာရတယ် မဟုတ်လား။

ထိုသို့တွေးမိရင်း ဦးခေတ်ကို သနားကရုဏာဖြစ်လာသည်။ မြင်စကတည်းက စေရင်ထဲမှာ ဦးခေတ်က ပျော်ဝင်နေခဲ့သည်။ စေကို မကြည့်မှန်းသိပေမယ့် စေ ရှေ့တိုးနေတာ ဦးခေတ်ဘဝကို အမည်းစက်စွန်းစေချင်တဲ့ ချည်ရွယ်ချက်နဲ့ မဟုတ်ပါ။

အဖြူအစင် မြတ်နိုးတဲ့စိတ်နဲ့ပါကွယ်။ ခုတော့ ဟိုတော့ ဒီတော့နဲ့ စေ ခြေလှမ်းတို့ ဦးကျည်ရာမဲ့နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ် -။



အခန်း (၃၈)

“တို့”

စေဘေးနား ကပူးရှူးထိုး ထိုးရပ်လာတဲ့ကားလေး။

“အမေ”

စေ လန့်ဖျပ်သွားကာ ကိုယ်လုံးလေးကိုကွဲ၍ လမ်းဘေးဆင်းရပ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းလည်း ကားဘက်ကြည့်လျှင် ဟင်ခနဲ ဖြစ်ပြန်သည်။

“ဦးခေတ်”

ကားပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ခေတ်ဘုရင်ကိုမြင်တော့ စေ နှုတ်မှ

ခေါ်သံတိုးတိုးလေး ရုန်းထွက်သွား၏။

“စစ၊ မင်း ဘယ်တွေ့လျှောက်သွားနေတာလဲ၊ လာ ကားပေါ်တက်”

စစ လက်ဖျားလေးကိုဆွဲယူ၍ ပြောဆိုရင်း ကားပေါ်တက်စေသည်။ စစ ခေါင်းလေးယမ်း၍ -

“ဦးခေတ် လမ်း ဦးခေတ်သွားပါ”

“ဘာပြောတယ်ကွ”

“ဦးခေတ် သွားချင်တဲ့ဆီ ဦးခေတ်သွားပါလို့”

“ကျွတ်၊ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကားပေါ်တက်လို့ပြောတာကွ ဘာလို့ ကလန်ကဆန်လုပ်နေရတာလဲ”

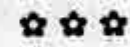
“ကလန်ကဆန်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ စစ တစ်ယောက်တည်း စစသွားချင်တဲ့ဆီ သွားမလို့”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ ခေါင်းမီးတောက် တော့မယ်ကွ၊ ပြောစရာ အများကြီးရှိတယ်၊ ကဲ ကားပေါ်မြန်မြန်တက်၊ လာစမ်းပါ”

ခေတ်ဘုရင် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။ ဒင်းလေး တစ်ဖွတ်ထိုး လုပ်ပေါင်းများလှပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ် မလိုက်လျှောနိုင်တော့ပါ။ ဇွတ်အတင်းဆဲ ဆွဲကာ သူမလေးကိုယ်ကို ကားပေါ်တွန်းတင်လိုက်သည်။

စစက မတက်ချင်ပေမယ့် ဇွတ်ဖြစ်နေတဲ့ ဦးခေတ်အပြုအမူကြောင့် ကားပေါ်တက်လိုက်မိရသည်။ ဦးခေတ် ပြောစရာရှိတာကို နားထောင်ပေးလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ပါ။

နားထောင်ပြီးရင် စစလျှောက်ချင်တဲ့လမ်းကို စစ လျှောက်မယ့် အကြောင်း ရင်ဖွင့်မယ်။ ပြီးရင် ဦးခေတ်နဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြတ်လိုက်မယ်ဟု။



ထိုအခါ ပွင့်သစ်စ ဆံပင်ရှည်က လေပြည်နဲ့အတူ တလွင့်လွင့်ဖြစ်လျက်။

“နေစမ်းပါဦး စစ၊ စစ စိတ်ထဲမှာ ဒီကိစ္စ ပေါ့ပေါ့သေးသေး ထင်နေလား”

“ဟွန်း ဘာဆိုလဲ”

“ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပြောနေတာကွ”

“ဟွန်း ဦးခေတ်ကလည်း ရယ်စရာတွေ ပြောနေပြန်ပြီ ဦးခေတ် ပြောနေတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို စစ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဟ ဝိတ်မဝင်စားလို့ ရမတဲ့လား။ မင်းလေး မဆင်မခြင် ကိုယ့်အခန်းထဲ လာဝင်နေတာ မသိရင် ကိုယ်က မင်းလေးကို ဖြားယောင်း စေတာသလို ဖြစ်တာမျိုး။ အဲဒီကိစ္စက ကိုယ့်ဘဝအတွက် ကိုယ့်နဲ့လုံး သားအတွက် ဘယ်လောက်ထိခိုက်နေလဲ စစရယ်”

“ဒါနဲ့ ဒါတွေက အချိန်တစ်ခုရောက်ရင် မမှားမှန်သွားမှာပါ ဦးခေတ်ရဲ့”

“စစ ပေါ့ပေါ့လေးမပြောနဲ့”

“ဟွန်း၊ စစ အလေးအနက်ပြောနေတာ ဦးခေတ်ရဲ့၊ တကယ် ပြောတာ”

ပွင့်သစ်စ ကိုယ်လုံးလေးနောက်ပြန်လှည့်ကာ ဦးခေတ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး လေးလေးနက်နက် အမူအရာအပြည့်ဖြင့် ပြောသည်။

အခန်း (၃၉)

“ဘာပြောတယ် ဦးခေတ်”

“မင်းလေးကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“အဟင့်”

ပွင့်သစ်စ ပန်းလေးပင့်ကာ ခွဲတဲ့တဲ့ရယ်မောလျှင် ခေတ်ဘုရင်

မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်၏။

“ဘာလဲ မင်းလေးက ကိုယ့်ကိုလျှောင်နေတာလား”

“နိုး နိုး”

ပွင့်သစ်စပြောရင်း ကန်ဘောင်ဘက် လျှောက်သွားမိသည်။

ခေတ်ဘုရင် အားမလိုအားမရဖြစ်လာကာ စစ်လေး လက်မောင်းနှင်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး -

“ကိုယ် အလေးအနက်ပြောနေတာကွ၊ ကိုယ့်ဘဝရဲ့အမည်စက်တွေအားလုံးကို ကိုယ်ဂရုမစိုက်ပေမယ့် စစ်နဲ့ဖြစ်ခဲ့တာကို ကိုယ် အလေးအနက်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ပြောနေတာ၊ စစ် မေမေတို့ လက်မခံတဲ့အခြေအနေမှာ စစ် ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်သွားနေမယ့်အတူတူ ကိုယ်စီစဉ်တာကို လက်ခံစမ်းပါ”

သူ လေးလေးနက်နက်ပြောနေသလောက် စစ်က နှုတ်ခမ်းလေး စုချွန်ပြီး မဲ့သည်က အသည်းယားစရာကောင်းနေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့လေး ပါးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကာ စုချွန်ပြီးမဲ့နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှားကို နမ်းမိသွား၏။

“အိုး”

စစ် ရှောင်လွှဲချိန်နောက်ကျလို့သွား၏။

“သွား ဦးခေတ်နော်”

စစ် တကယ်ရှက်ကာ ဦးခေတ်ရင်ဘတ်ကို တွန်းပစ်၏။ ဒါပြင် စစ် နွေးထွေးစိစွတ်သွားတဲ့ နှုတ်ခမ်းကိုလည်း လက်ခုံနွှဲထုတ်ရင်း ဦးခေတ်နဲ့ ဝေးရာကို လျှောက်သွားမိ၏။

“စစ်”

ခေတ်ဘုရင် ခေါ်ရင်း စစ် ကိုယ်လုံးလေးကို နောက်မှ လှမ်းဖက်လိုက်၏။

“ဦးခေတ်နော်၊ ဖယ် လွှတ်”

“မလွှတ်ဘူး၊ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲ အမြဲတမ်း လွန်လွန်ကျွံကျွံ တိုးဝင်လာတဲ့ မိန်းကလေးကို ကိုယ် မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး။ တစ်သက်လုံး အတွက် တွယ်ထားမယ်၊ ဖက်ထားမယ်”

“ဦးခေတ်နော်”

စစ် အသံလေး မနှစ်မြို့စွာ မာထန်သွား၏။

“စစ်ကို အနုကြမ်းစီးသလို မဆက်ဆံပါနဲ့၊ စစ် အရင်ကလို မပိုက်တော့ဘူး၊ ဖေဖေအုတ်ဂူကို နဖူးခွဲတိုက်ပြီး ကတိပေးခဲ့ပြီပြီ ဦးခေတ်ရဲ့”

သူဖက်ထားတဲ့လက်တွေကို ဖယ်ခွာသလို ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ပြီး စစ်ပြောလျှင် သူ့ရင်မှာ ဆူးစူးသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“စစ် ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆို”

“ဟွန်း၊ စစ်က ချစ်တာ ရိုးရိုးသားသား၊ ပြီးတော့ မေမေတို့ကို အရွံ့တိုက်ချင်တာလေ၊ နောက်ပြီး အမြဲတမ်း ပျက်နာထားကြီးနဲ့ စစ်ကို ဦးခေတ် နှင်ထုတ်တာကို မကျေနပ်လို့ မိုက်မိုက်ပဲပဲ ပြုမိသွားတာ ထကာယ်ဆို စစ်နဲ့ ဦးခေတ်က တစ်အိမ်ရာတည်းအိပ်ခဲ့ပေမယ့် မမတို့လို



ဘာဘာညာညာ လုပ်ကြတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟာ အရွယ်ရောက်နေတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေး တစ်  
အိပ်ရာတည်းရှိနေတာကို ဘယ်သူမှ ရိုးသားတယ်လို့ မထင်ဘူးကွ  
အဲလို မထင်တဲ့အထဲမှာ စစဖေဖေတောင် ပါသေးတယ်”

“အိုး အဲဒါ စစ အခွဲတိုက်တာ၊ ဖေဖေတို့ တစ်မျိုးမြင်ပြီး”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ကွ၊ ဒီမှာ စစ”

ခေတ်ဘုရင် ဇွဲမလျှော့လိုတော့ပါ။ သူ့ဘဝဟာ မိန်းမတွေနဲ့  
ပတ်သက်တိုင်း နာမည်ကောင်းမရှိခဲ့ပါ။ သို့ပေမယ့် တခြားမိန်းကလေး  
တွေနဲ့ ဖြစ်တုန်းက မ်ပြင်းတာပဲရှိတယ်။

စစနဲ့မှ မ်ပြင်းတာထက် ညွတ်ယိုင်နေတဲ့ ခံစားချက်တွေပဲ  
သည်။ သူ့အဖူးလွန်နေတဲ့ညက စစလေးရောက်လာလို့ သူ့စိတ်မလုံး  
ယောက်ျားဆိုတာ မူးနေရင် ဘာကိုမှ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းတာ မဟုတ်ဘူး  
သူ့ကိုယ်သူ သိတယ်။

အဲဒါကြောင့်မို့ စစလေးကို နှလုံးသားမှာ စွဲငြိနေတဲ့ခံစားချက်  
တွေ ဖြစ်တည်နေခဲ့တာလေ။

နောက်ပြီး စစလေးကို ဖက်ခွလုံးလို တကယ်ပွေ့ပိုက်ဖက်တယ်  
ပြီး အိပ်မောကျနေတဲ့သူ အဖြစ်က တကယ်အသိဝင်လာတော့ ရင်ထဲ  
တဒုတ်ဒုတ် ခုန်စေသည်။

ရှက်စိတ်တွေကြောင့် သူ ပေါက်ကွဲနေတာနဲ့ တိုခံစားချက်တွေ  
ဘေးရောက်ကုန်တာ။ ခုတော့ ဘေးရောက်နေတဲ့ ခံစားချက်တွေကို  
ရင်ခွင်အလယ်တည့်တည့်ပြန်ထည့်ရင်း ပြောနေခါမှ သူမလေးက ရှောင်  
ဖယ်နေသည်။ ရှောင်ဖယ်နေလေ သူ့ရင်အခုန် မြန်လေဖြစ်တာမို့ -

“စစရယ်၊ ကိုယ်တို့လက်ထပ်ပြီး အေးချမ်းတဲ့ဘဝလေး တည်  
ဆောက်ကြအောင်လား နော်”

“ဟင့်အင်း စစ ငယ်သေးတယ်၊ ဘဝအတွက် ရွေးချယ်ခွင့်တွေ  
အများကြီးရှိသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ဖေဖေဟာ စစအတွက် အသက်ပါပေး  
သွားတာလေ၊ အဲဒီအတွက် အရာရာကို ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ နေသွားရ  
မယ်ဆိုတာ စစသိလာတယ်။ ဒါကြောင့် ဖြစ်ပြီးတဲ့အကြောင်းတွေကို  
ပြည်ဖုံးကားချပြီး ဘဝလမ်းကို အရိုးသားဆုံး ဖြတ်သန်းမယ်၊ စစလည်း  
စစဘဝကို စစ ဖြတ်လျှောက်မယ်၊ ဦးခေတ်လည်း ဦးခေတ်ဘဝကို  
ဖြတ်လျှောက်၊ အကောင်းဆုံးက ဦးခေတ် မိဘစီစဉ်တဲ့အတိုင်း ခရမ်းပြာ  
နဲ့ ပေါင်း”

“တော်စမ်းပါ၊ ဆက်ပြောနဲ့နော်၊ ခရမ်းပြာနဲ့ပေါင်းချင်မှတော့  
စကို အသည်းအသန် ရှာဖွေနေမှာမဟုတ်ဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့ပြောနေမှာ  
မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ် စစကိုပဲချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ချင်တယ်၊ ပေါင်းချင်တယ်  
ကွာ”

“ဟွန်း ဇွတ်”

ပွင့်သစ်စ မျက်စောင်းတဖိုင်းဒိုင်းထိုးလိုက်သည်။ ထိုလို မျက်စောင်းထိုးလေတော့ ခေတ်ဘုရင် ပို၍ အသည်းယားလာသည်။ ထိုခေတ်ဘုရင် လက်မြန်စွာ ပွင့်သစ်စလက်တစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူ၏။

“အဲ”

“ဘာမှမပြောနဲ့”

ခေတ်ဘုရင်ပြောရင်း သူမကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ခိုပြီး ကားထဲ တင်လိုက်၏။

“ဦးခေတ်”

ပွင့်သစ်စ အော်ဟစ်ရင်း ခေတ်ဘုရင် ရင်အုံကို လက်သီးဖြင့် ကျစ်ကျစ်နဲ့ ထု၏။ နှုတ်ကလည်း -

“စစကို မတရားမလုပ်နဲ့နော်၊ စစ အော်လိုက်မယ်”

“အော်၊ ကြိုက်သလောက်အော်”

ခေတ်ဘုရင် ပို၍ ဇွတ်တရွတ်ပြုကာ ကားကို ဒေါသနဲ့ ဖောင်းထွက်ခဲ့၏။ လက်တစ်ဖက်က ကားလက်ကိုင်ထိန်းရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်က စစကို ဖက်ချုပ်ထား၏။

“ဦးခေတ်နော်၊ စစ ဆန္ဒမပါဘဲ အဲလို မဆင်မခြင်မလုပ်နဲ့”

“လုပ်မယ်၊ စလေးလိုပဲ မဆင်ခြင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ပွင့်သစ်စ မကျေနပ်ဖြစ်ကာ ငိုချ၏။

“ငို ငိုပေါ့”

ခေတ်ဘုရင်က ခုချိန်မှာ အရင်တုန်းက ပွင့်သစ်စလေးလိုပဲ ဆင်ခြင်တုံတရားမဲ့နေပြီး မဟုတ်လား။ ကားကို လိုရာမောင်းလျှင် -

“ဟင့် ဦးခေတ်၊ စစကို မချစ်ပါဘူး”

“အောင်မယ် ဘာလို့မချစ်ရမှာလဲ၊ ချစ်လွန်းလို့ကွ၊ ချစ်လွန်းလို့”

“ချစ်ရင် စစအလိုလိုက်ရမယ်လေ”

“နောက်တော့လိုက်မယ်”

“ဟင့်အင်၊ အခုလိုက်ရမယ်၊ ဦးခေတ် စစကို တကယ်ချစ်ရင် ချစ်ချင်း ကားရပ်ပေး”

ခေတ်ဘုရင် ခေါင်းယမ်းရင်း ကားကို အရှိန်မြှင့်၏။

“ဟီး ဟီး ဦးခေတ် စစကို မချစ်ဘူး။ စစသိတယ်၊ စစကို

အနိုင်ကျင့်ချင်လို့ မဟုတ်လား။ ဒီကောင်မလေး ငါ့ကို အမြဲတန်း စိတ် နာကျင်ပေးတယ်။ အဲဒီအတွက် နောင်တရအောင် တစ်သက်လုံး ဖုက္ခပေးဖို့

သူမယ်ဆိုတဲ့ အတ္တစိတ်နဲ့ မဟုတ်လား။ စစ သိတယ်။ ဖေဖေရေ စစ မနိုက်တော့ပါဘူး။ စစကို ဒီလူကြီးလက်ထဲက လာကယ်ပေးပါနော်။

ကိုကိုရေ စစကို လာကယ်ပါ။ ဟီး ဟီး ဟီး”

“ဟာ ဒီကောင်မလေး”

ခေတ်ဘုရင် ရင်ထဲမှာ တကယ်ထိရသွား၏။

“စစကို မချစ်တဲ့လူကြီးလက်ထဲက လာကယ်ကြပါ”

“ကျွတ် စစ”

သူ ချက်ချင်း ကားကို လမ်းဘေးတိုးရပ်လိုက်သည်က စတင်ချစ်ကြောင်း လက်တွေ့ပြဖို့ ဖြစ်သည်။

“စစရယ်၊ စစကို မောင် တကယ်ချစ်တာပါ”

ပွင့်သစ်စ မျက်ရည်တွေသုတ်ရင်း -

“မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ချစ်တယ်၊ ချစ်လို့ အခု ကားရပ်ပေးတယ်။ ကျေနပ်ပြီးလား”

ပွင့်သစ်စ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လျှင် ဟုတ်ပါရဲ့ ကားကို လမ်းထဲတိုးရပ်ထား၏။ ဦးခေတ်ဘုရင်က ပွင့်သစ်စကို စိုက်ကြည့်ရင်း -

“ကဲ ယုံပြီလား၊ စလေး”

“အင်း”

ခေါင်းလေးညိတ်ရင်း မျက်ခနဲဆို ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ကားထဲမှာ ဆင်းလျှင် ခေတ်ဘုရင် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“စ”

“အဟင့် စကိုချစ်ရင် စဆန္ဒကို လိုက်လျောပေါ့”

သူ့ရင်မှာ မောမောလျှာလျှာဖြစ်သွားသည်။ ချစ်ရင် စဆန္ဒကို လိုက်လျောတဲ့။ ထိုစကားနဲ့တင် ခေတ်ဘုရင် အချည်နှောင်ခံရလေသည်။

“မလိုက်လျောရင် ဟိုမှာကြည့်”

ပွင့်သစ်စ လက်ညှိုးထိုးပြရာဆို သူ့အကြည့်ရောက်သွား၏။ ဦးနှောက်ခန်းတုံး။

“စစဆန္ဒကို မလိုက်လျောရင် စ ခုချက်ချင်း သွားတိုင်လိုက်သေး ဘာထင်နေလဲ”

“ဟာ”

ခေတ်ဘုရင် မျက်လုံးတကယ်ပြူးရ၏။

“စကို ဟိုလူကြီး အတင်းအဓမ္မ အားတင်ပြေးတယ်လို့လေ”

သူ မျက်လုံးပြူးရုံတင်မက ပါးစပ်ပါအဟောင်းသား ပွင့်၏။

ဒီကောင်မလေး သူ့အချစ်နဲ့သူ့ကို ချည်နှောင်ကာ ထိုရဲစခန်းထဲ ဝင်သွားဖို့ ခြံဦးလှည့်လျှင်။

“စ”

“မခေါ်နဲ့၊ စကိုချစ်ရင် ပြန်တော့”

“စရယ်”

ခေတ်ဘုရင် ဘယ်လိုမှ ဇွတ်မဖန်တီးသာတော့ပါ။ ချစ်စိတ်က  
စအလိုတိုင်း နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ။ ထိုအခါ -

“ခစ် ခစ်”

ပွင့်သစ်စ သဘောတကျပျယ်မိသွား၏။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီလူ  
ကြီး စစနဲ့ ဇွတ်လုပ်တာချင်း ပြိုင်ရင် ရှုံးသွားမှာပေါ့ ဦးခေတ်ချဲ့။

စက အရင်လို မဆင်မခြင်ပြုတတ်တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်တော့  
ဘူးဆိုတာ ခေါင်းထဲထည့်ထားပေါ့။

“ခစ် ခစ် ခစ်”



အခန်း (၄၀)

“ဒေါ်မိ”

မမကြီးခေါ်သံက စူးစူးရှရှနဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်  
အောင် ဒေါသထောင်းထောင်းထနေ၏။

“ရှ ရှ လင်”

ဒေါ်မိအိမ်လည်း အယောင်ယောင်အနုနုဖြင့် ထူးမိတာ ဂုဏ်က  
နဲ့ ဓူလင် ဖြစ်လေပြီ။ ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင် လက်တစ်ဖက်ခါးထောက်နှင့်  
အားခနဲ ရောက်လာပြီး -

“သားငယ်ကော”

“မ မသိဘူးလေ မမကြီး”

“ဘာ”

ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင် လက်တစ်ဖက်မြောက်တက်သွားသလို ရိုက်ချ လိုက်သည်က အားအပြည့်နဲ့။

“ဖြန်း”

“ဟာ”

ဒေါ်မိအိမ် ပါးတစ်ဖက် မီးလောင်ခံရသည့်နှယ် ပူလောင်သွား ကာ တစ်ကိုယ်လုံးပါ ချာခနဲလည်သွား၏။

“အဲဒါမသိဘူးလို့ပြောဦး”

ဒေါ်မိအိမ် အံတင်းတင်းကြိတ်မိသွား၏။ ကိုယ်ကိုလည်း ပြန် ထိန်း၍ ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင်ကို ပြန်ရိုက်ကြည့်သည်။

“ညည်းကဘာလဲ၊ ခံကြည့်တာလား”

“ကြည့်တယ် ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင်”

“ဟင်”

ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင် အသားတဆတ်ဆတ်တုန်သွား၏။ ကိုယ်က ထမင်းကျွေးထားတဲ့ အခိုင်းအစေမက ကိုယ့်ကိုဖက်ပြိုင်အံ့တုသလို ကြည့် လာခြင်းမို့ ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင် ပို၍ ခံပြင်းသွား၏။

လက်နှစ်ဖက်လုံးကို စုံမြှောက်ပြီး ဒေါ်မိအိမ်၏ပါးနှစ်ဖက်ကို

ဖြတ်ရိုက်ချ၏။

“ကြည့်ဦးဟဲ့ ကျွန်တတ်မရဲ့၊ ငါလိုမိန်းမကို”

ဒေါ်ရွှေစင် ပြောစကားပင် မဆုံးလိုက် ဒေါ်မိအိမ် နောက်ဆုတ် လိုက်လျှင် ဟန်ချက်လွဲသွားတဲ့ ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင် ကိုယ်ရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဝုန်းခနဲ ကျသွား၏။

“အား”

ကိုယ်လုံးကြီး ဝုန်းခနဲအကျမှာ နဖူးက ထမင်းစားခုံနဲ့ ဆောင့် မိပြီး ဒေါ်ရွှေစင်ခိုင် မြင်လွှာ ချာချာလည်ကာ။ ဒေါ်မိအိမ် ဆွဲမထူ ပဲ့ပဲ့ကြီး ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်၊ ဟမီ၊ ဟမီ ဘာဖြစ်တာလဲ ဒေါ်မိ”

မိခင်နောက်လိုက်လာတဲ့ ရှားသရဖူ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ကာ မေး၏။

“နင်အမေ နင်မေးကြည့်”

ဒေါ်မိအိမ် အရင်လို လေးလေးစားစား မဆက်ဆံတော့ပါ။ ခပ်မာမာပဲပြောလျှင် ရှားသရဖူ အံ့ဩလွန်းကာ -

“ဘာ ဘာပြောတယ် ဒေါ်မိ”

မိခင်ကို ဆွဲမထူတော့ဘဲ ဒေါ်မိနား ရှားသရဖူ ပြေးကပ်သွား၏။

“နင် ကြားသားပဲ ရှားသရဖူ”

“ဘယ် ဘယ်လို ခေါ်လိုက်တယ်၊ ရှားကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက် တယ် ဒေါ်မိ”

“ရှား သရဖူလေ”

“ဟင် ခေါ်ဦး”

ဒေါ်မိအိမ် အထိပခံတော့ပါ။ ထမင်းစားပွဲကို ပတ်ရှောင်လျှင် ရှားသရဖူ ဝိဇ္ဇာပြင်သွား၏။ စားပွဲပေါ်က ဟင်းပန်းကန်တွေနဲ့ ကောက် ပေါက်၏။

“ကျွန်စုတ်မ၊ ငါ့ကို ရှားသရဖူတဲ့”

“နင့်နာမည် ရှားသရဖူလေ၊ ဒါကြောင့် ငါခေါ်တာ”

“တောက် ကောင်မကြီး။ နင် ငါ့နာမည်ကို ခေါ်ခွင့်မရှိဘူး။ ကျွန်စုတ်မရဲ့”

“ဒုန်း ချမ်း ဂလမ်း”

ကောက်ပေါက်သံတွေ ညံ့စီးသွားသော်လည်း ဒေါ်မိကို မမှန်း

“အား”

ပစ်လဲနေတဲ့ ဒေါ်ရွှေစင်နိုင်ကိုယ်ပေါ်ကို လွင့်စဉ်ကျလျှင် ဒေါ်ရွှေစင်နိုင်ပျက်မှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်လျက်၊ နာနာကျင်ကျင် အော် ၏။ ဒေါ်မိက ရှောင်ရှားရင်း -

“ဒီမှာ၊ နင်တို့သားအမိ အနိုင်ကျင့်ပေါင်းပျားနေပြီ၊ နင်တို့

သားအမိ အနိုင်ကျင့်လွန်းလို့ ဘယ်အိမ်ဖော်မှ နင်တို့အိမ်မှာ အလုပ် လာမလုပ်တာ၊ ငါက မောင်ခေတ်လေးကိုသနားလို့ သည်းခံပြီးလုပ်နေ တာ၊ အခု မောင်ခေတ်လည်း မရှိတော့ဘူး”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်တို့ တိတ်တိတ်လေး ဒီနေ့ ဖာလာဆောင်ပေး ပို့ စီစဉ်တာကို ငါပြောပြလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်ခေတ် ဒီတိုက်ခိုက် က ပြေးသွားပြီး”

“ဟင် သစ္စာဖောက်မ”

သားအမိနှစ်ယောက် နာတာကျင်တာထက် ဒေါ်မိအိမ်ကြီးကို ကိုက်ပဲ့ပစ်ချင်စိတ်ထ၏။ သူတို့မိသားစု ကိုက်စီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စကို ဒင်ကြီး က ဖော်ကောင်လုပ်လိုက်သည်။ အခု ဧည့်ခန်းမှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက် နေပြီ။ ဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာထက် သူမတို့မိသားစု အစီအမံပျက် အောင်လုပ်တဲ့ ဟာမကြီး။ ဒင်းကို အကြောင်းပြရမယ်။ ဒေါ်ရွှေစင်နိုင် ကုန်းရုန်းထပြီး ဒေါ်မိအိမ်ကို ခုန်အုပ်၏။

ရှားသရဖူလည်း လက်ပြန်၏။ ဒေါ်မိအိမ်ဆံထုံးကို ဖမ်းဆွဲ၏။ ထိုအခါ သားအမိနှစ်ယောက်ကြားအလယ်မှ ဒေါ်မိအိမ် ကိုယ်ကို ဝင်ချပြီး သုတ်ခနဲပြေးထွက်၏။

သို့သော် လက်ရှိရှိတွေမြန်နေတဲ့ သမီးခွဲအမေ။ ဒေါ်မိအိမ်ကို မမိဘဲ မအေကသမီးကို ခုန်အုပ်သလိုဖြစ်ကာ သမီးကလည်း မအေဆံပင် ကို ဆွဲသလို ဖြစ်၏။

မာနခွဲဒေါသတွေကြောင့် သမီးခွဲမအေ ဘာကိုမှမမြင်၊ ဆံပင် ဆွဲသူကဆွဲ၊ ဖက်လုံးပြီး ပိရာကိုက်သူက ကိုက်နှင့်။

“အား”

“အား”

နှစ်ယောက်သား နာကျင်စူးစူး အော်ဟစ်လိုက်တဲ့အသံများ လျှံထွက်၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မိအိမ် လှည့်မကြည့်မိ။ ထိုတိုက်ကြီးခွဲဝေးရာ ပြေးထွက်ခဲ့လျှင် ဘဝခွဲခံစားချက်တွေ လွတ်မြောက်ခွင့်ရလေပြီ။

သူမလိုပဲ မောင်ခေတ် လက်လွတ်ထွက်ခွင့်ရတာ ကံကောင်း သည်ဟု ဒေါ်မိအိမ် ကျေကျေနပ်နပ် ခံစားနေရသည်။

မကျေမနပ် ခံစားနေရသည်က ဦးခေတ်သစ်။

အော်သံတွေကြောင့် ဧည့်သည်တွေထားခဲ့ပြီး အတွင်းဘက် ဝင်ကြည့်ခါမှ သမီးခွဲအမေ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ရင်း ငယ်သံပါအောင် နာနာကျင်ကျင် အော်ဟစ်နေတဲ့အဖြစ်။

ဧည့်သည်တွေလည်း ပြေးဝင်လာပြီးကြည့်လျှင် မျက်လုံးတွေ ပြူးလျက်။ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ။ မေးရင်းမြန်းရင်း ဆူဆူညံညံဖြစ်ကာ

နောက်ဆုံးသိလိုက်ရသည်က သတို့သားလောင်း ခေတ်ဘုရင် ထွက်ပြေး သွားပြီတဲ့။

ထိုအခါ ခရမ်းပြာ ငိုချင်းချသည်က။

“ဟီး ဟီး ဟီး”



အခန်း (၄၁)

“ဘိုဘို ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

“ဘာကိုလဲ”

“ဆော် တစ်မွေ့ကွာ”

ဖစ်တာပြောလျှင် ဘီယာသောက်နေရင်းတန်းလန်းနှင့် ဘိုဘို မျက်လုံးက ဘီယာဆိုင်အပြင်ဘက်မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော ကောင်မလေးကို လှမ်းကြည့်ဖြစ်၏။

ဆံပင်ရှည်ကြီးကို သိုးမွေးကွင်းဖြင့် စည်းနှောင်၍ ကျောပြင် နောက် တစ်ဖြောင့်တည်းချထား၏။ ချည်ပွင့်ထဲဘီအနီလေးနှင့် ဆွယ်တာ

နှစ်ပင်လိမ်ပရာပိုင်

အကျီ ခါးမတိုမရှည်လေး တွဲဝတ်ထားတာမို့ ကိုယ်လုံးလေးက ပန်းချီ ဆွဲထားသလို အလှတို့ ဖွံ့ကြွနေသည်မှာ သူတို့စိတ်ကို ညှို့ထားနိုင်သည်။

မျက်နှာလေးမမြင်ရပေမယ့် မြင်လိုက်ရတဲ့ကိုယ်နောက်ပိုင်းအလှ လေးနဲ့တင် ဘိုဘိုစိတ်က ဖစ်တာနည်းတူ ညွတ်၏။

“လိုက်စို့ကွာ”

ဘိုဘိုပြောရင်း ထိုင်ရာမှထကာ ဘီယာဖိုးပိုက်ဆံ ချက်ချင်းရှင်း ပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်၏။ ဖစ်တာနဲ့ ဘိုဘို တွဲမိပြီးကတည်းက ဇေတု ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် စစ်က အန်ကယ်သုဇယ်ချင်း ခေတ် ဘုရင်တို့၏ နှစ်ပင်လိမ်ဖြစ်တဲ့ဇာတ်လမ်း ကြားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းကတည်း က မိန်းကလေးတွေအပေါ် တန်ဖိုးထားစရာလို မမြင်တော့ပါ။

သူက အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ တန်ဖိုးထားသလောက် စစ်က နောက်ကွယ်မှာ မြေလိမ်ရှုပ်နေတယ် မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် ခံစားမှုတွေ မလေးနက်နိုင်တော့ပါ။ ပျော်သလို နေလို့ရတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတွေ ဖန်တီးတတ်တဲ့ဖစ်တာနဲ့ တွဲမိပြီး သူတို့ နှစ်ယောက် ခြေသရမ်းနေခဲ့ကြသည်။

ဖစ်တာက နိုက်ကာလပ်က ကောင်မလေးတွေနဲ့ ဇယားဇြိတတ် သလို ခုလို ချို့တဲ့နွမ်းပါးသော အဖိုးအစင်းမိန်းကလေးတွေကို စကားလုံး တွေ လှိုင်လှိုင်သုံးရင်း ရင်းနှီးမှုအရယူ ထို့နောက်ပိုင်း ဘာညာဘာညာ



ဇာတ်လမ်းလေးတွေ ငြိကြ။ ပြီးတော့လည်း ဖုတ်ဖက်ခါ လှည့်ပြန်ခြင်းဖြင့် ဇာတ်လမ်းတွေ မရိုးအောင်ဖန်တီးကာ အပျော်တွေကိုခန့်မိသည်။

“ကလင်ကဟာကလေးတွေက တစ်ဖို့ရင်ဖိုရသလို ဒီလို အဖြူ ထည် အရိုးလေးတွေကလည်း ဖိလင်တစ်မျိုးရှိတယ်ကွ”

“အဲဒါကြောင့် မင်းကို ဆရာတင်ထားတာကွ”

“ဟား ဟား ဟား”

ဘိုဘို ပြောလျှင် နှစ်ယောက်သား ရယ်မောလျက် ထို ကောင်မလေးနောက် အရှိန်မြှင့်လိုက်၏။ မိလာလျှင် -

“ဟေ့ ညလေး”

နှစ်ယောက်သား ကောင်မလေး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ဝင်ကပ်သည်။ ဗစ်တာက နှုတ်သွက်၏။ ဘိုဘိုက ကောင်မလေးပျက်မှာ လေးကို အမိအရကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းလေးက ပူးစို့ရဲ့လားပေါ့။

“ဟင် စစ”

ဘိုဘိုနှုတ်မှ တအံ့တဩ ခုန်ထွက်သွား၏။ စစလည်း ခြေလှမ်းလေးကန့်ကာ ကြည့်လိုက်တော့ ဘိုဘို။

“ဘို”

“အေး နင် ဘယ်တွေ့ရောက်နေတာလဲ ဘိုဘို ရှာလိုက်ရတာ ကွ။ လာပါ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်”

ဘိုဘိုက အရင်လို ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောလျှင် စစလည်း ဝမ်းသာ သွား၏။

“အေးပါ ဘိုကလည်း”

“လာ ငါ ကားပါတယ်”

ဗစ်တာအချက်ပြတဲ့အတိုင်း ဘိုဘို ပြော၏။ စစလည်း သူငယ်ချင်းနဲ့ စကားပြောချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ပါခဲ့ကာ။ ဗစ်တာက ဘီယာဆိုင်နားမှာ ရပ်ထားတဲ့ သူ့ကားကို မောင်းယူလာပြီး ဘိုဘိုနဲ့စစကို ကားပေါ်တင်ခေါ်လာရင်း ရင်ထဲမှာ ကနိတ်မြူး၏။

ဒီကောင်မလေးကို ဘိုဘိုနဲ့ ကတည်းက ဗစ်တာ ခြွေကစားချင်ခဲ့သည်။ ခုတော့ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်၊ ပျော်ပျော်မြူးမြူးလေး ခြေဆေးရုံမက ကြာမန်လေးကို စိတ်ရှိတိုင်း ဆွတ်ရုံသာ။

အတွေးလေး တမြူးမြူးဖြစ်နေတဲ့ ဗစ်တာက ကားကို သူတို့ ဝံမြန်းရာ ဗိမာန်ရေ့ရပ်၏။ ဘိုဘိုနဲ့စစက ကားနောက်ခန်းမှာ စကား တပြောပြောနဲ့ မဆုံတာကြာပြီးဖြစ်တာမို့ စကားတွေ ပြောမကုန်။ အထူးသဖြင့် စစတို့မိသားစုအရေး။

“ဘာမှ စိတ်အားမငယ်ပါနဲ့ စစရယ်၊ ဘိုက စစသူငယ်ချင်း အရင်းကြီးပါ။ စစ ဘာဖြစ်ချင်လဲ စဉ်းစားလေ၊ ဘို ကူညီမယ်”

“ဟေ့ ဘိုဘို ရောက်ပြီကွ”

ဘိုဘို စကားမဆုံးသေး ဗစ်တာအသံကြားရ၏။ ကြည့်လိုက်  
တော့ ကားလေးက သူတို့ပျော်ပွဲခွဲလေ့ရှိတဲ့ ဗိမာန်ရှေ့မှာ အခန့်သားရင်လုံး  
ဘိုဘိုရင်ထဲ ကိုတ်ပြီးအပျော်ခဲကာ သူမလေးကို စကားလုံးတွေနဲ့ နှုတ်ခေါ်  
သည်။ သူမလေးကလည်း သူ့စကားလုံးတွေထဲမှာ ပျော်ဝင်နေပြီဆိုတော့

“လာ စစ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဒီမှာ ငါတို့ အပန်းဖြေတဲ့အိမ်လေး ခဏနားရအောင် ပြီးတော့  
စစ ပြန်သွားမယ်ဆို ဘိုလိုက်ပို့ပေးမယ်၊ လာပါ စစရဲ့”

ဘိုဘိုက လိုက်လျှောက်ပျံ့ပျံ့ကြီး ပြောနေတော့တာမို့ စစ အား  
နာကာ ကားပေါ်ကဆင်း၏။

“လာကြ”

ဗစ်တာ ဦးဆောင်ခေါ်၏။ စစက အိမ်လေးကိုကြည့်ပြီး ဦးခေတ်  
ရဲ့ တိုက်လုံးလေးကို သတိရ၏။ ဘိုဘိုဘိုချီတိုက်အိမ်လေးက လေးထောင့်  
ဆန်ဆန်။

ဦးခေတ်ရဲ့တိုက်လုံးလေးက ကမ္ဘာလုံးလို လုံးလုံးဝန်းဝန်း၊ ပုံစံ  
မတူတဲ့ တိုက်ကလေးချင်း ယှဉ်ကြည့်ရင်း ဦးခေတ်ကိုပါ သတိရလာသည်။  
ဦးခေတ်ရယ်၊ စစကို နားလည်ပေးပါနော်။



အခန်း (၄၂)

“ကိုထွန်းကလည်း ဘာဖြစ်လို့ စစလေးကို တစ်ယောက်တည်း  
လွှတ်လိုက်ရတာလဲ”

နှင်းဥက စစလေးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မေးလေသည်။  
ထွန်းအိုင်က မြီပြင်ဘက်ထွက်၍ ညီမလေးလာရာလမ်းကို တစ်ခုခု  
ငေးကြည့်၏။ ညီမလေးပုံရိပ်ကို မမြင်လျှင် သက်မရှည်ချ၍ -

“ကိုထွန်းမလွတ်ပါဘူး နှင်းဥရယ်၊ ညီမလေးက အလုပ် တစ်  
နေရာရာလုပ်ပါရစေ ဘာညာနဲ့ ပြောဆိုထွက်သွားတာ၊ ကိုထွန်း အတင်း  
တားရင် ချွပ်ချယ်တယ်ဘာညာနဲ့ ထင်မှာစိုးလို့ သွားခွင့်ပြုလိုက်တာ”

“ဟွန်း ခွင်ပြုရင်လည်း နှင်းဥကိုပြောပေါ့၊ နှင်းဥ အဖော်လို့ပဲ သွားမှာပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ နှင်းဥရယ်၊ ကိုထွန်းမေ့သွားတယ်၊ နောက်ဆီ ညီမလေး တယ်သွားသွား နှင်းဥကို အဖော်ထည့်ရမယ်”

“ကဲပါ၊ နောက်ကနောက်၊ ခုကခု အခု ညီမလေး ပြန်မရောက် သေးဘူး၊ အချိန်တွေနောင်းနေပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုထွန်းလည်း အဲဒါပဲ စိတ်ပူနေတာကွာ”

“နှင်းဥလည်း စိတ်ပူတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နှင်းဥကိုလည်း ကိုထွန်း ကျွေးဖူးတင်ပါတယ်”

“အဲမယ် ချစ်သူချင်း တာလို့ကျွေးဖူးတင်နေတာလဲ၊ မလို့မိဘူး ကိုထွန်းရဲ့၊ ကိုထွန်းအပူက နှင်းဥအပူလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ချစ်သူလေးရယ်၊ ကဲ လား၊ ကားဂိတ်အဖို့ လိုက်သွားပြီး စောင့်ကြည့်ရအောင်လား”

“ကောင်းသားပဲ ကိုထွန်း”

ဒီလိုနှင့် ချစ်သူနှစ်ဦး လက်ချင်းတွဲကာ ကားဂိတ်တက် ဦးတည် ခဲ့သည်က ညီမလေးအတွက် ပူပန်စိတ်ဖြင့်။



အခန်း (၄၃)

ဂျုံး၊ ဂျုံး၊ ကျ ကျ၊ ဂျုံး၊ ဂျုံး၊ ကျ ကျ”

မီးရထားဖြတ်သန်းသွားသံက သူ့ရင်ခုန်သံနယ်၊ ဦးတည်ချက် ဆောက်အောင် ပြေးလွှားနေတဲ့ ရထားတွဲအရှည်ကြီးကို မေတ်ဘုရင် မှက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေလိုက်သည်။

ရထားအရိုင်း ရထားအသံပျောက်ကွယ်သွားသော်လည်း ကြည့် ဆဲဆဲ၊ ခုနေခါ သူ့ဘဝက ဦးတည်ချက်တို့မဲ့နေပြီ။ သူ့ကို ခရမ်းပြာမဲ့ ချိတ်တိုးကျိတ်ပြီး မဂ်လာဆောင်ပေးမလို့တဲ့။ ဒေါ်မိမိပြာလို့ သိရလျှင် မေတ်ဘုရင် တို့ဆိုင်မနေတော့ပါ။

အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ မာမိတို့မသိအောင် ခြံနောက်  
ပေါက်က စေ ဖန်တီးထားတဲ့ ခွေးတိုးပေါက်လေးမှတစ်ဆင့် တစ်ဖက်ခြံ  
ကူးကာ။

ထိုခြံက လူသစ်တွေ ရောက်မလာသေးလို့ တော်သေးသည်။  
ထိုခြံရဲ့ မျက်နှာဖာခြံတံခါးကနေကျော်ပြီး အပြင်ထွက်ကာ ခြေဦးတည်ရာ  
လျှောက်သွားနေခဲ့သည်က မာမိတို့ လက်လှမ်းမမီနိုင်တဲ့ဆီ။ ခြေလှုပ်ဆို  
တော့ မရိုးက မပေါက်လှ။

လောလော လောလောနဲ့ထွက်ခဲ့တာမို့ ပိုက်ဆံလည်း တစ်ကုန်  
မပါ။ အင်္ကျီနဲ့ဘောင်းဘီအိတ်တွေလိုက်စမ်းကြည့်သည်။ ပိုက်ဆံရှိနေ  
မလားလို့။ ပိုက်ဆံတော့ မရှိ။ လက်ကိုင်ဖုန်းရှိနေသည်။

ထိုဖုန်းလေးကိုကြည့်ရင်း ဆွေးရိပ်သန်း၏။ ခုချိန်မှာ စစ်ကို  
ဆက်သွယ်မယ်ဆို ဒီဖုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်လို့ရပေမည်။ သို့သော်လည်း  
စလေးမှာ ခုနေခါ လက်ကိုင်ဖုန်းရှိမနေ။ သူ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမှန်း  
မသိ ဖြစ်ရလေပြီ။

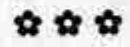
လောလောဆယ် လမ်းလျှောက်ပါများလို့ ဗိုက်ကဆာနေသည်။  
ဒီဖုန်းလေးကိုရောင်းပြီး စားသောက်စရိတ်၊ အသုံးစရိတ် လုပ်လိုက်ဖို့  
စိတ်ကူး၏။

သို့သော်လည်း သူ့ဖုန်း တစ်ပါးသူလက်ထဲရောက်သွားလွှင်း

ဟင့်အင်း။

ဒီဖုန်းဟာ စလေးနဲ့ သူ့အတွက် ပေါင်းကူးကံတား ဖြစ်တန်  
ကောင်းရဲ့။

ထိုသို့ယူဆတာမို့ သူ့ဝမ်းကို အဆာလောင်ခံကာ နှလုံးသားမှ  
တောင့်တသော ချစ်ခြင်းခံစားမှုကိုပဲ မျှော်လင့်ရင်း။



အခန်း (၄၄)

“ကျိမ်း”

“ဟင်”

တံခါးကို အသံပြည်အောင် ဖစ်တာ ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ စစ် မျက်မှောင်ကြွတ်၍ လှည့်ကြည့်သည်။ ဖစ်တာက ရယ်ကျဲကျဲနှင့်

“ထိုင်လေ စစ်” ဟု လောကွတ်ပြု၏။

“လာ စစ် လာထိုင်”

ဘိုဘိုကလည်း စစ် လက်ကို တကယ်ဆွဲ၍ ထိုင်နံ့မှာ ထိုင်စေသည်။

“ဖယ်စမ်းပါ”

ဘယ်တုန်းကမှ စစ်လက်ကို ဘိုဘို ဆွဲလား ပုတ်လား မလုပ်ဘူး ပဲနဲ့။ ခုမှ ဆွဲလား ပြုလား လုပ်လာတော့ စစ် ဘဝင်မကျလှပါ။

“စစ်ကလဲကွာ၊ တွန့်တိုနေပြန်ပြီ”

“အံ့မယ်၊ နင် ဘာစကားပြောတာလဲ ဘို”

“အဲ ဆော့ရီး ဆော့ရီး”

ဘိုဘို စကားလျှော့ပြောရင်း တဟဲဟဲရယ်ကာ အချိုရည်ဘူးတွေ ထုတ်ယူလာပြီး စားပွဲပေါ်တင်သည်။

“အအေးသောက်ဦး စစ်”

ဖစ်တာက အအေးဘူးဖွင့်ပေးရင်း ပြောသည်။ စစ် လှမ်းမယူ ဝိတ်ထဲကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

“ယူပါ စစ်ရဲ့၊ ကာလာမစိမ်းပါနဲ့”

ပြောရင်း ဘိုဘိုက လက်ထဲ အတင်းထိုးထည့်ပေးသည်။ စစ်က အားနာလို့ ယူလိုက်ပြီး အခန်းဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်သည်။

အခန်းက ဦးခေတ်တိုက်ခန်းအတွင်းပိုင်းလို နေချင့်စဖွယ်နှင့် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှိမနေ။

သောက်ထား စားထားတဲ့ ပုလင်းခွံတွေ၊ ဘီယာဘူးတွေ ပြန်ကျဲလျက်နှင့်ဖို့။

“ဒီမှာ ဘယ်သူမှ မနေဘူးလား”  
 “ဘိုတို့ပဲ အနားယူရင် လာနေတာ၊ ဒါ ဗစ်တာအခန်းလေ”  
 “ဟွန်း ညှစ်ပတ်နေရော”  
 “အထဲခန်းက သန့်ရှင်းတယ်လေ၊ လာ စစ”  
 ဗစ်တာက ရဲရဲတင်းတင်းပဲ လက်ဆွဲ၏။  
 “ဟဲ့”  
 စစက ဗစ်တာကို မှတ်ချရင်း ဟန့်၏။  
 “စစနဲ့ နင် အခုမှပြင်ဖူးတာ ဆွဲလာရမ်းလာနဲ့ ဒီမှာ ဗစ်တာ  
 စစ ဘယ်လိုမိန်းကလေးဆိုတာ ဘို့ကိုမေးဦး”  
 “ဟား ဟား ဟား”  
 စစ စကားအဆုံးမှာ ဗစ်တာ အားရပါးရ ရယ်မောသည်က  
 ရမ္မက်ဆန်စွာ။ ပြီးတော့ စစ မျက်နှာအောက်မှ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း  
 ကို ရယ်ရင်းကြည့်ပြီး -  
 “ဘို့ကိုမေးစရာမလိုဘူး စစရယ်၊ ဗစ်တာသိပြီးသား။ ဟုတ်  
 တယ်နော် ဘိုဘို”  
 ဗစ်တာပြောလျှင် ဘိုဘို ခေါင်းညိတ်၍ စစအနားလာပြီး ကပ်၍  
 ထိုင်ချသည်။  
 “ဘိုဘို”

စစ ကိုယ်လေးတွန့်ခနဲဖြစ်ကာ ရှောင်၏။ ဘိုဘိုက အနေမစိုက်  
 လက်တစ်ဖက်က စစပခုံးပေါ် လာတင်သလို ပြောလည်းပြော၏။  
 “စစရယ်၊ စစကို ဘိုဘို ကူညီမယ်၊ စောင့်ရှောက်မယ်၊ ပြီး  
 တော့ စစလိုတဲ့ ပိုက်ဆံလည်း အများကြီးပေးမယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း  
 ပြောရရင်ဟာ”  
 စကားကို လမ်းတစ်ဝက်မှာ ဖြတ်ထားရင်း ဘိုဘိုရဲ့ ကျွန်လက်  
 တစ်ဖက်က စစကိုယ်လုံးလေးကို ဆွဲပြီး ရင်ခွင်ထဲသွင်း၏။  
 “ဆို ဘို”  
 “စကလည်း အပျိုလေးလို တွန့်မနေနဲ့”  
 “ဘာပြောတယ် ဘိုဘို”  
 “ဟား ဟား ဟား၊ စစကလည်း ခေတ်တရင်ဆိုတဲ့ ငနဲကြီးနဲ့”  
 “ဘာ ဘာပြောတယ်၊ ဖယ်စမ်း”  
 စစ ဝန်းခနဲထရပ်ပြီး ဘိုဘိုကို ရင့်ရင့်သီးသီးစိုက်ကြည့်လိုက်  
 သည်။ လက်စသတ်တော့ ဘိုဘိုက အခွင့်ကောင်းယူနေတာကိုး။ စစကို  
 ဒီလိုလုပ်လို့ ရမတဲ့လား။  
 “စစရယ်၊ ငါတို့ ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံပါ့မယ်၊ နင်ကလည်း  
 လာပါ အခန်းထဲသွားရအောင်”  
 “တောက်”

စလက်တစ်ဖက် မြောက်တက်သွား၏။ စတက်က ငြင်းဆန် တဲ့အရိပ်တွေမြင်နေတာမို့ ဗစ်တာ စောင့်ကြည့်မနေတော့ပါ။ သူက လိုချင်ရင် ရမှ။

မြောက်တက်သွားတဲ့လက်ကလေး ဘိုဘိုမျက်နှာပေါ် မကျခင် ဗစ်တာက နောက်ကနေ စခါးကို ဆွဲဖက်၍ လှဲချပစ်လိုက်သည်။

“ဟင် လူယုတ်မာတွေ”

“ယုတ်မာတာ မဟုတ်ဘူး စစချဲ့ ချစ်တာပါ”

ဘိုဘိုက ပန်းလေးတွန့်ကာ ထလာရင်း ဗစ်တာကို ဆွဲဖယ်၏။ ဗစ်တာ ဆွဲအဖယ်ခံရတော့ ရင်ထဲ တင်းသွား၏။ ဒီခွင်ကို သူက စပြီး ဖန်တီးတာ။ သူ့ကို အခွင့်အရေးဦးစားပေးသင့်သည်။ ခုတော့ ဘိုဘိုက ဦးဦးဖျားဖျား အခွင့်အရေးယူမှာမို့ မကြည်လင်တော့။

“တောက်”

ကိုယ်လေးကို ထိုနှစ်ယောက်ကြားမှ လှိုင့်ထွက်၏။ တစ်ဆက် တည်းလည်း ဗစ်တာပေါင်ခြံကို တည့်တည့်ကန်ပစ်လိုက်၏။

“အွတ်”

မထင်မှတ်ဘဲ အကန်ခံလိုက်ရတော့ ဗစ်တာ တက်မတတ် ဖြစ်ကာ ခွေကျသွား၏။ ထိုအခါ ဘိုဘိုက သဘောကျကာ ဗစ်တာ ခွေကျနေချိန်မှာ စစကို ဝင်လှုံ့၏။

“ဘိုဘို”

“စစ”

“နင် အယုတ်မာဆိုးပဲ ဘိုဘို၊ နင်က စစအတွက် သူငယ်ချင်း ကောင်း မဟုတ်ဘူး။ အကြံသမား လူယုတ်မာ”

“ယုတ်မာတာမဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကို ငါ ချစ်နေတာလေ”

“ချစ်ဦးဟာ”

စစကိုယ်ပေါ်ရောက်လာတဲ့ ဘိုဘိုလက်ကို အသေကိုက်ပစ်လိုက် ၏။

“အား”

သွားဖို့အကိုက်ခံထားရတဲ့ လက်မောင်းမှ သွေးတွေ တတောက် တောက် ကျလာ၏။

စစ ဒါတောင်မလွတ်သေး။ ကြိတ်၍ ကိုက်ထားဆဲ။ တစ်ဆက် တည်းလည်း လက်လှမ်းမီတဲ့ ပုလင်းလွတ်တစ်လုံးနဲ့ လွှဲရှိက်၏။

“ခွင့်”

“အား”

ခေါင်းကိုထိမှန်လျှင် ဘိုဘို မှူးမိုက်သွား၏။ ဗစ်တာက အခဲ မကျ ထလာပြီး စစကို အရှိန်ဖြင့် ခုန်အုပ်၏။

“အို”

အလစ်မှာပဲ ခုန်အုပ်ခံရတဲ့အရှိန်ဖြင့် ဗစ်တာနှင့်စေ လုံးထွေး ကျွမ်း

“ဗစ်တာ နင် လွှတ်နော်”

စေ ရုန်းပြီး ဗစ်တာခါးကို တွန်းပစ်လျှင် ဗစ်တာခါးမှ လက်ကိုင် ဖုန်းနှင့် စေလက် ထိတွေ့သွား၏။ စေက ဗစ်တာလက်ကိုင်ဖုန်းကို ဆွဲ ယူသလို ဗစ်တာလည်တိုင်ကို ဖမ်းကိုက်၏။

“အား ကျွတ် ကျွတ်၊ ကောင်မ လွှတ်စမ်း လွှတ်”

ဗစ်တာ အော်ဟစ်ရုန်းကန်လေ စေ အသေအလဲ ကြိတ်ထား လေ။ လက်တစ်ဖက်ကလည်း နှလုံးသားမှ အလွတ်ရနေတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်ရင်း မက်ဆေ့စ်ပို့လိုက်၏။

“တောက်”

ဗစ်တာ လည်ပင်းကြောတွေပါ ပြတ်ပြီးထင်။ စေကို သူတို့ အလွယ်လေး ထင်ထားခဲ့တာ။ ခုတော့ မလွယ်တဲ့အပြင် ကောင်မက စွမ်းနေသည်။

ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်သားပူးပေါင်းမှ ဒင်းကိုရမည်။ ဒါကြောင့် ကျားနာလိုဖြစ်နေတဲ့ နှစ်ယောက်သား ရုန်းထရင်း စေကို တစ်ဖက် တစ်ချက်စီမှ ဝင်ဖက်၍ လိုရာပြုဖို့ ကြိုးစား၏။

“ဈေး လူယုတ်မာတွေ တောက်”

ထိုစဉ် ဝုန်းခနဲ တုန်ခါပြီး ပွင့်ထွက်လာတဲ့တံခါးကြောင့် ထို နှစ်ယောက် ဒေါသတကြီးလှည့်ကြည့်၏။

“ဟင် ခေတ်ဘုရင်”

ထိုနှစ်ယောက်ကြားမှ ကုန်းထ၍ စေ ဦးခေတ်ဆီသွား၏။

“စ”

ခေတ်ဘုရင် သူမလေးကို ဆွဲယူပွေ့ဖက်လျှင် ထိုနှစ်ယောက် ထလာပြီး ဝိုင်း၏။ ခေတ်ဘုရင်က လူကောင်လည်းထွေး၏။ ခွန်အားလည်း ကြီး၏။ ကိုယ်ခံပညာကလည်းကောင်းခဲ့သည်မို့ ပြေးဝင်လာတဲ့ ထို နှစ် ယောက် လက်သီးတစ်လုံးစီ ပစ်ကျွေးရုံနှင့် နှစ်ကောင်သား ခွေခဲခြစ်လေ သည်။ ထို့နောက် -

“လာ”

စေလေးကို ခေတ်ဘုရင် တယုတ်ယ ဆွဲခေါ်လျှင်။





အခန်း (၄၅)

“ဟိုမှာ ဟိုမှာ ညီမလေး”

ထွန်းအိုင် အားရဝမ်းသာပြောလျှင် နှင်းဥလည်း ကမန်းကတန်း လှမ်းကြည့်၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ညီမလေး”

နှင်းဥ အားတက်သရောခေါ်ရင်း ပြောသွား၏။ လိုင်းကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ညီမလေးကို မြင်တာနဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် ယောက်ဖလောင်း ဣန္ဒြေလေးများပင် မရှုတော့ပါ။

အပြေးကလေးကြို၏။ ညီမလေးအနားမရောက်ခင် နှစ်ယောက်

နှစ်ပင်လိပ်ပရောပိုင်

သား ခြေလှမ်းလေးတန်သွားသည်က ညီမလေးက တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။

အလုပ်ရှာဖွဲ့သွားတာ အလုပ်ရလား မရလားမသိပါ။ ဘေးမှာ တော့ လူရွယ်တစ်ယောက်လက်ကို ဆိုက်တွဲလာသည်။ ထိုလူက သူတို့ထက် အသက်ကြီးမှာ သေချာသည်။ စတိုင်လ်ကတော့ ကျွေပေသည်။ အသား အရည်ကအစ ရွှေဘုံမံမင်းသားနယ်။

“ကိုကို မမနှင်းဥ”

စစလေးမြင်သွားလျှင် အားရဝမ်းသာခေါ်လျက် နှင်းဥကို ပြေး ခက်၏။

“ညီမလေးရယ် မမကို စိတ်ပူနေတာလေ ဒါကြောင့် ကားစိတ် မှာ လာကြိုနေတာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမနှင်းရယ် စစလေ ဒုက္ခရောက်တော့ မလို့ မမနှင်းရဲ့ အဲဒါ ဒီက စစချစ်သူက လာကယ်လို့ပေါ့”

“ဟင်”

ထိုလူကို စစ မေးဖျားလေးထိုး၍ပြောလျှင် ထွန်းအိုင်နဲ့နှင်းဥ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ မယုံနိုင်ဘူးဆိုတာက ထိုလူနဲ့စစလေးက ချစ်သူဆိုတာကိုပေါ့။

စစလေးက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် နုနုပပ်ဖပ်ကလေး သူတို့

မျက်လုံးထဲမှာ ပိဘိကလေးလေးလို။ ခုတော့ ချစ်သူလို့ပြောလာပြီး ချစ်သူလို့ပြောလာတော့လည်း ငြင်းလို့ရမတဲ့လား။ ထွန်းအိုင်က ပို၍ နားလည်မှုပေးကာ ဦးစွာပြော၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“ရပါတယ် ကိုယ့်ကိုလည်း လောလောဆယ် စစလေးနဲ့အတူ လက်ခံပေးပါလို့”

“လက်ခံပေးရမှာပေါ့၊ လာ”

နှင်းဥ သွက်သွက်ကလေးပြောကာ စစလေးလက်ကို ဆွဲယူ သည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ် မမနှင်းရယ်၊ စစကလေး စိတ်ပူနေတာ ဦးခေတ်ကို လက်ခံပါ့မလားလို့”

“လက်ခံရမှာပေါ့၊ ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးကိုတောင် ကိုကို လက်ခံထားပြီးပဲ၊ ညီမလေးချစ်သူကိုလည်း လက်ခံရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ စစလေးထက် ကြီးနေသလားလို့”

“ကိုကိုကလည်း စစက ကြီးလို့ကြိုက်တာလေ”

“ဟာ ဒီကောင်မလေး”

ခေတ်ဘုရင်က ရှက်ရှက်နဲ့ စစလေးခေါင်းကို လက်သီးဆုပ်နဲ့ လှုပ်ထု၏။ စစလေးက ခေါင်းလေးကို ချစ်စဖွယ် ပုချ၍ -

“တကယ်ပြောတာ၊ စစက ကြီးမှုကြိုက်တယ်၊ ကြီးတော့ နိုလို့ ရတာပေါ့ ကိုကိုနဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ နိုပါညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးဆိုနိုင်ဖို့ ကိုကို စစညီ ပေးမယ်”

“ဘာစီစဉ်ပေးမှာလဲ ကိုကို”

“မင်္ဂလာဆောင်ပေးဖို့”

“ဟာ”

စစလေး နှလုံးသားမှာ ဝမ်းသာလုံးဆို့သွား၏။ ခေတ်ဘုရင် လည်း တအံ့တဩဖြစ်ကာ -

“ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပါဗျာ၊ ညီမလေးမှာ အန္တရာယ်တွေကများတယ်၊ ဒါကြောင့် ညီမလေးတို့ကို ကိုကိုတို့ အရင်ရဲ့ထုံးစံ ငိုငို ရှေ့ခုနစ်အိမ် နောက်ခုနစ်အိမ်ကိုဖိတ်ပြီး မင်္ဂလာကောက်ညှင်းပေါင်းကျွေးမယ်”

စစ တအားဝမ်းသာသွားကာ၊ ဦးခေတ်ကလည်း အားရဝမ်းသာ ဖြင့် စစလေးကို ဖက်မိကာ -

“တွေ့လား၊ စစ ကိုကိုက သဘောကောင်းတယ်၊ ကြည်ဖြူပါ

တယ်လို့”

“ဟွန်း မမနှင်းက မကြည်ဖြူဘူးဆိုချင်တာလား”

“ဟုတ်ပါဘူး၊ မမနှင်းရဲ့၊ ကိုကိုနဲ့အတူတူ မမနှင်းလည်းပါပြီး သား၊ ဒါကြောင့် စစတို့နဲ့အတူ ကိုကိုနဲ့မမနှင်းလည်း တစ်ခါတည်း မက်လာဆောင်လိုက်လေ”

စစပြောလျှင် ထွန်းအိုင်နှင့် နှင်းဥလည်း ရင်ခုန်အပြုံးလေး ကိုယ်စီပွင့်ကာ စိုက်ကြည့်ကြ၏။ ပြီးတော့ အားတက်သရောလည်း ဖြိုင်တူပြော၏။

“ကောင်းတယ်နော် ကိုထွန်း၊ အဲဒီအစီအစဉ်” တဲ့။

“အကောင်းဆုံးပဲ နှင်းဥ၊ ကဲ ကိုထွန်းတို့ မက်လာဆောင်မှာ ကျွေးဖို့ ကောက်ညှင်းဆန်သွားဝယ်ကြစို့ နင်း”

“အိုကေလေ၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းဖို့အိုးတွေ ဘာတွေပါ တစ်ခါ တည်း ငှားရဦးမယ်၊ ကဲ ညီမလေးတို့ အိမ်ကိုသွားပြီး စောင့်ကြ၊ မမ တို့ လိုတာဝယ်၊ ငှားစရာရှိတာ ငှားပြီး ပြန်လာမယ်”

“အင်း”

မမနှင်းဥ ပြောလို့မဆုံးခင် စစ ခေါင်းညှိတ်ထောက်ခံလိုက် သည်။ မမနှင်းဥနဲ့ ကိုကိုလည်း လက်ကလေးတွဲပြီး ထွက်သွား၏။ ထိုအခါ စစနှင့်ကိုကိုလည်း။



အခန်း (၄၆)

မှန်ထဲမှာပေါ်နေတဲ့ စစဖျက်နှာလေးကို စစကြည့်ရင်း ရင်အခုန် ပြန်နေသည်။

ဖူးနေသော စစရဲ့ပါးပြင်လေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးက မကြာခင် မောင့်ကိုအပ်နှံရတော့မှာလေ။

ကိုကိုနဲ့ မမနှင်းက အိမ်နားနီးချင်းတွေကို ဖိတ်ပြုပြီး ကျွေးဖို့ ဖွေးဖို့ စီစဉ်ပြီး မမနှင်းနဲ့ ကိုကိုလည်း ပြင်ဆင်နေကြသည်။ စစကိုလည်း လိမ်းပြီးပြင်ဆင်ပါတဲ့။

တူးဝေးပေါင်ဒါလေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးလေး ပေးသွားသည်။

စေလည်း ရှိတာလေးနဲ့ လှအောင်လိမ်းကာ ကျေနပ်အားရ ကြည့်ရင်း ရင်အခုန်မြန်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် စစအလှပြင်ခန်းထဲ ဝင်လာတဲ့မောင်။

ထတီရင်ရှားနဲ့ အလှပြင်နေတဲ့ စစ ရင်ခုန်နေရာမှ ဖြန်းခနဲ ရှက်သွား၏။

“စ”

“အိုး မောင် ဘာလို့ဝင်လာတာလဲ၊ စ အလှပြင်နေလို့ မပြီး သေးဘူးလေ၊ အပြင်က စောင့်နေ”

“ဟင့်အင်း၊ အပြင်မှာစောင့်နေရတာ တစ်ယောက်တည်း ပျင်း လာတယ် စရဲ့၊ စနားမှာ ထိုင်စောင့်မယ်၊ စအလှပြင်တာလည်း ကြည့် မယ်”

“အိုး ဟင့်အင်းမရဘူး”

စစ ရှက်စိတ်နဲ့ ဗလုံးပစ်သွားပြောရင်း မွေးပွပဝါကို ရင်မှာ လွှမ်းပတ်ခြုံလိုက်၏။ ခေတ်ဘုရင် စနောက်ချင်တာမို့ ထိုပဝါလေးကို ဆွဲဖယ်၏။

“အဲ မောင်နော်”

“မောင့်ကို ဉာဏ်လောက်ချစ်လဲပြော”

“အိုး မပြောဘူး”

“မပြောရင် ဒဏ်ပေးမယ်”

ပြောလည်းပြောရင်း စစကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်၏။ စစ လွန်လွန်

လူးလူးလေး ရှက်သွားကာ -

“မောင်နော်၊ ကိုကိုနဲ့တိုင်ပြောမယ်”

“တကယ်ပြောရဲလား စလေး”

“ပြောရဲတာပေါ့”

“ပြောရဲတယ်ဆိုရင် မောင်ကလည်း ချစ်ရဲတယ်”

ပြောရင်း ‘စ’ ပါးပြင်နုလေးကို အတင်းပွေ့၏။ စစ အပွေးမမ်း ရုန်းရင်း မောင့်ရင်ခွင်ထဲက ပြေးထွက်သွား၏။

“စ”

ဟင့်အင်း။ စစ ခေါင်းလေးယမ်းကာ ကိုကိုတို့အခန်းဆီ သုတ် ခနဲ ပြေးဝင်လျှင် -

“ဟင်”

စစမျက်လုံးလေး ရှက်လည်းရှက် ပြူးလည်းပြူးသွားလေသည်။ ကြည့်စမ်း။ ကိုကိုနဲ့မမနှင်းဥကာ မင်္ဂလာအကြီးပွဲကို နှစ်ကိုယ် တည်း နှစ်ပျော်နေတာ မြင်ရလျှင် စစ ခြေလှမ်းတွေ နောက်ပြန်လည်ကုန် ပြီ။

ထိုအခါ မောင်က ဘယ်နှယ်ရှိစဆိုပြီး ‘စ’ကို မျက်စလေးနဲ့

ကြည့်ကာ လှမ်းဖက်လေ၏။

“အို့ မောင်နော်”

စစ တွန်းဖယ်သေးသည်။ သို့သော် မောင်က မရ။ ဇွတ်ဖြစ်ကာ

ကိုကိုတို့စုံတွဲကို ပျက်စပစ်ပြ၏။

ကိုကိုနဲ့မနှင်းက ရှေ့က ဦးဆောင်ပြနေတော့ စစ်နုလုံးသား

ဘာသားနဲ့ထုထားတာမို့လဲကွယ်။

စစ်နဲ့မောင်လည်း ...။

ချစ်ခြင်းဖြင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါစေ

**မိန်းကလေး**

အမှတ် ၄၅ (B)၊ ၆-လွှာ

ဦးလွန်းလမ်း၊ အရိုးကုန်းရပ်ကွက်၊

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၀၉၄၄၉၂၅၁၄၁၇၊ ၀၉၂၅၅၈၀၃၂၅၇

[mainkalaymlm@gmail.com](mailto:mainkalaymlm@gmail.com)

Mainka Lay (face book)